

676

புத்த
நூல்
சுடாமணிகள்

4

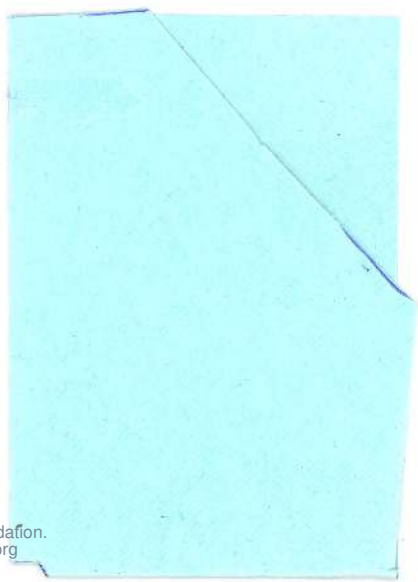

கலாயோகி ஆனந்த குமாரசுவாமி

ச. அம்பிகைபாகன்

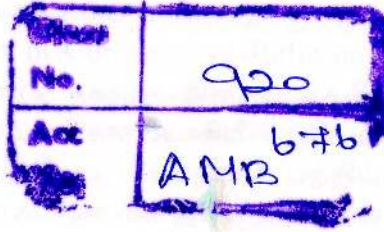
குமரன் புத்தக இல்லம்

920
676 AMB

கலாயோகி ஆனந்த குமாரசுவாமி

ச.அம்பிகைபாகன்
முன்னாள் அதிபர்
யாழ்ப்பாணம் வைதீஸ்வர கல்லூரி

குமரன் புத்தக இல்லம்

கொழும்பு - சென்னை

2006

வெளியீடு எண் : 222

குமரன் புத்தக இல்லத்தினால் வெளியிடப்பட்டது

- 361-1/2, LTம் வீதி, கொழும்பு-12, தொ.பே. 2421388, மி. அஞ்சல் : kumbh@sftnet.lk

- 3 மேய்கை வீநாயகர் தெரு, குமரன் காலனி, வடபழனி, சென்னை - 600 026

கலாயோகி ஆனந்தகுமாரசுவாமி

-ச. அம்பிகைபாகன் எழுதியது

குமரன் அச்சகத்தில் அச்சிடப்பட்டது

- 361-1/2, LTம் வீதி, கொழும்பு - 12

Published by Kumaran Book House

- 361-1/2, Dam Street, Colombo - 12. Tel. - 2421388, E.mail : kumbh@sftnet.lk

- 3 Meigai Vinayagar Street, Kumaran Colony, Vadapalani, Chennai - 600 026

Kalayogi Anantha Kumaraswamy

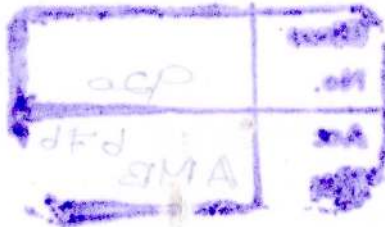
By.S.Ambigaibagan

Printed by Kumaran Press (Pvt) Ltd.

- 361-1/2, Dam Street, Colombo -12

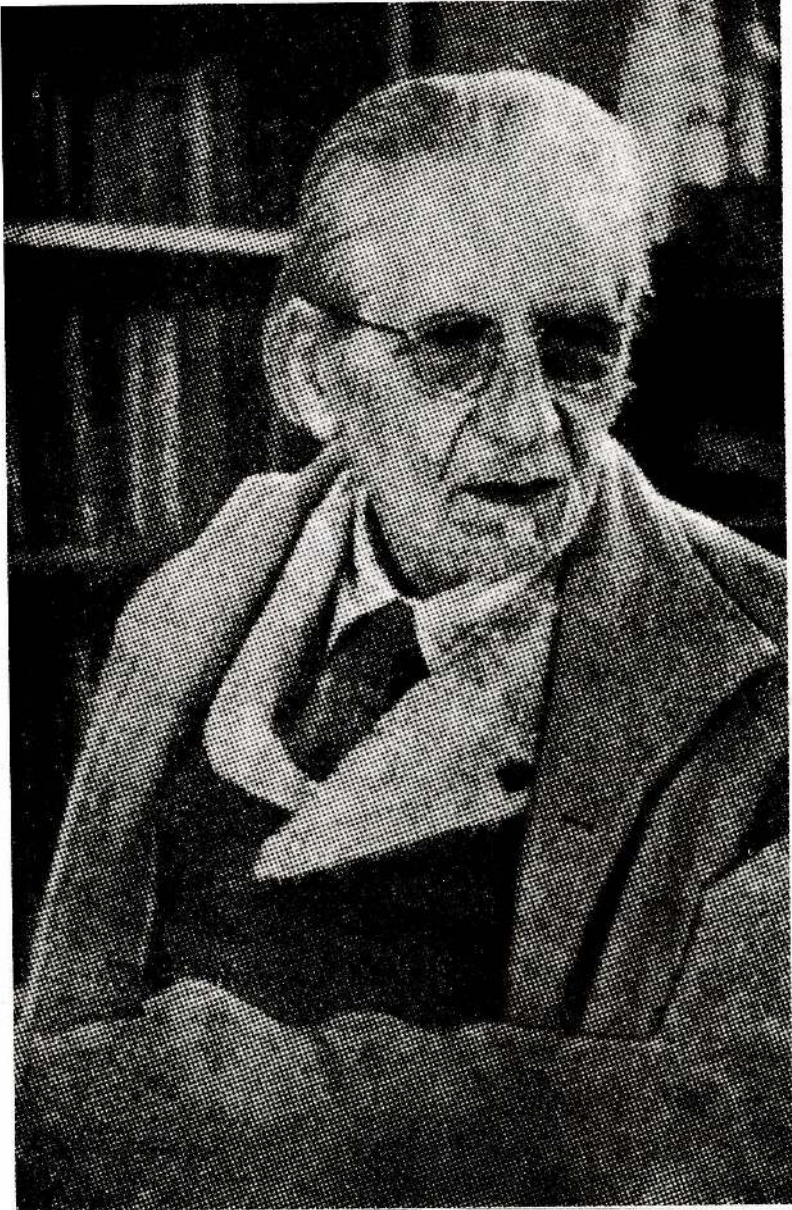
Cover Design by Dream Station

ISBN 955 - 659 - 048 - 7

குறிப்பு : இந்நூல் யாழ்ப்பாணம் வைத்தீஸ்வர கல்லூரி முன்னாள் அதிபரும் தமிழறிஞருமான திரு.ச.அம்பிகைபாகன் அவர்கள் எழுதிய 'கலாயோகி ஆனந்த குமாரசுவாமி' (1978) எனும் நூலின் சுருக்கிய வடிவமாகும். இவ்விடயம் தொடர்பான முழுவிபரத்திற்கு மேற்கண்ட நூலை பயன்படுத்தவும்.

இந்நூலின் செவ்விவாக்கமும் புகைப்பட சேகரிப்பும்: குமரன் புத்தக இல்லம்

ஆனந்த குமாரசுவாமி
22.08.1877 - 09.09.1947

பொருளடக்கம்

1	கல்வியில் சாதனை	05
2	இலங்கையில் கனிப்பொருள் ஆராய்ச்சி	12
3	கலையில் ஆர்வம் அரும்புதல்	15
4	இலங்கை சமூக சீர்திருத்தச் சபை	17
5	யாழ்ப்பாணத்தில் ஆனந்தகுமாரசுவாமி	22
6	இந்தியாவும் இலங்கையும்	30
7	இந்திய விடுதலை இயக்கமும் சுதேசியமும்	37
8	இந்தியக் கலையின் நோக்கங்களும் செயல் முறைகளும்	41
9	நூல்கள் வெளியிடுதல் கலைக்காட்சிகள் நடத்தல்	48
10.	அமெரிக்காவில் கலைப்பணியும் தத்துவஆராய்ச்சியும்	58
11.	வித்தகர் புகழுடம்பு எய்துதல்	75

கல்வியில் சாதனை

தந்தையின் இழப்பு

யாழ்ப்பாணத்தை பிறப்பிடமாகக் கொண்ட சேர் குமாரசுவாமி முத்துக்குமாரசுவாமி (1834-1879) இலங்கையின் புகழ் பெற்ற தமிழ் தலைவர். இலங்கை சட்டநிருபண சபையில் தமிழர் பிரதிநிதியாக விளங்கியதுடன் பல நூல்களை எழுதிய அறிஞராகவும், சமூக அக்கறைக் கொண்ட மனிதராயும் காணப்பட்டவர். இவர் இங்கிலாந்தைச் சேர்ந்த எலிசபெத் பீபி என்பவரை 1875 இல் திருமணம் செய்தார். இவர்களுக்கு ஒரேயொரு குழந்தையாக ஆனந்தா கென்னிஷ் குமாரசுவாமி அவர்கள் பிறந்தார். இவரது நாமத்தில் மூன்று பெயர்கள் இருப்பதைக் காணலாம். கடைசியிலுள்ள குமாரசுவாமி என்பது தகப்பனானின் குடும்பப் பெயர். நடுவிலுள்ள 'கென்னிஷ்' என்பது தாயின் தொடர்பைக் குறிக்கும் (தாய் பிரிட்டனிலுள்ள கென்ற் பகுதியில் தோன்றியவர்). 'ஆனந்த' என்பதுதான் சிறப்புப் பெயராகக் கொள்ளலாம். 'ஆனந்த' என்பது புத்தரின் பிரதம சீடரின் பெயரைக் குறிக்கும் என்பர். ஆனால் 'ஆனந்த' என்பது இந்துக்களாலும் கொள்ளப்படும் பெயராகும்.

தமது உடல்நலக் குறைவு காரணமாக லேடி குமாரசுவாமி இரண்டு வயதுக் குழந்தையாக இருந்த தமது மகனுடன் 1879-ம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதம் இங்கிலாந்துக்குப் பயணமானார். தமது அரசியல் அலுவல்களை முடித்துக் கொண்டு வருவதாகக் கூறிய சேர் முத்துக்குமாரசுவாமி கடும் சுகவீனமுற்றுத் தாம் இங்கிலாந்துக்குப் புறப்படவிருந்த தினத்தன்று (4-5-1879) அகாலமரணமடைந்தார். இப்பேரிழப்புக்குப் பின் லேடி முத்துக் குமாரசுவாமி இலங்கைக்கு வர விரும்பவில்லை. இலங்கை

வந்தால் பழைய ஞாபகங்கள் வந்து தமது துன்பத்தைக் கூட்டு மென்பதனாலேயே அவர் வரவிரும்பவில்லை.

இருபத்தேழாவது வயதில் தமது கணவனை இழந்த லேடி முத்துக்குமாரசுவாமி எண்பத்தெட்டு ஆண்டுகள் வாழ்ந்தும் மறுவிவாகஞ் செய்ய விரும்பவில்லை. ஒரு ஐரோப்பிய மாது இப்படியிருப்பது அபூர்வத்தில் அபூர்வம். சேர். முத்துக்குமார் சுவாமி மிகச் செல்வந்தராய் இருந்தபடியால் தமது மகனுக்கும் மனைவிக்கும் ஏராளமான பொருளை விட்டுச் சென்றார். இதனால் இவர்கள் இருவருக்கும் பணக்கஷ்டமென்பது இருக்கவே யில்லை.

இங்கிலாந்தில் சரே என்னும் பகுதியில் லேடி முத்துக் குமாரசுவாமி ஒரு வீட்டை வாங்கினார். லேடி முத்துக்குமார் சுவாமியின் தாயும், சகோதரியும் இவ்வீட்டில் இருந்து வந்தனர். லேடி முத்துக்குமாரசுவாமியின் சகோதரியே ஆனந்த குமார் சுவாமிக்கு ஆரம்பக் கல்வியைக் கொடுத்து வந்தார். இரு சகோதரிகளும் விஞ்ஞானத்துறையில் ஈடுபாடு உடையவர்களாய் சில விஞ்ஞானப் புத்தகங்களைப் பெற்றுப் படித்ததோடு விஞ்ஞானப் பரிசோதனைகளிலும் ஈடுபட்டனர். அப்படிப் பரிசோதனைகள் நிகழும்பொழுது பாதுகாப்புக்காக ஆனந்தனை தூரத்தேயிருந்து இவற்றைப் பார்வையிடும்படி செய்தனர். இப்பெண்கள் தாவர போசனத்தையே உண்டு வந்தனர். ஆன்மீகத்துறையிலும், ஆவி உலக ஆராய்ச்சியிலும் இப்பெண்கள் நாட்டமுடையவராயுமிருந்தனர்.

கல்லூரி வாழ்க்கை

ஆனந்தகுமாரசுவாமி 12-ம் வயதில், அதாவது 1889ம் ஆண்டில், 'விக்ளிவ்' (Wycliffe) கல்லூரியில் சேர்க்கப்பட்டார். இக்கல்லூரியை தேர்ந்தெடுத்ததன் முக்கிய காரணம் அங்கு தாவர போசனம் கிடைத்ததே. அவர் கல்லூரியில் விஞ்ஞான பாடங்களுையே பிரதான பாடங்களாகக் கற்று வந்தார். ஆனால் தாயார் இவற்றோடு கிரேக்க, லத்தீன் பாஷைகளையும் கற்கும்படி செய்தார். இதுபற்றித் தாயார் கூறியது பின்வருமாறு:

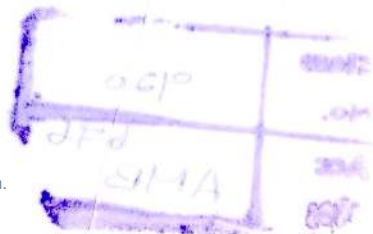

ஆனந்த குமாரசுவாமியின் தந்தையார் சேர். முத்து குமாரசுவாமி

ஆனந்த குமாரசுவாமியின் தாயார் திருமதி ஈ.சி. குமாரசுவாமி
(1905 ஆண்டளவில்)

‘உனக்குப் பிற்காலத்தில் இப்பாஷைகள் தேவைப்படும். அப்பொழுது இவற்றைக் கற்றதுபற்றி மகிழ்ச்சி அடைவாய்’

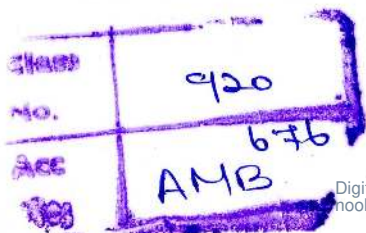
ஆனந்தகுமாரசுவாமி பிற்கால வாழ்க்கையில் மெய்ஞ்ஞானத்தைப்பற்றி ஆராய்ந்தபொழுது இப்பாஷைகள் அவருக்கு உபயோகமாக இருந்தன.

விக்கிள்வ் கல்லூரியில் இவர் விடுதியில் வசித்து வந்தார். ஆரம்பத்தில், இவர் வேறு தேசத்தவராயிருந்தபடியாலும் நிறத்தில் வேற்றுமையிருந்தபடியாலும் மற்றமாணவர் இவரைக் கேலி செய்தனர் இவர் கைகளுக்கும் கால்களுக்கும் எட்டாத தூரத்தில் நின்றுதான் கேலி செய்வார்கள். கிட்ட நின்று கேலி செய்தால் தங்களுக்கு ஆபத்து வருமென்பது அவர்களுக்குத் தெரியும். இப்படிக் கேலி செய்வது சிறிது காலத்துக்குத்தான் இருந்தது.

கல்லூரி வாழ்வில் இவர் சிறந்தமாணவராகக் கருதப்பட்டார். முதலில் 1892-ம் ஆண்டில், ‘மொனிற்றராகவும்’ (Moniter) அடுத்தாண்டில் ‘பிறிவெக்டர்’ (Prefect) ஆகவும் நியமிக்கப்பட்டார். இப்படியான பதவிகளில் இருப்பவர்களுக்கு, நிர்வாகப் பொறுப்பும் கொடுக்கப்படும்.

இவர் விளையாட்டுத்துறையிலும் சிறந்து விளங்கினார். கால்பந்து விளையாட்டில் இவர் கல்லூரிக் கோஷ்டியில் ஒருவராக விருந்து, கல்லூரிக்காக விளையாடினார்.

கல்லூரியில், தாவரசாத்திரத்தையும், புவிச்சரித்திர சாத்திரத்தையும் விசேட பாடங்களாகக் கற்றார். இப்பாடங்களைப் படிப்பதற்கு வேலையில் தீவிரமாக ஈடுபட்டார். இதனால் கல்லூரியின் வெளிக்களைக் குழுத் (Field Club) தலைவராக நியமிக்கப்பட்டார். கல்லூரிச் சுற்றாடலிலுள்ள நிலங்களையும் கிடங்குகளையும் ஆராய்ந்து, அபூர்வமான கற்களையும் உயிர்ச் சுவடுகளையும் சேகரித்து, கல்லூரி நூதனசாலையில் வைத்தார். விஞ்ஞான ஆராய்ச்சியில் இவருக்கிருந்த ஆர்வத்தை ஊக்குவிக்கும் வகையில் கல்லூரிப் பகுதியிலிருந்த பிரதேசத்தை ஆராயும்படி கல்லூரி அதிபர் பணித்தார். இந்த ஆராய்ச்சியின் முடிவுகள் ‘ஸ்ரார்’ என்னும் கல்லூரிச் சஞ்சிகையில் பிரசுரிக்கப்பட்டன. களவேலையில் இக்காலத்தில் இவர் பெற்ற அனுபவம் பிற்காலத்தில்

ஆனந்த குமாரசுவாமி தனது இளமைக்காலத்தில்
இங்கிலாத்தில் தனது தாய், தாயின் தாய், சிறியதாயாருடன்

ஆனந்த குமாரசுவாமி அவர்கள் இங்கிலாத்தில் உள்ள
வைலிவ் கல்லூரியில் மாணவர் தலைவர்களுடன் எடுத்த புகைப்படம்
அமர்ந்திருப்பவர்களில் இரண்டாவது வரிசையில்
இடமிருந்து வலமாக மூன்றாவதாக - 1895

Class	
No.	920
Acc	676
	AMB

இலங்கையில் உலோக ஆராய்ச்சியில் ஈடுபட்டபொழுது பிரயோசனமாயிருந்தது.

மிருகக் கொலை எதிர்ப்பு

இவர் 'விக்ளிவ்' கல்லூரியிலிருந்தபொழுது நடந்த ஒரு விவாதத்தைக் குறிப்பிட வேண்டும். அவ்விவாதத்தில் இவர் உணவின் பொருட்டு மிருகங்களைக் கொலை செய்வது தேவையற்றது, நன்மை பயக்காதது, பிழையானது என்னும் பிரேரணையைக் கொண்டு வந்தார். இலங்கையிலிருந்த காலத்தில் தாவர உணவுபற்றி பல கடிதங்களும் கட்டுரைகளும் எழுதினார்.

கல்வியில் சாதனை

இவர் 1894ம் ஆண்டில் லண்டன் மற்றிக்குலேஷன் பரீட்சையில் முதலாம் பிரிவில் சித்தியெய்தினார். இச்சித்தியை வெளியிட்ட இலங்கை 'ஓப்சேவர்' பத்திரிகை பின்வரும் குறிப்பையும் வெளியிட்டது.

'தந்தை சேர்.முத்துக்குமாரசுவாமி இறந்தபின் தாயுடன் இங்கிலாந்தில் வாழ்ந்து வந்த ஆனந்த குமாரசுவாமி இப்பொழுது லண்டன் மற்றிக்குலேஷன் பரீட்சையில் முதலாம் பிரிவில் சித்தியெய்தியுள்ளாரென்பதை மகிழ்ச்சியுடன் தெரிவித்துக்கொள்கிறோம். பரீட்சைக்குத் தோற்றக்கூடிய ஆகக் குறைந்த வயதில் தோன்றியவர் இவரேயென்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இச்சித்தி ஒரு சிறந்த எதிர்கால வாழ்வுக்கு வித்தாகுமென நாம் எதிர்பார்க்கிறோம். நோயல் கல்லூரியில் சிறந்த மாணவனாக இருந்த தந்தையைப்போல் இவரும் விளங்குவாரென நாம் நம்புகிறோம்.'

இப்பரீட்சையில் சித்தியெய்திய பின்பு இலங்கை வந்து சிலகாலம் தங்கினார். மறுபடியும் விக்ளிவ் கல்லூரியில் சேர்ந்து படித்து லண்டன் 'இன்றர் ஆட்ஸ்' பரீட்சையில் சித்தியெய்தினார்.

இதன் பின்னர் லண்டன் சர்வகலாசாலையிற் சேர்ந்து, தாவரசாத்திரத்தையும், புவிச்சரித்திர சாத்திரத்தையும் கற்று வந்தார். 'இன்றர் சயன்ஸ்' வகுப்பில் படிக்கும் பொழுது முதலாம் தவணையிலேயே பல தங்கப் பதக்கங்களையும், வெள்ளிப் பதக்கங்களையும், பரிசாகப் பெற்றார். 1898-ம் ஆண்டுப் பரீட்சை

யில் தாவர சாத்திரத்தில் திறமைச் சித்தியெய்தினார்.

அடுத்து பி.எஸ்.சி.வகுப்பில் படிக்கும்பொழுது தாவர சாத்திரத்துக்குரிய பரிசைப் பெற்றார். 1900ம் ஆண்டில் பி.எஸ்.சி. பரீட்சையில் திறமையான (First Class Honours) சித்திபெற்றார். 1903ம் ஆண்டில் லண்டன் சர்வகலாசாலைக் கல்லூரியின் அங்கத்தவரானார் (Fellow University College, London). இதனைத் தொடர்ந்து 1904ம் ஆண்டில் லண்டன் சர்வகலாசாலை அங்கத் தவரானார். இக்காலத்தில் ஆனந்த குமாரசுவாமி இலங்கையில் கனிப்பொருள் ஆராய்ச்சியிலும் புவிச்சரித்திர ஆராய்ச்சியிலும் ஈடுபட்டிருந்தார்.

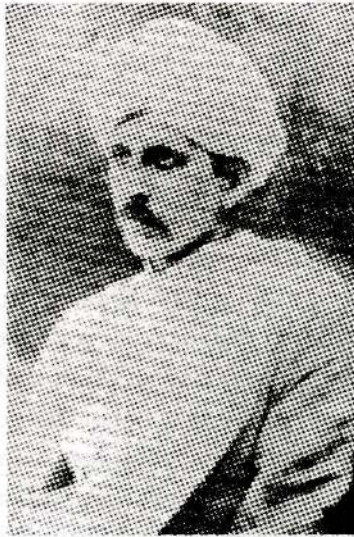
இவர் கல்வித்துறையில் பெற்ற பேறுகளுக்கெல்லாம் சிகரமாய் அமைந்தது, இவர் 1905ம் ஆண்டில் லண்டன் சர்வகலா சாலையில் பெற்ற டி.எஸ்.சி.பட்டமாகும். இப்பட்டம் இவர் இலங்கையில் புவிச் சரித்திரத் துறையில் ஆற்றிய ஆராய்ச்சிக்காக கொடுக்கப்பட்டது.

இலங்கையில் கனிப்பொருள் ஆராய்ச்சி

ஆனந்த குமாரசுவாமி அவர்கள் 1903-ம் ஆண்டு மார்ச் மாதத்தில் இலங்கை கனிப்பொருள் ஆராய்ச்சிப்பகுதிக்கு தலைவராக நியமிக்கப்பட்டார். இதற்கு முன்பே இவர் இலங்கைப் புவிச்சரித்திர (Geology) ஆராய்ச்சியில் ஈடுபட்டிருந்தார். 1900-ம் ஆண்டு ஆவணி மாதத்தில் 'இலங்கைப் பாறைகளும் காரீயமும்' என்னும் பொருள்பற்றி லண்டன் புவிச்சரித்திரச் சங்கத்தின் சஞ்சிகைக்கு ஒரு கட்டுரை எழுதினார். அதே சஞ்சிகைக்கு 1902-ம் ஆண்டு ஆவணி மாதத்தில் இலங்கையில் காணப்படும் சுண்ணாம்புக் கற்கள் என்னும் பொருள்பற்றி ஒரு கட்டுரை சமர்ப்பித்தார். 1902-ம் ஆண்டு செப்டம்பர் மாதத்தில் 'பெல்வாஸ்டர்' (Belfast) என்னுமிடத்தில் நடந்த, பிரிட்டனில் விஞ்ஞான முன்னேற்றத்தின் பொருட்டு தாபிக்கப்பட்ட சங்கத்தின் கூட்டத்தில் 'இலங்கையின் இயற்கைக் காட்சிகள்' என்னும் பொருள்பற்றி ஒரு கட்டுரை படித்தார். இச்சந்தர்ப்பத்தில், இச்சங்கத்தின் ஆதரவில் ஆனந்தகுமாரசுவாமியின் தந்தையார் சேர்.முத்துக்குமாரசுவாமி 1863ம் ஆண்டில் 'இலங்கைவாழ் இனங்கள்' என்னும் பொருள் பற்றி ஒரு கட்டுரை படித்தாரென்பதைக் குறிப்பிடுவது பொருத்தமாயிருக்கும்.

இலங்கையில் கனிப்பொருள் ஆராய்ச்சி

முன்பு குறிப்பட்டதுபோல் ஆனந்த குமாரசுவாமி 1903ம் ஆண்டில் இலங்கை கனிப்பொருள் ஆராய்ச்சிப் பகுதிக்குத் தலைவராக நியமிக்கப்பட்டார். திரு பார்சன் என்பவர் இவருக்கு உதவியாளராக நியமிக்கப்பட்டார். இவர்கள் செய்த வேலைகளின் முழு விபரங்களும் உலோக ஆராய்ச்சிப் பகுதியின் தலைவரின் ஆண்டறிக்கையில் காணப்படுகின்றன. இவ்வறிக்கைகளி

ஆனந்த குமாரசுவாமி அவர்களின் இளமைக்காலத் தோற்றங்கள்

லிருந்து தமது கடமையை ஆனந்த குமாரசுவாமி எவ்வளவு ஒழுங்காகவும் திறம்படவும் செய்தாரென்பதை நாமறியலாம். இவருடைய கந்தோர் கண்டியிலிருந்தது. இவர் ஆராய்ந்த விடங்கள் மத்திய மாகாணம், சப்புறுகாம மாகாணம், தென்மாகாணம் என்பவையாகும். வருடந்தோறும் சில மாதங்களை கொழும்பு நூதனசாலையிலும் கழித்தார். களவேலையின் பொருட்டுச் சென்றவிடங்களுக்கெல்லாம் சீரான பாதை களில்லாதபடியால் மாட்டு வண்டியிலும் கால்நடையிலுமே சென்றார். இதனால் சென்றவிடங்களையெல்லாம் நன்கறியக்கூடியதாயிருந்தது.

1904-ம் ஆண்டறிக்கையில் இலங்கையில் பாளங்களிலிருந்து இரும்பு எடுக்கும் முறையை விரிவாகக் கூறியுள்ளார். இந்தியாவைப்போல் இலங்கையிலும் இரும்பின் உபயோகம் பண்டைக்காலந்தொடங்கி இருந்துவந்திருக்கிறது. பலாங்கொடையில் பாளங்களைக் காய்ச்சி இரும்பு எடுக்கும் முறையும், அலுத்துவநுவரையில் உருக்குத் தயார் செய்யும் முறையும் மேற்படி அறிக்கையில் விவரிக்கப்பட்டுள்ளன.

புது உலோகம் கண்டுபிடிப்பு

தோரியனைற் (Thorinite) என்னும் ஒரு புதுக்கனிப்பொருளை 1904-ம் ஆண்டில் கண்டுபிடித்தார். புதுக் கனிப்பொருளைக் கண்டுபிடிப்பவர் தாங்கள் கண்டுபிடிக்கும் கனிப்பொருளுக்கு தங்கள் பெயரைக் கொடுப்பதே வழக்கம். ஆனால் அப்படிச் செய்யாது அந்த கனிப்பொருளில் காணப்படும் இரசாயனப் பொருள்களைக் கொண்டே பெயரிட்டார். இதன்மூலம் தன்னை விளம்பரப்படுத்த அவர் விரும்பவில்லை. அவர் செய்த வேலைகளிலெல்லாம் இந்தப் பண்பைக் காணலாம். இதுபோன்ற கண்டுபிடிப்புக்களே இவருக்கு லண்டன் சர்வகலாசாலையிலிருந்து விஞ்ஞானத்துறையில் டாக்டர் பட்டம் பெறுவதற்கு உதவியாயிருந்தன.

கொழும்பு நூதனசாலையில் ஒரு பகுதியில் இலங்கையில் காணப்படும் கனிப்பொருள் காட்சிக்கு வைக்கப்பட்டுள்ளன. இப்பகுதி புதிய கனிப்பொருளை சேர்த்ததோடு முன்பிருந்த கனிப்பொருள்களை சீராக ஒழுங்கு செய்து ஒவ்வொன்றுக்கும் அச்சிட்ட பெயரை ஒட்டி வைத்தார்.

கலையில் ஆர்வம் அரும்புதல்

கனிப்பொருள் ஆராய்ச்சியின் பொருட்டு கண்டிப் பிரதேசத்தில் கால்நடையிலும் மாட்டு வண்டியிலும் பிரயாணம் செய்த பொழுது பாழடைந்து வரும் பல விகாரைகளையும், தேவாலயங்களையும் கண்டார். கண்டிப் பிரதேசத்தில் இக்கட்டிடங்களைக் கட்டுவதற்கு உபயோகிக்கப்பட்ட பொருள்கள் செங்கட்டியும் மரமுமே. கருங்கல்லைப் போலல்லாமல் இவை மழையினாலும் கறையானாலும் இலகுவில் தாக்கப்படுபவை. 1815ம் ஆண்டில் கண்டிப் பிரதேசத்தை ஆங்கிலேயர் கைப்பற்றியதற்கு முன்னும் பின்னும் ஏற்பட்ட குழப்பமான சூழ்நிலையில் பல கட்டிடங்கள் பாழடைந்தன.

இப்படிப் பாழடைந்து வரும் கட்டிடங்களில் விலை மதிக்கவொண்ணாத சுவர் ஓவியங்களைக் கண்டார். மழையில் நனைந்த சுவர்களிலிருந்து ஓவியங்கள் பூச்சோடு விழுந்து வருவதைக் கண்டார். காலந் தாழ்த்தாது நடவடிக்கை எடுத்தால் அநேக விகாரைகளையும் தேவாலயங்களையும் அவற்றில் காணப்படும் ஓவியங்களையும் காப்பாற்றலாம் எனக் கண்ட ஆனந்த குமாரசுவாமி கண்டிப்பிரதேசத்திலுள்ள பிரமுகர்களுக்கு (Kandyan Chiefs) ஒரு பகிரங்கக் கடிதம் எழுதினார். இக்கடிதம் 1905-ம் ஆண்டு பெப்ரவரி மாதம் 17-ம் திகதி ஒப்பேவர் பத்திரிகையில் வெளிவந்தது. இக்கடிதமே ஆனந்தகுமாரசுவாமி கலை பற்றி எழுதிய முதற் கட்டுரை எனக்கொள்ளலாம். ஆங்கில அரசாங்க உத்தியோகத்தர்களுக்கு, இப்புனிதக் கட்டிடங்களைக் காப்பாற்றுவதில் அக்கறையிருக்காதென்பதை அறிந்தே கண்டிப் பிரமுகர்களை விளித்து அக்கடிதத்தை எழுதினார். ஆங்கில அரசாங்கத்தின்கீழ் கண்டிப் பிரமுகர்களுக்கு முன்பிருந்த அதிகாரமும் செல்வாக்கும் குறைந்துவந்தபோதிலும், இக்கடிதமெழுதிய

Class No:	920
Acc No	676

காலத்தில் புத்தகோயில்களைச் சேர்ந்த நிலங்களைப் பரிபாலிக்கும் பொறுப்பு இப்பிரமுகர்களிடமே இருந்தது. ஆனபடியால் அந்நிலங்களிலிருந்து வரும் வருவாயில் ஒரு பகுதியை பாழடைந்து வரும் விகாரைகளையும், தேவாலயங்களையும் திருத்துவதற்கு உபயோகிக்கலாமென சுட்டிக்காட்டினார். இக்கடித்தில் புத்த பிக்குகளையும் இவ்விஷயத்தில் ஊக்கமெடுக்கும்படி கேட்டுக்கொண்டார். புத்த பிக்குகளின் வாழ்க்கை இப்புனித சின்னங்களோடு பின்னிப் பிணைந்திருப்பதைச் சுட்டிக்காட்டினார். இச்சின்னங்களைக் காப்பாற்றும் பொறுப்பு சிறப்பாகப் பிரமுகர்களிடத்தும், பிக்குமாரிடத்தும் இருந்தபோதிலும் பொது மக்களும் இவற்றில் ஈடுபட வேண்டுமெனக் கேட்டுக் கொண்டார்.

பழைய கலைச் சின்னங்களை புனருத்தாரணம் செய்வதிலும் பார்க்க இவற்றை பழுதடையாமல் பாதுகாப்பது விரும்பத்தக்கது. புனருத்தாரணம் என்னும் பெயரில் அநேக கலைச் சின்னங்களின் தனிச்சிறப்புக்குப் பங்கமேற்பட்டிருப்பதை நாம் கண்டுள்ளோம். இதை ஆனந்த குமாரசுவாமி தனது மேற்குறிப்பிட்ட கடிதத்தில் நன்கு விளக்கிக் கூறியுள்ளார். அநேக சுவர் ஓவியங்களின் தனித்தன்மை புனருத்தாரணம் செய்வவரால் பங்கப்படுத்தப்பட்டிருப்பதை எடுத்துக்காட்டியுள்ளார். போதிய அறிவின்மையினாலும், சரியான வர்ணங்களை உபயோகிக்காத படியினாலுமே இவ்விளைவு ஏற்பட்டுள்ளதெனக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

Class No	
Acc No	

இலங்கை சமூக சீர்திருத்தச் சபை

இருபதாம் - நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் ஆனந்த குமாரசுவாமி இலங்கைக்கு வந்தபொழுது, இலங்கை மக்கள், சிறப்பாக கரையோரப் பகுதியில் வாழ்ந்த மக்கள், நெடுங்காலம் அந்நியர் ஆட்சியின் கீழிருந்தபடியால், மேனாட்டு நாகரிகத்தில் மூழ்கியிருந்தனர். அநகாரிக தர்மபாலரும், கேணல் ஒல்கொற்றும் இலங்கை மக்களுக்குத் தங்கள் பண்டைப்பெருமையை விளக்கி அவர்களை விழித்தெழச் செய்ய அரும்பாடுபட்டனர். 1904ம் ஆண்டில் இலங்கைப் பத்திரிகைக்கு எழுதிய கடிதங்கள் மூலம் இவர்களின் இயக்கங்களுக்குத் தமது ஆதரவை ஆனந்தகுமாரசுவாமி கொடுத்தனர்.

மேலும், இக்காலத்தில் கலை சம்பந்தமான விஷயங்களிலும் மொழி, சமூகம் சம்பந்தமான விஷயங்களிலும் நேரடியாக ஈடுபடத் தொடங்கினார். ஜிந்துப்பிட்டியில் நடைபெற்று வந்த அரிச்சந்திர நாடகத்தை அழைப்பின் பேரில் பார்வையிட்டனர். தகப்பனார் இந்நாடகத்தை ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்த்து விக்ரோறியா ராணிக்கு முன் நடித்துக் காட்டிய படியால் இதில் இவருக்கு அதிகம் நாட்டமிருந்திருக்கும். நாடகத்தைப் பார்த்த பின்னர் 1904ம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதம் 25ந் திகதி கண்டியிலிருந்து ஒப்சேவர் பத்திரிகைக்கு ஒரு கடிதமெழுதினார். அதில், நாடகத்தை ஐரோப்பிய மயப்படுத்தியிருப்பதை, உதாரணமாக நடிகர்களுக்குச் சிவப்புக் கால்மேஸ் போடுதல், இந்திரனுக்குச் சேட்டும் ரையும் அணிதல், விஸ்வாமித்திரரை கதிரையில் இருக்கச் செய்தல் போன்றவற்றைக் கண்டித்துள்ளார். பக்கவாத்தியமாக ஹாமோனியத்தை உபயோகித்திருப்பதையும் கண்டித்துள்ளார். இது இந்திய சங்கீதத்துக்கு - சிறப்பாகக் கர்நாடக சங்கீதத்துக்கு - பொருந்தாத வாத்தியமென்பது அவர் கருத்து.

சிங்கள மக்கள் மேல்நாட்டு ஆதிக்கத்துக்கு உடந்தையாயிருப்பதை 1905ம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதத்தில் எழுதிய கடிதத்தில் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார். அந்தக்காலத்தில் அரசாங்கமும், மிஷனரிமாரும் நடாத்திய கல்லூரிகளில் சிங்களம் போதிக்கப்படவில்லை. அப்படிப்பட்ட கல்லூரிகளுக்கு ஏன் சிங்கள மக்கள் தங்கள் பிள்ளைகளை அனுப்ப வேண்டுமென்று கேட்கிறார். சிங்கள மக்கள் சம்மதமில்லாமலே, எப்படித் தலதா மானிகாவுக்கருகில் ஒரு கிறிஸ்தவ தேவாலயத்தைக் கட்டமுடியுமென்றும் கேட்கிறார். ஞாயிற்றுக்கிழமைகளில் மாலைநேரத்தில் கிறிஸ்தவ தேவாலயத்தில் நடக்கும் ஆராதனைக்கு இடையூறாய் இருக்குமென்பதினால் அந்நேரத்தில் தலதா மானிகையில் நடக்கும் பூசைக்குத் தடைபோட்டிருப்பதையும் சுட்டிக்காட்டினார்.

இலங்கை மக்கள், அந்நியர் உடையணிவதில் அதிக மோகமுடையவராக இருப்பதைக் கண்டித்து 'இரவல் புடைவை' (Borrowed Plumes) என்னும் ஒரு பிரசுரத்தை வெளியிட்டார். இதுபோன்ற இவரது எழுத்துக்களினால் ஒரு சிலர்மத்தியில், இலங்கைச் சமூகத்தைத் திருத்துவதற்கு ஒரு சபை நிறுவ வேண்டுமென்ற எண்ணம் உதித்தது. இச்சங்கத்தைத் தாபித்தலில் திருமதி மொசியஸ் ஹிகின்ஸ், பீற்றர் ஆபறு என்பவர்களே ஆனந்த குமாரசுவாமியுடனும் அவரது மனைவி எதெல் குமாரசுவாமியுடனும் தீவிரமாக உழைத்தனர். இந்நால்வருமே முதல் நடைபெற்ற ஆலோசனைக் கூட்டத்திற்கு அழைப்பு அனுப்பினர். இவ்வாலோசனைக் கூட்டத்தின் தீர்மானப்படி 1905ம் ஆண்டு யூலை மாதம் 29ந் திகதி ஒரு பொதுக்கூட்டம் நடைபெற்றது. இக்கூட்டத்தில் 'இலங்கை சமூக சீர்திருத்தச் சபை' என்னும் ஒரு சபையை நிறுவுவதெனத் தீர்மானிக்கப்பட்டதோடு அச்சபைக்கு ஆனந்த குமாரசுவாமி அவர்களைத் தலைவராகத் தெரிவு செய்தனர். இவரே இச்சங்கத்திற்கு 1908ம் ஆண்டு வரையும், இங்கிலாந்திற்கு போன பின்புகூட தலைவராயிருந்தார். இச்சபையின் சஞ்சிகைக்கும் (Ceylon National Review) இவர் டபிள்யூ.ஏ.டி.சில்வாவுடன் நெடுங்காலம் ஆசிரியராகவிருந்தார்.

இச்சபையைக் கொண்டு நடத்துவதற்கு உத்தியோகத் தரோடு ஒரு நிர்வாகசபையும், ஒரு ஆலோசனைச்சபையுமிருந்

ஆனந்த குமாரசுவாமியும் அவரது மனைவியாரும் - 1947

ஆனந்த குமாரசுவாமியும் அவரது மனைவியாரும் - 1947

தன. கௌரவ அங்கத்தவர்களுக்கும் இச்சபையிலிடமிருந்தது. இச்சபையோடு அக்காலத்திலிருந்த முக்கிய சிங்கள, தமிழ், முஸ்லிம் பிரமுகர்கள் தொடர்பு கொண்டிருந்தனர். ஜேம்ஸ் பீரிஸ், டொனால்ட் ஓபயசேகரா, ஏ.பத்மநாப, சி.பாலசிங்கம், டி.பி.ஜயதிலகா, ஆர்.எல்.பெரேரா, எவ்.ஆர்.சேனநாயக்கா போன்றவர்கள் உத்தியோகத்தர்களாயும், நிர்வாகசபை அங்கத்தவர்களாயும் இருந்தனர். சி.இ.கொறியா, ஏ.நாகநாதமுதலியார், ஏ.சபாபதி, அநகாரிக தர்மபாலா, எவ்.எவ்.வூட்லேட், எல்.அப்துல் றகிமான் போன்றவர்கள் ஆலோசனைச் சபையிலிருந்தனர். லேடி குமாரசுவாமி (ஆனந்த குமாரசுவாமியின் தாயார்), பெறிபிரபு, தாதாபாய் நவுரோஜி, அன்னிபெசன்ர் அம்மையார், கேணல் ஒல்கொற், சேர்.சுப்பிரமணிய ஐயர் போன்றவர்கள் கௌரவ அங்கத்தவராயிருந்தனர். இப்படி அறிவிலும், அனுபவத்திலும் முதிர்ந்தவர்களைக் கொண்ட சபைக்கு, இருபத்தெட்டு வயது நிரம்பாத ஆனந்தகுமாரசுவாமி தவையாக தெரிவு செய்யப்பட்டாரென்றால், இது அவரிடத்து இப்பெரியார்கள் கொண்டிருந்த மதிப்பையும், நம்பிக்கையையும் காட்டுகின்றதல்லவா?

இச்சபையின் நோக்கங்கள் பின்வருமாறு:-

1. இலங்கை மக்களிடத்து காணப்படும் பழக்க வழக்கங்களில் வேண்டிய மாற்றங்களை ஏற்படுத்தல்; இலங்கையர் தேவையற்ற ஐரோப்பியரின் பழக்க வழக்கங்களைப் பின்பற்றுதலைத் தடுத்தல்.
2. இலங்கை வாழ் பல்வேறு இனங்களுக்கிடையில் நல்லெண்ணத்தை வளர்த்தல்.
3. பாளி, சமஸ்கிருதம், சிங்களம், தமிழ் முதலிய பாஷைகளையும் அவற்றிற் காணப்படும் இலக்கியங்களையும் படித்ததற்கு ஊக்குவித்தல்.
4. தேசியக் கலைகள், சாத்திரங்கள் முதலியவற்றுக்குப் புத்துயிர் கொடுத்தல்.
5. பழைய கட்டடங்களையும், கலைப்பொருட்களையும் பாதுகாப்பதற்கு உதவி செய்தல்.

மேலே கொடுக்கப்பட்ட கௌரவ அங்கத்தவர்களின் பட்டியலைக் கொண்டு இச்சங்கம் இந்தியத் தலைவர்களோடு எவ்வளவு நெருங்கிய தொடர்பு வைத்திருந்ததென்பதை நன்கறியக்கூடியதாயிருக்கிறது.

இச்சங்கம் தனது நோக்கங்களை நிறைவேற்றுவதற்கு எடுத்த முயற்சிகளை இச்சங்கத்தின் சஞ்சிகையில் பரக்கக் காணலாம்.

ஆனந்த குமாரசுவாமி கண்டி, திருக்கோணமலை, யாழ்ப்பாணம் முதலிய இடங்களுக்குச் சென்று அவ்விடங்களில் இலங்கைச் சமூக சீர்திருத்தச் சபையின் கிளைகளைத் தாபித்தார்.

யாழ்ப்பாணத்தில் ஆனந்தகுமாரசுவாமி

ஆனந்த குமார சுவாமியின் பெருமை

இலங்கைச் சமூக சீர்த்திருத்தச் சபையின் கிளையொன்றை யாழ்ப்பாணத்தில் தாபிக்கும் பொருட்டு ஆனந்தகுமாரசுவாமியும் அவர் மனைவி எதெல் குமாரசுவாமியும் 1906-ம் ஆண்டு மே மாதம் 28-ம் திகதி முதன் முறையாக யாழ்ப்பாணம் வந்து சேர்ந்தனர். இவர்களை வரவேற்கும் முகமாக 1906-ம் ஆண்டு மே மாதம் 30-ம் திகதி வெளிவந்த ஆங்கில இந்துசாதனத்தில் பின்வருங்கட்டுரை வெளிவந்தது. அதில், அவருடைய குடும்பத்தின் வரலாறும் அவர் இலங்கைக்குச் செய்த சேவையும் தெளிவாகவும், விரிவாகவும் குறிப்பிடப்பட்டிருப்பதால் அதன் மொழிபெயர்ப்பை இங்கு தருகிறேன்.

“இம்மாதம் 28-ம் திகதி காலை இங்கு வந்து சேர்ந்த டாக்டர் ஆனந்தகுமாரசுவாமி அவர்களுக்கும் அவருடைய பாரியாருக்கும் நல்வரவு கூறுகின்றோம். டாக்டர் ஆனந்த குமாரசுவாமி அவர்களை நேர்முகமாக அனேக யாழ்ப்பாணத்தவர் அறியா திருந்தபோதிலும் அவரைப்பற்றியும் அவர் ஆற்றியிருக்கும் பணிகளைப் பற்றியும் அவருக்கு ஏற்பட்டிருக்கும் கீர்த்தியைப் பற்றியும் அறியாத தமிழர் ஒருவரும் கிடையாது என்று கூறுதல் மிகையாகாது. அவர் கொண்டிருக்கும் பெயர் இந்தியாவில் மிகவும் கீர்த்திவாய்ந்தது. அவருடைய குடும்பம் மிகவும் புகழ் பெற்றதாகும். அவருடைய பாட்டனாரான குமாரசுவாமி முதலியாரும், தகப்பனாரான சேர் முத்துக்குமார சுவாமியும் தமிழ்ப் பிரதிதிகளாய்ச் சட்ட நிருபணசபையிலிருந்தனர். சொலிசிற்டர் ஜெனரல் பதவியில் நெடுங்கால மிருந்து மூன்று முறை அற்றோணி ஜெனரலாக கடமையாற்றியவரான திரு. பொன்.இராமநாதன் அவர்களும் தமிழ்ப்

திரு. அசித் குமார் கால்டர்
அவர்கள் வரைந்த ஆனந்த
குமாரசுவாமி அவர்களின்
தோற்றம் (1909-1910)

டாக்டர் அபனின்றநாத் தாகூர்
அவர்கள் வரைந்த
ஆனந்த குமாரசுவாமி
அவர்களின் தோற்றம் - 1910
(நீர் வண்ணம்)

பிரதிநிதியாய் விளங்கிய திரு.பொ.குமாரசுவாமி அவர்களும் அவருடைய மைத்துனர்களே, 'சிவில் சேவிஸ்' உத்தியோகத்தில் மிகவும் புகழ் படைத்து இப்பொழுது 'நிஜிஸ்தார் ஜெனரலாய்' இருக்கும் கனம் பொன்.அருணாசலம் அவர்களும் அவருடைய மைத்துனரே. தமிழருக்குள்ளாயினும் மறுசாதியினருக்குள்ளாயினும் இப்படிப் புகழ்படைத்த குடும்பத்தைக் காணமுடியாது. இந்தப் பிரபலம்மடைந்த குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவரென்ற முறையில் அவர், இலங்கை மக்கள் பாராட்டுதலுக்கும் - சிறப்பாக யாழ்ப்பாண மக்களின் பாராட்டுதலுக்குமுரியவர். ஆனால் பிறப்பினால் மாத்திரம் நமது பாராட்டுதலுக்குரியவரல்லர். இலங்கை மக்கள் முன்னேற்றத்திற்காக அவர் செய்து வரும் பணிகளை யாவருமறிவர். அவர் இலங்கைக்கு வந்த காலந்தொடங்கி இலங்கை மக்களின் பொருளாதார, சமூக, கலாச்சார வளர்ச்சிக்காக, இந்நாட்டிற் பிறந்து வளர்ந்தும் இந் நாட்டிலேயே கல்வி பயின்றும் நாட்டு மக்களுக்குச் சேவை செய்வதற்கு டாக்டர் குமாரசுவாமி அவர்களுக்கில்லாத பல வசதிகளிருந்தும் ஒரு விதமான சேவையும் செய்யாத இலங்கை வாசிகள் நாணும்படி தொண்டாற்றியுள்ளார். இது நாம் ஒன்றையும் ஒளிக்காதும் மறைக்காதும் கூறும் அபிப்பிராயமாகும். இந்த அபிப்பிராயமே தன்னலமற்ற சகலரின் அபிப்பிராயமுமாகும். மேனாட்டு நாகரிகத்தைப் பின்பற்றுதல் தேசாபிமானத்துக்குப் பங்கம் விளைவிப்பதோடு இலங்கை மக்கள் பொருளாதார நிலைக்கும் பங்கம் விளைப்பதாகும். சிங்களவர், தமிழர் வாழ்க்கை முறையில் மாற்றம் ஏற்பட வேண்டுமென்று முதன்முதற் பிரசாரம் செய்தவர் இவரே. இந்நிலையில் அன்னாரின் தகப்பனாரைப் பற்றிச் சில வார்த்தைகள் கூறுவது பொருத்தமானது. கீழைத்தேச வாசிகளில் முதற் பாரிஸ்டர்' பட்டம் பெற்றவரும் அவருடைய தந்தையாரே. அக்காலத்தில் கிறிஸ்தவர்களுக்கும் யூதர்களுக்குமே 'பாரிஸ்டர்' பட்டம் வழங்கப்பட வேண்டுமென்ற சட்டம் கடுமையாக இருந்தது. சேர்.முத்துக்குமாரசுவாமிக்கு இங்கிலாந்திலிருந்த செல்வாக்கின் பயனாகவே இச்சட்டம் தளர்த்தப்பட்டுப் பின்னர் மறுசமயத்தவரும் 'பாரிஸ்டர்' பட்டம் பெறமுடிந்தது. இங்கிலாந்தில் குறிக்கப்பட்ட காலம் வசிக்காது முதன்முதல் 'பாரிஸ்டர்' பட்டம் பெற்றவர் இவர் மைத்துனரான பொன்.

இராமநாதனாவர். இவருக்கு ஒரு நாளிலேயே பட்டம் வழங்கப்பட்டது. இவரைப்போல் சன்மானிக்கப்பட்ட இருவருள் ஒருவர் பிரபல அமெரிக்கநியாயவாதி, மற்றவர் பிரித்தானிய இராசவம்சத்தைச் சேர்ந்தவர்.”

வரவேற்பு

1906-ம் ஆண்டு யூன் மாதம் 4-ம் திகதி மாலை 7-30 மணிக்கு டாக்டர் ஆனந்தகுமாரசுவாமிக்கும் அவருடைய மனைவி யாருக்கும் இந்துக்கல்லூரி மண்டபத்தில் ஒரு வரவேற்பளிக்கப்பட்டது. தமிழ்ப் பிரதிநிதி அ.கனகசபை தலைமை வகித்தார். பெரிய கோட்டுச்சக்கடத்தார் தி.கந்தையா விருந்தினருக்கு மாலை சூட்டினார். கனம் கனகசபை முன்னுரையாகச் சில வார்த்தைகள் கூறிய பின் முடிக்குரிய வழக்கறிஞர் ரி.சி.சங்கரப்பிள்ளை ஒரு வரவேற்புப் பத்திரம் வாசித்தார். அதற்கு விடையிறுக்கும் முகமாக டாக்டர் ஆனந்தகுமாரசுவாமி நீண்டதோர் சொற்பொழிவு நிகழ்த்தினார். அதன் சாரம் வருமாறு:

‘எங்கள் பாஷையாகிய தமிழில் நான் பேசமுடியாமலிருப்பதை மன்னிக்கும்படி முதலாவதாக உங்களைக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். பல சந்தர்ப்பங்கள் என் வாழ் நாட்களிற் பெரும்பாகத்தை இங்கிலாந்திற் கழிக்கச் செய்து விட்டன. எதிர் காலத்திலும் அப்படித்தான் போலிருக்கிறது. இதனால் எனது சொந்தப் பாஷையை பேசமுடியாதவனாயிருந்த போதிலும், தமிழர் அந்தப் பாஷையைப் படிக்க வேண்டிய அவசியத்தையும் அதன் சிறப்பையும் நான் நன்குணர்ந்திருக்கிறேன். எங்கள் சொந்த இலக்கியங்களைப் பெரும்பான்மை மொழி பெயர்ப்பிலும் சிறுபான்மை மூலத்திலும் படித்துள்ளேன். என்னுடைய பெருவிருப்பம் நீங்கள் என்னை உங்களில் ஒருவனாக ஏற்கவேண்டுமென்பதே. ஆகையால் நீங்கள் என்னை ஒரு தமிழனாகவும் நண்பனாகவும் ஏற்றிருப்பதற்காக உங்களுக்கு எனது நன்றியைத் தெரிவிக்கின்றேன். நான்கு வருடங்களுக்கு முன் நான் இலங்கைக்கு மூன்றாவது முறையாக வந்தபொழுது ஆங்கிலேயனாகவே வந்தேன். இப்பொழுது நான் இந்தியத் தாயின் புத்திரனாக மறுபிறப்பெடுத்து, ஒரு குழந்தை தன் பெற்றோரிடஞ் சேருகிறமாதிரி

உங்களிடம் வந்துள்ளேன். என் வாழ்நாளிற் பெரும்பாகத்தை இங்கிலாந்திற் செலவழித்த போதிலும் இங்கு வந்ததன்பின் எங்கள் பண்பாட்டின் சிறப்பை உணர்ந்துள்ளேன். ஆகையால் எங்களுள் அநேகர் மேனாட்டு நாகரிகத்தைப் பின்பற்று வதால் ஏற்படும் தீமைகளை உணர்ந்து அதைப்போக்க என்னாலான முயற்சிகளைச் செய்து வருகிறேன். முப்பது வருடங்களுக்கு தமிழ்த் தலைவராக விளங்கிய எனது தந்தையாரும் மேனாட்டாரைப் போலவே வாழ்ந்துவந்தார். அக்காலத்தில் அது ஒருவேளை தேவையாகவிருந்திருக்கலாம். அவர் நெடுங்காலம் சீவித்திருந்தால் மேனாட்டு நாகரிகத்தைக் கண்முடித்தனமாகப் பின்பற்றுவதின் பிழைகளை, எனது மைத்துனர் திருவாளர்கள் இராமநாதன், அருணாசலம் போலுணர்ந்து சீர்திருத்த இயக்கத்தில் இறங்கியிருப்பார். ஆகவே, அவருடைய மகன் இச்சீர்திருத்த வேலையைச் செய்து வருவது பொருத்தமே. எனது தாயாரைப் பொறுத்த வரையில், தான் என் தகப்பனாரை மணந்ததின் பயனாக ஆங்கிலேயருக்கும் தமிழருக்கும் நல்லுறவு ஏற்பட வேண்டுமென்பதே அவர் விருப்பம். நான் இப்பொழுது செய்து வரும் வேலைக்கு அவருடைய முழு ஆசியுமுண்டு. இந்தியாவின் கடந்த மூவாயிரம் ஆண்டுச் சரித்திரத்தை - நமது சமயம், தத்துவ சாத்திரம், கலைகள் முதலியவற்றை விளக்கும் சரித்திரத்தை, ஆராயும் பொழுது இதனின் காணப்படுவதிலும் சிறந்த இலட்சியங்களை வேறெங்கும் காண முடியாதென்ற முடிபுக்கு வருகிறேன். இவ்வுண்மையைப் பலர் உணராதிருக்கின்றனர். தீர்க்காலோசனை செய்யாது, மாற்றம் ஏற்படுத்த வேண்டுமென்ற விருப்பினால் போலும் எங்கள் பண்டை முறைகளை மாற்றப் பார்க்கிறார்கள்.”

“எங்கள் நாடு சிறுநாடென்றதினால் நாங்கள் தாழ்வுணர்ச்சியடையக் காரணமில்லை. சிறுநாடுகளான கிறீஸ், அயர்லாந்து, ஐஸ்லாந்து உலகநாகரிகத்துக்கு அருஞ்சேவைகள் புரிந்துள்ளன. பணம் படைத்த அமெரிக்காவிலும் பார்க்கவறுமை மிக்க ருஷியாத் தேசத்திலிருந்து அரும்பெரும் இலக்கியங்கள் வெளிவந்துள்ளன.”

“இந்தச் சீர்திருத்தத்துக்கு நமது அரசினிடமிருந்து உதவியை எதிர்பார்க்க முடியாது. இவர்கள் அந்நியராயிருப்பதால், எங்கள்

பண்பாட்டை அறியமுடியாதிருப்பதோடு தாங்கள் எங்களில் மேம்பட்டவர்களென்ற எண்ணமுடையவராயிருக்கின்றனர். ஆகையால் எங்கள் கையே எங்களுக்கு உதவவேண்டும். சனங்களின் அபிப்பிராயத்துக்கு மாறாக அரசாங்கத்தை நெடு நாட்களுக்கு நடத்த முடியாது. மக்கள் திரண்டு விஷயங்களை எடுத்துச் சொன்னால் அதை அரசாங்கம் கேட்டே தீர வேண்டும். கல்வி சம்பந்தமாக ஒருவர் பேசுகையில், ஆங்கிலம் இலங்கையில் எல்லா வீடுகளிலும் பேசப்படும் காலம் சீக்கிரம் வருமென்றார். அப்படியொருகாலம் வருமாயின் தமிழ்ச்சாதியே இல்லாமற் போய்விடும்! ஆங்கில இலக்கியம் எவ்வளவு சிறந்ததாயினும் அது ஆங்கிலேயருக்குப் பயன்படுவது போல் எங்களுக்குப் பயன்படாது. எங்களுடைய இலட்சியங்கள் எல்லாம் எங்கள் இலக்கியங்களிலே பொதிந்து கிடக்கின்றன. எம்மவர் விஞ்ஞானக் கல்வியையும் கைத் தொழிற் கல்வியையும் பெற விரும்புகின்றனர். இவை அவசியமானவையே. ஆனால் இவையெல்லாம் பண்பாடு என்னும் அத்திவாரத்திலிருந்து எழும்பவேண்டும்.”

“பெண் கல்வி மிக அவசியமாகும். பெண்களை அடக்கி யொடுக்கி வைக்கும் வழக்கம் முகமதியர் ஆட்சியின் பின் ஏற்பட்டதாகும். பெண்களே ஒரு நாட்டின் கலாசாரத்தைக் காப்பாற்றக் கூடியவர்கள். ஆண்கள் வேற்றுநாடுகளுக்குப் போய் வேற்று நாட்டுப் பழக்க வழக்கங்களைக் கற்றுக் கொள்ளலாம். பெண்கள் அப்படிச் செய்யமாட்டார்கள். சிறுவர் சிறுமியருக்குச் சங்கீதத்தில் நல்ல பயிற்சி கொடுக்கப்பட வேண்டும். எங்கள் சங்கீதத்தைக் கல்லாது மேனாட்டு சங்கீதத்தைக் கற்பது மிகவும் தவறான காரியமாகும். எங்கள் கல்வி முறையில் மேனாட்டு முறையிற் காணப்படாத ஒரு விசேஷ அம்சமிருக்கிறது. எம்முறை ஞாபகசக்தியை வளர்த்து மனதை ஒருவழிப்படுத்தப் பயிற்றுகிறது. இந்த நல்ல அம்சத்தை நாம் கைவிடக்கூடாது.”

“கல்வி சம்பந்தமாகப் பேசுகையில் இன்னுமொரு விஷயத்தைக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன், இங்கிருக்கும் மிஷன் பாடசாலைகள் மத மாற்றத்துக்காகவே பிரதானமாக ஏற்படுத்தப்பட்டவை. அங்கு கல்வி கற்றவர்கள் மதம் மாறினாலோ

அல்லது அந்நிய நாகரிகம் என்னும் வலையிற்பட்டாலோ எம்மையே நாம் குறைகூறவேண்டும். இந்நிலைமையை மாற்றி அமைக்க நாம் தீவிரமாய் உழைக்கவேண்டும். நோயல் கல்லூரி போன்ற அரசினர் கல்லூரிகளிலும் எமது நாட்டுப் பாஷைகளுக்குத் தக்க இடங்கள் கொடுக்கப்படவில்லை. எமக்குள் மத அபிமானமும் ஒற்றுமையும் இருந்தால் இந்நிலைமை நீடித்திருக்க முடியாது”

சமூக சீர்திருத்த சபை

யாழ்ப்பாணம் இந்து வாலிபர் சங்கத்தின் ஆதரவில் இலங்கைச் சமூக சீர்திருத்தச் சபையினர் கிளையொன்றை யாழ்ப்பாணத்தில் நிறுவுதற் பொருட்டு ஜூன் மாதம் 9-ந் திகதி ஒரு கூட்டம் நடைபெற்றது. அதற்குத் திரு. ஏ.மயில்வாகனம் ஜே.பி.யூ.பி.எம். தலைமைவகித்தார். டாக்டர் குமாரசுவாமி 'சமூக சீர்திருத்தம்' என்னும் விஷயமாக ஒரு சொற்பொழிவு நிகழ்த்தினார். அதன் பின்னர் திரு. வி.காசிப்பிள்ளை பிரேரணைப்படி ஒரு கிளை தாபிக்கப்பட்டது. குறிப்புரை கூறிய திரு.ஏ.முத்துத்தம்பிப்பிள்ளை யாழ்ப்பாணத்தில் நெசவு செய்யப்பட்ட உடைகளை உபயோகப்படுத்த வேண்டுமென்று கூறினார். திரு.ஜே.எம்.ஹென்ஸ்மன் பேசுகையில், பழைய வழக்கங்கள் எல்லாம் நல்லன அல்லவென்றும் சாவதானமாகச் சீர்திருத்தத்திலிறங்க வேண்டும் என்றும் கூறி, தாம் இந்தியாவிலிருந்த காலத்தில் 25 வருடமாக அணிந்துவந்த தலைப்பாகையை இலங்கைக்கு வந்த பின்னர் அது கூலியாட்கள் அணியும் உடையாகக் கருதப்படுவதால் விட்டு விட்டதாகக் கூறினார். இதற்கு டாக்டர் குமாரசுவாமி தேசிய உடுப்புக்காகப் பிரசாரஞ் செய்வது இச்சபையின் இலட்சியங்களிலொன்றென்று கூறினார்.

பட்டம் வழங்கல்

திருவாளர்கள் த.கைலாசபிள்ளை, அ.குமாரசுவாமிப் புலவர் முதலியோரின் முயற்சியால் யாழ்ப்பாணத்தில் ஒரு தமிழ்ச்சங்கம் தாபிக்கப்பட்டு அரிய தொண்டாற்றி வந்தது. இச்சங்கத்தின் பாடத்திட்டங்களையே, இதன் பின்னர் பாண்டித்துரைத்தேவரால் தாபிக்கப்பட்ட மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கம் பின்பற்றியது. யாழ்ப்பாணம்

பாணத் தமிழ்ச் சங்கத்தின் ஆதரவில் 1906 -ம் ஆண்டு ஜூன் மாதம் 10-ம் திகதி காலை 9 மணிக்கு டாக்டர் குமாரசுவாமி அவர்களுக்கும் 'வித்தியாவிநோதன்' என்னும் பட்டம் வழங்கும் பொருட்டு வண்ணை நாவலர் சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலை யில் ஒரு கூட்டம் கூடிற்று. அதற்குச் சங்கத்தலைவர் திரு.த.கைலாசபிள்ளை தலைமைவகித்தார். பொலிஸ்கோட் மொழிபெயர்ப்பாளர் திரு.கே.சி.கதிர்காம முதலியார் சங்கச் சரித்திரத்தை எடுத்துக்கூறி, 'வித்தியாவிநோதன்' என்னும் பட்டத்தைப் பெறுவதற்கு டாக்டர் பல்லாற்றாணும் தகுதி வாய்ந்தவர் என்றார். இதன் பின்னர் திரு.கைலாசபிள்ளை பட்டத்தை வழங்கினார். ஸ்ரீமதி எதெல் குமாரசுவாமி தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சியிற் காட்டிய ஊக்கத்துக்காக அவருக்கு சிவஞானபோதப் பிரதியொன்று வழங்கப்பட்டது.

டாக்டர் குமாரசுவாமி யாழ்ப்பாணத்தில் தங்கிய நாட்களில், அவருடைய மூதாதையர் வசித்த கிராமமாகிய மாணிப்பாய்க்குச் சென்றிருந்தார். அப்பொழுது 150 ஆண்டுகளுக்கு முன் வசித்த அவருடைய மூதாதையருள் ஒருவரான கதிர்காமக்கணக்கர் உபயோகித்த ஒரு விசித்திரமான கதிரை அவருக்குக் காட்டப்பட்டது. 12-ந் திகதி காலை டாக்டரும் அவர் மனைவியாரும் கண்டிக்குப் பிரயாணமானார்கள்.

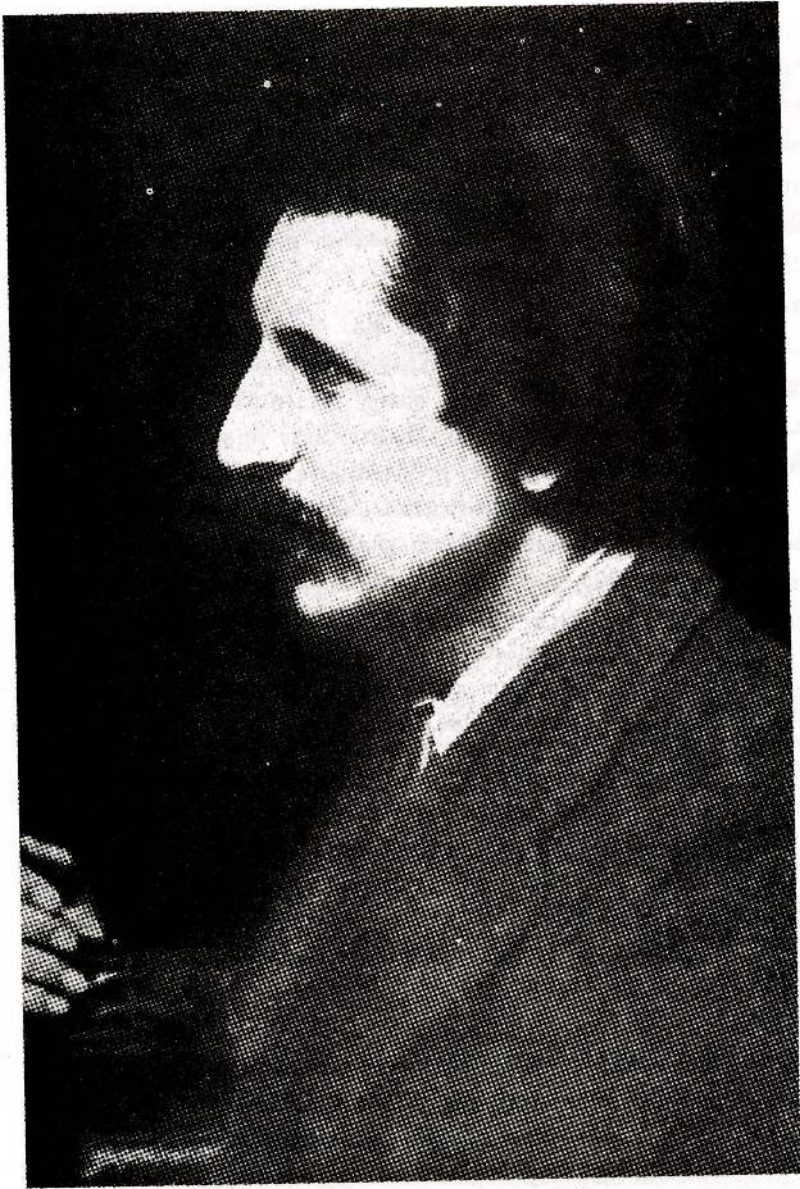
இந்தியாவும் இலங்கையும்

இலங்கைச்சமூக சீர்திருத்தச்சபையின் 1907ம் ஆண்டு நடைபெற்ற ஆண்டுக்கூட்டத்தில் 'இந்தியாவும் இலங்கையும்' என்னும் பொருள்பற்றி ஆனந்த குமாரசுவாமி தலைமையுரை நிகழ்த்தினார். இந்தியாவுக்கும் இலங்கைக்குமிடையில் நெருங்கிய உறவை ஏற்படுத்துவது அவருடைய வாழ்க்கையின் ஓர் இலட்சியமாகவிருந்தது. இருநாடுகளினதும் நன்மை கருதி இந்த உறவை வலுப்படுத்த முயற்சித்தார். அந்த நீண்ட உரையின் சாரத்தை இங்கு தருகின்றேன்:

'இந்திய- இலங்கை உறவைப்பற்றிப் பேசும்போது இப்போது நமக்கப்பாற்பட்ட அரசியல் அல்லது பொருளாதார உறவைப் பற்றி நான் பேச முன்வரவில்லை. நான் கருதுவது மானசீக, ஆத்மீக உறவையாகும். இந்த உறவை இலங்கை, ஐரோப்பா வோடு அல்லது, இந்தியாவோடு வைத்திருக்கப் போகிறதா என்பதுதான் கேள்வி. இன்றும் இந்தியா நமது தாய்நாடாக விருக்கப் போகிறதா, அல்லது நாம் அனாதைகளாக வாழப் போகிறோமா? இந்தக் கேள்விக்கு விடை காண்பதிலேயே நமது எதிர்காலம் தங்கியிருக்கிறது.'

'நம்மவரிற் சிலர் பழமையை இறுகக் கட்டிப்பிடித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். சிலர் புதுமை மோகத்தில் ஆழ்ந்திருக்கிறார்கள். இருசாராராலும் நமது நாட்டுக்கு நன்மை வராது. இடையில் நமது மத்தியில் புருந்த தீண்டாமை, பால்ய விவாகம் போன்றவற்றைக் கைவிட நாம் தயாராகவிருக்க வேண்டும். அதேபோல் மேனாட்டுப் பழக்கவழக்கங்களைக் கண்மூடித்தனமாகப் பின்பற்றுவதைத் தவிர்க்க வேண்டும். நமது பகுத்தறிவை உபயோகித்து நமது பாரம்பரியத்துக்கு ஏற்ற முறையில் வாழவேண்டும்.'

ஆனந்த குமாரசுவாமி அவர்களின் தோற்றம் (1915 ஆம் ஆண்டளவில்)

‘நமது பண்டைப் பெருமையில் நமக்கு நம்பிக்கையிருக்க வேண்டும். இந்தியாவும் இலங்கையும் உலக நாகரிக வளர்ச்சிக்கும் பண்பாட்டின் வளர்ச்சிக்கும் பெரும் பணியாற்ற விருக்கிறதென்பதை நாம் உணரவேண்டும். காலத்துக்குக் காலம் நமது நாடுகளில் பெரியார்கள் தோன்றிக் காலத்துக்கேற்ற மாற்றங்களைச் செய்துள்ளார்கள். இப்பொழுது நம் மத்தியில் காணப்படும் குற்றங்குறைகளை இந்திய முறையிலேயே தீர்த்துக்கொள்ள வேண்டும்.’

‘ஒவ்வொரு தேசத்துக்கும் சில சிறந்த பண்புகள் உண்டு. அவற்றைப் பேணிக் காப்பதனாலேதான் ஒரு தேசம் உலக நாகரிக வளர்ச்சிக்குத் தனது கடமையைச் செய்யலாம். இந்தியருக்கு மில்ரன், சேக்ஸ்பியர் முதலியோரின் நூல்களைப் படிப்பதிலும், ஐரோப்பிய உடையை அணிவதிலும் பார்க்க ஒரு கடமை உண்டென்பதை உணர வேண்டும். எல்லா விஷயங்களிலும் இந்திய மனப்பான்மையுடைய வர்களாயிருக்க வேண்டும். ஐரோப்பியரின் வழியைப் பின்பற்றக்கூடாது. நான் வற்புறுத்துவதென்னவெனில், உலகுக்கு இந்தியா ஆற்றவேண்டிய பணி இன்னும் முற்றுப் பெறவில்லை. இந்தியா அதனைச் செய்யாவிட்டால் அதனை வேறொருவராலும் செய்யமுடியாது.’

‘புது அறிவைக் கொண்டு இந்தியா சமூக அமைப்பு, சங்கீதம், கலை, இலக்கியம் முதலிய துறைகளில் வீறு கொண்டுழைத்து நமது முன்னோர் கண்ட கனவுகளை நனவாக்க வேண்டும். இப்பணியில் இலங்கையர்களாகிய நாங்களும் ஒத்துழைக்க வேண்டும். நமது சுயதர்மத்தைச் செய்ய வேண்டியதே நமது கடமை. இந்திய நாகரிகத்தின் சிறப்புக்களை அறிய விரும்பிவரும் மேல்நாட்டினர் நாமிப்போது கட்டடம், ஓவியம், சங்கீதம் முதலிய துறைகளில் மேல்நாட்டாரை கண்மூடித்தனமாகப் பின்பற்றுவதைக் கண்டு ஏமாற்ற மடைகின்றனர். சுதந்திரத்தில் நாட்டமுடையவர்கள் இந்தியாவில் பல தலைவர்கள் விசாரணையில்லாமல் காலவரையறையின்றி மறியலில் போடப்பட்டிருப்பதைக்கண்டு ஏமாற்றம் அடைகின்றனர்.’

‘தேசியம் சர்வதேச ஒற்றுமைக்கு தடையாகவிருக்கிறது என்ற போலிக்கூற்றைச் சிலர் எழுப்புகின்றனர். தேசியம் ஒரு நாடு

வாழ்வதற்கு வழிவகுப்பதோடு சர்வதேச ஒற்றுமைக்கும் வழிவகுக்கிறது. தேசியம் ஒரு தேசத்தின் தனிப் பண்புகளை வளர்த்து உலகின் வளர்ச்சிக்கு வழி வகுக்கிறது. சர்வதேச ஒற்றுமை ஒவ்வொரு தேசத்தின் உரிமைகளைப் பாதுகாப்பதில் தங்கியுள்ளது. எல்லாத் தேசங்களும் ஒரேமாதிரியிருந்தால் அதில் என்ன சிறப்புண்டு? ஒருதாய் தன்மகள் தன்னைப் போல் இல்லையென்பதால் அவளைக் குறைவாக நேசிக்கிறாளா? நாம் மற்றவர்கள் எம்மைப்போல் இருக்க வேண்டுமென்று எதிர்பார்ப்பதில்லை. எம்மிடம் இல்லாத சிலப்பண்புகளையே மற்றவர்களிடம் எதிர்பார்க்கிறோம். ஒவ்வொருவருக்கும் அவர்களின் பூரண வளர்ச்சிக்கு இடம் கொடுப்பதிலேயே அவர்களுடைய அன்பைப் பெறலாம். இவ்வுண்மை தேசங்களுக்கும் பொருந்தும்.'

'எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக இந்தியாவிலுள்ள பிரதேசங்களுக்கிடையில் மேலெழுந்த வாரியாகக் காணப்படும் வேற்றுமைகளிலும் பார்க்க அடிப்படையான ஒற்றுமையைக் காண வேண்டும். இந்திய சரித்திரம், கலைகள் முதலியவற்றைப் படிப்போருக்கு ஐரோப்பாவின் பலபாகங்களுக்குமிடையில் காணப்படும் ஒற்றுமையிலும் பார்க்க இந்தியப் பிரதேசங்களுக்கிடையில் காணப்படும் ஒற்றுமை கூடியதாகத் தோன்றும். முகமதியர் படையெடுப்புக்கு முன் படையெடுத்து வந்தவர்கள் இந்தியாவுடன் ஒன்றாகிவிட்டார்கள். முகமதியர், இப்பொழுது தான் இந்தியருடன் ஒத்துவாழத் தொடங்கியுள்ளார்கள். ஆங்கிலேயரால் இது முடியுமென நான் நினைக்கவில்லை.

இந்தியாவிலுள்ள ஒவ்வொரு பகுதியும் அதன் சிறப்புக்கு உதவியுள்ளது. இது இலங்கைக்கும் விசேடமாகப் பொருந்தும். இந்தியாவின் பண்டைய சரித்திரத்தை அறிவதற்கு இலங்கை மிகவும் உதவுகிறது. இலங்கை, பாளி இலக்கியத்திற்கும் தேரவாத பௌத்தத்துக்கும் சிறந்த உறைவிடமாக விருக்கிறது. இலங்கையில் எழுதப்பட்ட மகாவம்சம் இந்தியாவில் நிகழ்ந்த முக்கிய சம்பவங்களின் காலத்தை நிர்ணயிக்க உதவுகிறது.'

'மகாவம்சம் போன்ற ஒரு சரித்திரநூல் இந்தியாவில் இல்லை. இந்தியாவின் சிறந்த இதிகாசமான இராமாயணம்

இந்தியாவையும் இலங்கையையும் இணைக்கிறது. இலங்கையில் சீதை தங்கியிருந்ததாகக் கருதப்படும் இடங்களுக்கு அவர் பெயர் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. பிற்காலத்தில் விஜயன் வருகையும் அசோகனின் மக்களின் வருகையும் பத்மாவதியின் சரித்திரமும் இந்தியாவையும் இலங்கையையும் இணைக்கின்றன. பத்மாவதி என்னும் சிங்கள அரசிளங்குமாரி இராஜபுத்திர இளைஞனை மணம் செய்த வரலாறும் தனது கற்பைப் பாதுகாப்பதற்கு தீயில் குதித்து உயிர் மாய்த்த கதையும் இப்பொழுதும் வட இந்தியர் நினைவு கூருகின்றனர்.’

‘இப்பொழுது இந்தியாவில் பலதுறைகளிலும் விழிப்பேற்பட்டிருக்கிறது. உதாரணமாக, கல்கத்தாவில் பங்கிய சாகித்திய பரிஷத் என்னும் தாபனம் இருக்கிறது. அது பழைய நூல்களை அச்சிடுவதிலும் ஏட்டுச் சுவடிகளைச் சேகரிப்பதிலும் வங்காள அகராதி ஒன்றைத் தயாரிப்பதிலும் ஈடுபட்டுள்ளது. இங்கும் சிங்கள அகராதியொன்றைத் தயாரிப்பதற்கு வழி வகுத்தால் எவ்வளவு நன்றாகவிருக்கும்! இப்பரிஷத்தின் முயற்சியால் வங்காள அரசாங்கம் ஆரம்ப வகுப்புக்களில் ஆங்கிலத்தை போதனாமொழியாக உபயோகிப்பதைக் கண்டித்திருக்கிறது. இதைத்தொடர்ந்து இந்திய அரசாங்கமும் ஓர் பிள்ளை தாய் மொழியை ஓரளவு கற்கு முன் ஆங்கிலத்தைப் போதிக்கக் கூடாதென தனது கொள்கையை வெளியிட்டுள்ளது. உயர்தர பாடசாலைகளிலும் சுதேச பாஷைகள் கட்டாயமாகப் போதிக்கப்பட வேண்டுமென்பதே இந்திய அரசாங்கத்தின் கொள்கையாகும். (இக்காலத்தில் இலங்கையில் கல்வி முழுவதும் ஆங்கிலமயமாகவேயிருந்தது. ரோயல் கல்லூரியிலும் மறுகல்லூரிகளிலும் சிங்களமோ தமிழோ ஒரு பாடமாகவேனும் போதிக்கப்படாத காலம். இவற்றிலிருந்து இலங்கையராகிய நாம் எவ்வளவு கற்றுக் கொள்ளலாம்’

‘இனி, இந்தியாவோடு எப்படி தொடர்பை வைத்துக்கொள்ளலாமென்பதைச் சிந்திப்போம். முதலாவதாக இந்திய சரித்திரம், இலக்கியம் முதலியவற்றைப் படித்தல். இவற்றைப் படித்தால் நமது சரித்திரத்தையும், இலக்கியங்களையும்

விளங்கிக்கொள்வதற்கு உதவியாகவிருக்கும் (இந்தக்காலத்தில் இலங்கையில் பிரித்தானிய ஐரோப்பிய சரித்திரமும், ஆங்கிலம், லத்தீன், கிரேக்கம் முதலிய பாஷைகளுமே போதிக்கப்பட்டன). சரித்திர அறிவு எவ்வளவு முக்கியமோ அவ்வளவுவசியம் இந்திய பூமிசாஸ்திரத்தைப் பற்றிய அறிவு. பழங்காலத்தில் இவ்வறிவை யாத்திரை மூலம் பெற்றுக் கொண்டனர். இப்பொழுது இந்தியாவில் யாத்திரை செய்வது குறைந்து வருவதுமல்லாமல், புதிய போக்குவரவுச் சாதனங்களால் யாத்திரையின் பயனும் குறைந்து வருகிறது. இப்படியிருந்தும் யாத்திரை செய்வது முக்கியமாகும். சமீபத்தில் நான் இந்தியாவில் யாத்திரை செய்தபோது, சென்றவிடமெல்லாம் என்னை அன்போடு வரவேற்றனர். நானும் எத்தனையோ விஷயங்களைக் கற்றுக் கொண்டேன். இந்தியாவில் யாத்திரை செய்யாவிட்டால் ஓர் இலங்கையரின் கல்வி பூர்த்தி யாகாது. இப்படி இந்தியாவில் யாத்திரை செய்வது ஐரோப்பாவுக்கு கடுகதிப்பிரயாணம் செய்வதிலும் பார்க்கப் பயனுடையது'

'நாமின்னுமொன்று செய்யலாம். இந்தியாவில் ஆண்டு தோறும் நடைபெறும் இந்திய காங்கிரஸ் மகாநாட்டுக்கு சில பிரதிநிதிகளை அனுப்பலாம். சிலர் கூறலாம் இந்திய அரசியலுக்கும் நமக்கும் தொடர்பில்லையென்று. ஆனால் இந்திய காங்கிரஸ் மகாநாடு வெறும் அரசியல் மகாநாடல்ல. இம்மகாநாட்டைச் சேர்த்துப் பொருளாதார சமூக விஷயங்களும் ஆராயப்படும். இவை நமக்கும் பெரும் பிரயோசனம் தரத்தக்கவை'

'இலங்கைச் சமூக சீர்திருத்தச் சபை, இந்திய பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகள் முதலியவற்றை வரவழைத்து கொழும்பில் ஒரு வாசிகசாலை நடத்தலாம்'

'கடைசியாக, நாம் சில மாணவரை இந்திய சர்வகலாசாலைகளுக்குப் படிக்க அனுப்பலாம். இவர்கள் படித்துவிட்டுத் திரும்பும் போது நவபாரதத்தைப் பற்றிய நேர்முகமாகப் பெற்ற அறிவோடு திரும்புவார்கள். இப்படியான அறிவை, புத்தகங்களைப் படிப்பதினாலோ யாத்திரை செய்வதினாலோ பெற முடியாது'

‘நமது தாய்நாட்டோடு தொடர்பு வைத்துக் கொள்வதற்கு மேலே சில வழிவகைகளைக் கூறினேன். இதன் அவசியத்தையும் விளக்கியுள்ளேன். நாம் எவ்வளவுக்கு இந்தியாவிலிருந்து விலகிக் கொண்டு ஐரோப்பாவோடு நெருங்கிய தொடர்பு வைத்துக் கொள்கிறோமோ அவ்வளவுக்கு நமது கடமையிலிருந்து தவறுவது மாத்திரமல்லாமல் நமது எதிர்காலச் சிறுமைக்கும் வழிவகுத்தவர்களாவோம்’.

இந்திய விடுதலை இயக்கமும் சுதேசியமும்

கலாயோகி அவர்கள் இலங்கையிலிருந்த காலத்தில் இந்தியாவில் பெரும் கொந்தளிப்பேற்பட்டது. இதற்குக் காரணம், 1906ம் ஆண்டில் ஏற்பட்ட வங்காளப் பிரிவினையாகும். இதனால் வங்காளத்தில் குண்டுவீச்சுகளும் அரசியல் கொலைகளும் பெருமளவில் நடைபெற்றன. இக்கொந்தளிப்பை அடக்குவதற்கு ஆங்கில அரசாங்கம் பல தலைவர்களை விசாரணையின்றி நாடு கடத்தியது; மறியலில் போட்டது. இக்காலத்தில்தான் சுதேசியியக் கமும் தீவிரமாகச் செயல்முறையில் வந்தது.

பெரும்பாலான இந்தியர்கள், சுதந்திரமென்றால் இந்தியா வின் ஆட்சி ஆங்கிலேயர் கையிலிருந்து இந்தியர் கைக்கு மாறுவதெயெனக் கருதினர். சுதேசியென்றால் வெளிநாடுகளிலிருந்து இறக்குமதிசெய்யும் பொருள்களுக்குப் பதிலாக இந்தியாவில் உற்பத்தி செய்யப்பட்டபொருள்களை உபயோகித்தலே யெனக் கருதினர். ஆனால், கலாயோகி இவற்றுக்கு மேலான சிறந்த இலட்சியங்களை எடுத்துக்காட்டினார். இக்காலத்தில் (1906-1909) அவர்கள் எழுதிய கட்டுரைகள் 'கலையும் சுதேசியும்' 'தேசிய இலட்சியங்கள் பற்றிய கட்டுரைகள்' என்னும் நூல்களாக வெளிவந்து, இந்தியமக்களிடையில் பெரும் விழிப்பை ஏற்படுத்தின. தென்னாபிரிக்காவிலிருந்த காந்தியடிகள் இவ்விரு நூல்களையும் படிக்கும்படி தமது தொண்டர்களைத் தூண்டினார். இவ்விரு நூல்களே கலாயோகி அவர்களுக்கு இந்தியத் தலைவர்கள் மத்தியில் சிறந்த இடத்தைத் தேடித்தந்தன.

கலாயோகி அவர்கள் இந்திய விடுதலை, சுதேசி என்பவை பற்றி கூறியவற்றின் சாரத்தை இங்கு தருகின்றேன்.

“இந்திய மக்கள் சுயநலத்துக்கல்லாமல் உலக சேமத்துக்குழைக்கும் நோக்கத்துடனேயே சுதந்திரப் போராட்டத்தில் இறங்கவேண்டும். இந்திய சுதந்திரப் போராட்டம் உலகில் ஏகாதிபத்தியத்துக்கும் தேசியத்துக்குமிடையில் நடைபெறும் போராட்டத்தின் ஓர் அம்சமாகும். ஏகாதிபத்தியத்துக்குள் அடங்கியிருக்கும் நாடுகள் பலதுறைகளிலும் நசுக்கப்படுகின்றன. எங்கள் தேசியத்துக்கும் சர்வதேச ஒற்றுமைக்கும் ஒரு முரண்பாடுமில்லை.

‘இந்தியா பல துறைகளிலும் உலகுக்கு வழிகாட்ட வேண்டியிருக்கிறது. அரசாங்கத்தால் நிறுவப்படும் பெரும் பெரும் தொழிற்சாலைகளிலும் பார்க்க சோஷலிசமுறையில் தாபிக்கப்படும் சிறு தொழிற்சாலைகள் மூலம் பொருள் உற்பத்தியைச் சிறந்த முறையில் செய்யலாமென்பதை நாம் செய்து காட்டவேண்டும். ஆகாயத்தைப் புகையினாலும், ஆறுகளை கழிவுப் பொருள்களாலும் அசுத்தப்படுத்தாமல் அழகிய சிறுசிறு நகரங்களைத் தாபிக்கலாமென்பதையும் அவற்றிலிருந்து அழகுள்ள பொருள்களை உற்பத்தி செய்யலாமென்பதையும் உலகுக்குக் காட்டவேண்டும்.

‘இன்னும், தற்கால ஆராய்ச்சிகளைக் கொண்டு விஞ்ஞானத்துக்கும் சமயத்துக்குமிடையில் ஒரு உறவை ஏற்படுத்தவேண்டும். விஞ்ஞானத்துக்கும் சமயத்துக்குமிடையில் முரண்பாடில்லையென்பதை விளக்க வேண்டும். சமயங்களுக்கிடையில் சமரசம் ஏற்பட்டால் மாத்திரம் போதாது. சமயங்களெல்லாம் இறைவனை அடைவதற்குப் பல்வேறு வழிகளென்பதை உலகுக்குக் காட்டவேண்டும். மனிதனுடைய சமூகநிலைக்கும் பல்வேறு இயல்புகளுக்குமேற்பச் சமயங்கள் தோன்றியவை என்பதை நிலைநாட்டவேண்டும்.’

‘இந்தியா ஒரு தேசமல்லவென்று சிலர் கூறுகின்றனர். பூமிசாத்திர அடிப்படையிலும் கலாச்சார அடிப்படையிலும் இந்தியா ஒரு தேசமென்பதை பாரபட்சமின்றி நோக்குவோர் அறிந்துகொள்வர். தெற்கேயுள்ள இராமேஸ்வரமும் வடக்கேயுள்ள காசியும் இந்துக்களை ஒன்றாக இணைக்கின்றன. இந்துக்கள் எங்கிருந்தாலும் சிரார்த்தம் செய்யும்போது இந்தியாவின் பலபாகங்களிலுமுள்ள கங்கை, யமுனா,

ஆனந்த குமாரகவாமி அவர்கள் இரவீந்திரநாத் தாகூர் அவர்களுடன்

I have the highest respect for Mahatma Gandhi's work in this field. He has been an advocate of satya-graha he is reminded of one of her most ancient ideals and only a teacher for hara but a jagat-guru but non-violence, as he also knows, is not a matter of refraining from violently violent action is a matter of making peace with our Selves, or learning to obey our Inner Man; for none but the eye, is aggressive.

"அகிம்சை வழியில் வெற்றி பெற்ற மகாத்மா காந்திக்கு நீங்கள் செலுத்தும் மரியாதை என்ன?" என்ற கேள்விக்கு ஆனந்த குமாரகவாமி அவர்கள் அளித்த பதிலின் கடிதப்பிரதி
(திரு. எஸ். துரைராஜா அவர்களுக்கு அனுப்பியது)

கோதாவரி, சரஸ்வதி, நர்மதை, சிந்து, காவேரி என்னும் ஏழு புண்ணிய தீர்த்தங்களையும் நினைவு கூருகின்றார்கள். பிதிர்களுக்கு நீர்க்கடன் செய்யும்போது, மேற்கூறப்பட்ட ஏழு நதிகளின் நீரும் வந்து தாமிறைக்கும் நீரோடு கலக்கும்படி பிரார்த்திக்கின்றார்கள்.

‘இப்பொழுது பங்கிம் சந்திர சட்டர்ஜியின் வந்தேமாதரம் என்னும் கீதம் இந்திய மக்கள் அனைவரையும் இணைக்கும் தாரகமந்திரமாக விளங்குகிறது. இது பிரான்ஸ் தேசத்துப் புரட்சிக்காலத்தில் பாடப்பெற்ற மாசேல்ஸ்’ என்னும் கீதம்போல் சக்திவாய்ந்தது.

‘இந்திய தேசிய இயக்கம் துவேஷம் தன்னலம் போன்ற உணர்ச்சிகளின் வசப்பட்டியங்கக்கூடாது. நேசத்தின் அடிப்படையில் இயங்கவேண்டும். முதலாவது இந்தியா மீது நேசம்’ இரண்டாவது இங்கிலாந்துமீது நேசம் மூன்றாவது உலகத்தின் மீது நேசம், நாம் சேவைசெய்ய விரும்பியே சுதந்திரத்தை நாடுகிறோம்: இதனாலேயே நாங்கள் ஆங்கிலேயருக்குக் கூறுகிறோம். ‘நீங்கள் இசைந்தால் உங்களுடைய ஒத்துழைப்போடு சுதந்திரத்தைப் பெறுவோம். அப்படியில்லாவிட்டால் உங்களையெதிர்த்துப் போராடிச் சுதந்திரத்தைப் பெறுவோம்.’

இந்தியக் கலையின் நோக்கங்களும் செயல் முறைகளும்

கலாயோகி அவர்கள் பல்வேறு துறைகளில் உழைத்த போதிலும், அவர்கள் இந்தியக் கலைக்காற்றிய சேவையே அவர்களுக்கு அழியாப் புகழைத் தேடிக்கொடுத்தது. இந்தியக் கலை தெய்வம்சம் பொருந்தியது. யோகநிலை கைவரப் பெற்ற கலைஞர்களால் படைக்கப்பட்டவை. அதனை விளக்கி கலாயோகி அவர்கள் பெரிதும் சிறியதுமான பல நூல்களைத்திரும்பட எழுதியுள்ளார். ஒரு செயலைத் திரும்படச் செய்பவரை யோகி என்கிறது கீதை, இவர்கள் திரும்படவும் உள்ளுணர்வோடும் இந்தியக் கலையை விளக்கியுள்ளார். ஆனபடியால் இவர்களை கலாயோகி என்றழைப்பது மிகப் பொருத்தமானதே.

இந்தியக் கலையைப் பற்றி கலாயோகி ஆங்கிலத்தில் எழுதியவற்றைத் தமிழிலே கூறுவது மிகக் கடினமான காரியம் எனினும் அவருடைய கருத்துக்களில் முக்கியமானவற்றை இங்கு தர முயல்கிறேன்.

இந்திய தத்துவக் கொள்கைகள் எல்லாவற்றிலும் உபநிடதத்தில் கூறப்படும் கோட்பாடு எப்படி ஊடுருவி இருக்கிறதோ அப்படியே இந்தியக் கலைகள் எல்லாவற்றுக்குமிடையிலும் ஓர் ஒற்றுமையைக் காணலாம். இந்த ஒருமைப்பாடும் தெய்வீகத் தன்மை வாய்ந்த ஒரு கோட்பாட்டை ஆதாரமாகக் கொண்டது.

இந்தியாவின் பெருமைக்குக் காரணமென்ன? அது நூல்களிலும் தத்துவக் கொள்கைகளிலும் தங்கியிருக்கவில்லை. அதன் பெருமை ஞானத்தைப் பற்றிக் கூறியிருப்பதிலும், அதனை அடைவதற்குக் காட்டிய வழியிலும் தங்கியிருக்கிறது.

எல்லா ஞானமும், உண்மைகளும் சாசுவதமானவை. இவற்றைப் புத்தியைக் கொண்டு அறிய முடியாது. இவற்றை அநுபூதி மூலமே உணர்ந்து கொள்ளலாம். இதற்கு உள்ளுணர்வு உதவி செய்யும். இந்த உள்ளுணர்வு, கற்பனாவளமும் அதி அற்புத சக்தியும் வாய்ந்த மேதைகளுக்குக் கைவரும். ஓர் அப்பிள் விழக்கண்ட சேர். ஐசாக் நியூற்றனுக்கு இப்படி உள்ளுணர் வேற்பட்டே ஒரு விஞ்ஞான உண்மையைக் கண்டு பிடித்தார். போதி மர நிழலிலிருந்த புத்தருக்கு இப்படியான ஓர் உள்ளுணர் வினாலேயே பெரும் உண்மைகளெல்லாம் கைவரப் பெற்றன. வேதங்களெல்லாம் ரிஷிகளால் கேட்கப்பட்டவை; காணப் பட்டவை; மனிதரால் எழுதப்பட்டவையல்ல.

ஒரு சிறந்த கவிதையோ, ஓவியமோ, பாடலோ முதலில் கலைஞனுக்கு முழுமையாக மனக்கண் முன் தோன்றுகிறது. ஒரு திறமையான கலைஞன் இப்படி மனக்கண் முன் கண்டவற்றுக்கு முழுமையான உருவத்தைக் கொடுக்கிறான். அரைகுறையான ஆற்றல் வாய்ந்தவன் அரைகுறையாக உருவம் கொடுக்கிறான். ஒரு கலைஞன் தான் கண்ட காட்சிக்கு உருவம் கொடுக்கும் வரைக்கும் அது நிற்குமாவென்று அஞ்சிக்கொண்டேயிருப்பான்.

ஒரு கலைஞனைப் பற்றிப் பின்வருமாறு கூறப்படுகிறது: அவன் ஒரு அலங்கார சித்திரத்தை வரையும் பொழுது அதைப் புதிதாக வரைவதாகக் காணப்படவில்லை; அவனுக்கு முன்னிருக்கும் கடுதாசியில் தோன்றும் சித்திரத்தை வரைவதாகக் காணப்பட்டது. ஏனெனில் அவன் முதலில் மனக்கண்ணில் கண்டதற்கே உருவம் கொடுக்கிறான். சிறந்த கலைஞனுக்கு இப்படிக்காட்சிகள் அடிக்கடி வந்து கொண்டிருக்கும். சில வேளைகளில் தெளிவில்லாமலிருக்கும். இவன் மனத்தைக் கட்டுப்படுத்தி தான் கண்ட காட்சிக்கு உருவம் கொடுக்கும் வரைக்கும் அதனை மனத்தில் வைத்திருக்க வேண்டும். இங்கு தான் பக்தனுக்கும் கலைஞனுக்குமுள்ள உறவு நன்கு புலப்படுகிறது. மனத்தைப்பற்றி கீதை பின்வருமாறு கூறுகிறது: 'மனஞ் சஞ்சலமுடையது. கலகத்தைச் செய்வது. அடக்க முடியாதது. அதனை அடக்குவது காற்றை அடக்குவது போன்றது- ஆனால்

பழக்கத்தினாலும் வைராக்கியத்தாலும் அடக்க முடியும்'. மனத்தில் ஏற்படும் தோற்றத்தை இடைவிடாது சிந்தித்தலும் சிந்தையை அடக்குதலும் இந்திய வழிபாட்டின் சிறந்த அம்சங்களாகும். இங்குதான் இஷ்ட தேவதையின் வழிபாடு முக்கிய இடம் பெறுகிறது. சாதாரண மக்கள் எங்கும் காணப்படுவதும், வழிபாட்டுக் கிலகுவானதுமான கணேச மூர்த்தத்தை வழிபடுகின்றனர். இவர்களிலும் பரமக்கப் பக்குவமுடையவர்கள் நடராசரை வழிபடுகின்றனர். நிர்க்குண உபாசனையில் ஈடுபடுபவர்களுக்கு மாத்திரம் விக்ரிகங்கள் தேவையில்லை. இக்கடினமான முறையில் ஈடுபடுவர் மிகச் சிலரே.

இஷ்ட தேவதையை வழிபடுவோர் முதலில் அத்தெய்வத்தின் தோற்றத்தை வர்ணிக்கும் தியான சலோகத்தை ஓதுவர். பின்னர் அச்சலோகத்தில் வர்ணிக்கப்பட்ட தோற்றத்தை மனத்தில் அமைதியாகச் சிந்திப்பர். இதே போலத்தான் கலைஞனும் தான் செய்யப்போகும் உருவங்களை மனத்தில் தோன்றச் செய்கிறான். இதுபற்றிச் சுக்கிர நீதி பின்வருமாறு கூறுகிறது: 'வழிபடுவோருக்குத் தியானம் சித்தித்தற் பொருட்டு தெய்வத் திருவுருவ இலக்கணங்கள் கூறப்பட்டுள்ளன. ஆதலின் அத்திருவுருவங்களை இயற்றும் சிற்பிகள் அத்திருவுருவ இலக்கணங்களைத் தியானிப்பதில் மிகவும் பற்றுடையவராக இருத்தல் வேண்டும், அத்தியான நெறியாலன்றிக் காட்சி முதலிய வேறெவ்வழியாலும் அத் திருவுருவ இலக்கணங்கள் அமையா'.

இயற்கையை வர்ணிப்பது இந்தியக் கலைகளின் நோக்க மல்ல. ஓர் இந்திய சிற்பமாவது ஒருவரை மாதிரிக்கு வைத்துச் செய்யப்பட்டதாகக் கூறமுடியாது. இந்தியக் கலைஞன் இயற்கைக்குப் பின்னால் இருக்கும் நிலையான பொருளையே உருவாக்க முயன்றான். இயற்கையை, பரம்பொருளை மறைக்கும் திரையாகவே கருதுகிறான். இந்த மாயையை நித்தியப் பொருளெனக் கருதுவது பிழையாகும்.

'என்னுடைய அழிவற்ற உயர்வற்ற பர சொரூபத்தை அறியாத அறிவிலிகள், புலன்களுக்கு எட்டாதஎண்ணப் புலன்களுக்குத் தென்படும் இயல்பை அடைந்தவனாக எண்ணு

கின்றனர். யோகமாயையினால் நன்கு மூடப்பட்டுள்ள நான் எல்லாருடைய அறிவுக்கும் எட்டுகிறதில்லை. பிறவாத இறவாத என்னை இந்த மூட உலகம் அறிவதில்லை.’ (பகவத்கீதை -7.24.25).

இயற்கையைச் சித்திரிப்பது அனாவசியமென்பதை ஓர் ஆசிரியர் பின்வருமாறு வர்ணிக்கிறார்: ‘இயற்கைதன் பல்வேறு சிறப்புக்களையெல்லாம் நமக்கு பிரத்தியட்சமாகக் காட்டுகிறான். ஏன் கலைஞன் அவளை அரைகுறையாக சித்திரிக்க முன்வர வேண்டும்?’

அலங்காரச் சித்திரத்துக்கும் இந்தியக் கலைஞன் இயற்கையில் காணப்படும் செடிகள், கொடிகள், மிருகங்கள் முதலிய வற்றை அப்படியே உபயோகித்தது கிடையாது. இவற்றைத் தனது ஞாபகத்திலும், கற்பனையிலும் இருந்தே சித்திரிக்கிறான்.

கற்பனையில் காணப்பட்ட குதிரையும், சிங்கமும் பின்வருமாறு வர்ணிக்கப்பட்டிருக்கின்றன: ‘குதிரையின் கணைப்பு புயலைப் போன்றது. அதன் கண்கள் தாமரை போன்றவை. அதனது ஓட்டம் காற்றைப் போல் விரைவானது. அதன் அசைவு ஒரு நடிகையின் அசைவு போன்றது சிங்கத்தின் கண்கள் முயலின் கண்கள் போன்றவை. பார்வை பயங்கரமானது. அதனுடைய மயிர் மார்பிலும் விலாவுக்குக் கீழும் நீண்டிருக்கும். அதனுடைய முதுகு ஆட்டின் முதுகுபோல் வளப்பமாயிருக்கும். அதனுடைய உடம்பு செழிப்பான குதிரையின் உடம்பு போன்றது. அதனுடைய அசைவு கம்பீரமானது. அதன் வால் நீண்டது (சாலிபுத்திர).’

இனி, இந்திய சிற்பக் கலைக்கு பாரம்பரியம் எவ்வாறு உதவியதென்பதைக் கவனிப்போம். ஆதியில் சிற்பக்கலை சம்பந்தமான சாத்திரங்கள் வாய்மொழி மூலமே கற்பிக்கப்பட்டன. பின்னர் ஞாபகத்தில் எளிதில் வைத்துக் கொள்ள உதவும் முறையில் இவை சிறுசிறு செய்யுள்களாக எழுதப்பட்டன. சிலவேளைகளில் இந்தச் செய்யுள்களோடு சிற்பம் சம்பந்தமான வரை படங்களும் வழக்கிலிருந்தன. செய்யுள்களில் சுருக்கமாகக் கூறப்பட்ட விஷயங்களின் விபரங்களை மாணவன் ஆசிரியரிடமிருந்து கற்றுக் கொள்வான். சிற்பம் குலத்தொழிலாகவிருந்த

படியால் பெரும்பாலும் தந்தையே மகனுக்கு ஆசிரியனாக விருந்தான். வேலைத்தலமே பாடசாலையாக அமைந்திருந்தது. மாணவன் ஆசிரியனுக்கு பணி செய்வதின் மூலமும் தொண்டாற்றுவதன் மூலமும் அவனைத் திருப்திப்படுத்தி தொழிலைக் கற்றுக் கொள்ள வேண்டும். வேலைத் தலத்தில் சிற்பிக்கு வேண்டிய நல்லொழுக்கம், கடவுட்பக்தி முதலியனவும் போதிக்கப்படும். ஆசிரியனே இவற்றுக்கு முன்மாதிரியாக விளங்குவான்.

ஒரு சிற்பத்தைச் செய்யப்போகும் சிற்பிக்கு முன்கூறிய செய்யுள்களோடு அது சம்பந்தமான பரம்பரையான கதைகள், புராணக்கதைகளின் அறிவும் அவசியம். உதாரணமாக, நடராச வடிவத்தை செய்யப்போகும் சிற்பிக்கு அவ்வடிவம் சம்பந்தமான புராணக் கதையை அறிந்திருப்பது அவசியம். சிவபெருமான் எப்பொழுது, ஏன், நடனமாடினார் என்பது கோயிற் புராணத்தில் பின்வருமாறு கூறப்பட்டுள்ளது: தாருகாவனத்து முனிவரின் அகந்தையை அடக்கி அருளும் பொருட்டு சிவபெருமான் தாம்பி கூடாடனர் உருவம் கொண்டதோடு விஷ்ணுவை மோகினி வடிவம் கொள்ளச் செய்தார். இவ்விருவர்களாலும் மானபங்க மடைந்த முனிவர்கள் சிவபெருமானைக் கொல்லும் பொருட்டு ஒரு யாகத்தைச் செய்தனர். அந்த யாகத்திலிருந்து வெளிவந்த புலியையும் பாம்பையும் அக்கினியையும் துடியையும் சிவபெருமானைக் கொல்லும்படி ஏவினர். சிவபெருமான் புலியைப் பிடித்து அதன் தோலைத் தனது சிறு விரல் நகத்தால் கிழித்து போர்வை யாகப் போர்த்துக் கொண்டார். பாம்பை மாலையாக அணிந்து கொண்டார். அக்கினியையும் துடியையும் தனது கைகளில் ஏந்திக் கொண்டார். கடைசியாக முயலகனைச் சிவபெருமான் மீது ஏவினர். சிவபெருமான் அவனைக் காலால் மிதித்து நடனஞ் செய்யத் தொடங்கினார். இந்நடனம் சிவபெருமான் செய்யும் பஞ்சகிருத்தியங்களைப் பிரதிபலிக்கிறது.

சிற்பம் அமைப்பது பற்றி சுக்கிரநீதி கூறும் சில பிரதான மான விதிகள் பின்வருமாறு: சிற்பி எப்பொழுதும் தெய்வங்களின் உருவங்களையே செய்தல் வேண்டும். மனித உருவங்களைச்

செய்வது பிழையானது புனிதமற்றது. அழகான மனித உருவத்திலும், செப்பமாக அமையாவிட்டாலும் தெய்வ உருவம் சிறந்தது. சாத்திரங்களில் கூறப்பட்ட பிரமாணங்களின்படி செய்யப்பட்ட உறுப்புக்களை உடைய உருவங்களே அழகுடையவை. சிலர்தமக்குப் பிடித்த உருவங்களே சிறந்தவையென்பார். ஆனால் அறிவுடையோர் சாத்திரத்துக்கு முரணான சிற்பங்களை அழகுடையவை எனக் கொள்ளமாட்டார்கள். சிற்பத்தில் கை, கால்களின் நரம்புகளும் பொருத்துக்களும் தோன்றாமலிருத்தல் வேண்டும். சிற்ப அளவில் அரை அங்குலம் பிழைத்தாலும் அவனுக்கு பொருள் நஷ்டமோ அல்லது மரணமோ ஏற்படுமென்று இன்னுமொருநூல் கூறுகிறது.

இப்படிப் பிராமணங்களுக்கமைய செய்யப்பட்ட உருவங்களெல்லாம் ஒரேமாதிரி இருக்குமென்று சிலர் கூறுவர். இது அறியாதார் கூற்று. சிற்பங்கள் செய்வோரின் திறமைக்கேற்பவும் காலத்துக்கேற்பவும் வித்தியாசப்படும். சிற்பங்களை, பல்லவர் காலச் சிற்பம், சோழர் காலச் சிற்பம், பாண்டியர்காலச் சிற்பம், விசயநகர மன்னர் காலச் சிற்பம் எனச் சிற்பநூல் வல்லோர் வகுத்துக் கூறுவதை நாம் காணலாம்.

புத்தர் உருவம் கிரேக்க சிற்ப முறையைத் தழுவிச் செய்யப்பட்டதெனச் சிலர் கூறுவர். இவர்கள் கிரேக்க சிற்பமுறைக்கும் இந்திய சிற்ப முறைக்கும் உள்ள வித்தியாசங்களை அறியாதவர்களாவர். கிரேக்க தெய்வங்களின் உருவங்கள் சிறந்த இலட்சணங்கள் பொருந்திய மனித உருவத்தைப் போல் செய்யப்பட்டவை. அவ்வுருவங்களின் தசை, நரம்பு, விலா முதலிய உறுப்புக்கள் பார்ப்பவர் மனத்தைக் கவரத்தக்க முறையில் அமைக்கப்பெற்றவை. இந்திய உருவங்கள் அப்படி அமைக்கப்பெறவில்லை. முன்பெடுத்துக் காட்டியது போல், இந்திய உருவங்கள் கை, கால்களின் நரம்புகள், பொருத்துக்கள் தோன்றப் பெறாமல் அமைக்கப்பட்டவை. இந்திய உருவங்கள் சடத்தன்மையை வெளிப்படுத்தாமல் தெய்வத்தன்மையை வெளிப்படுத்துவன. கிரேக்க கடவுளான அப்பலோவின் உருவம் ஒரு விளையாட்டு வீரன் உருவம் போல் அமைக்கப்பெற்றுள்ளது.

புத்தரின் உருவம் ஒரு யோகியின் உருவம் போல் அமைக்கப் பெற்றுள்ளது.

ஒரு யோகி முதலில் தனக்கு வசதியான ஆசனத்தில் அமர்ந்து கொள்ளுகின்றான். இது பெரும்பாலும் பத்மாசனமாக விருக்கும். பின்னர் மனத்தை ஒருவழிப்படுத்துவதற்கும் சமநோக்குடையதாக்குவதற்கும் பழக்குவான். இப்படிப் பழக்கப்பட்டவனின் மனம் காற்றில்லாத இடத்தில் எரியும் விளக்குபோல் ஆடாமல் அசையாமலிருக்கும். இதுபற்றிப் பகவத்கீதை கூறுவது பின்வருமாறு:- 'அங்கு ஆசனத்தமர்ந்து, மனத்தை ஒருமுகப்படுத்தி, மனம், இந்திரியங்கள் இவைகளின் செயலை அடக்கி, சித்தசுத்தியின் பொருட்டு யோகம் பயிலுக.'

'தேகம், தலை, கழுத்து இவைகளை நேராக அசையாது வைத்துக்கொண்டு உறுதியாயிருந்து கண் மூக்குருளியைப் பார்ப்பவன் போன்று திசைகளைப் பாராதிருத்தல் வேண்டும்.' 'உள்ளம் அமைதி பெற்று, அச்சத்தை அகற்றி, பிரமச்சரிய விரதம் காத்து, மனத்தை அடக்கி, சித்தத்தை என்பால் இசைத்து, என்னை குறியாகக் கொண்டு, யோகத்தில் அமைந்திருக்க வேண்டும். இங்ஙனம் யாண்டும் மனத்தை தியானத்தில் நிறுத்தி உள்ளத்தை அடக்கியயோகி என்னிடத்துள்ள முக்தியிலே (நிர்வாணத்திலே) முற்றுப்பெறுகிற சாந்தியெய்துகிறான்.'

மேலே கூறப்பட்டது போன்ற தியானத்திலிருந்தே புத்தர் போதிமர நிழலில் நிர்வாண நிலையெய்தினார்.

நூல்கள் வெளியிடுதல் கலைக்காட்சிகள் நடத்தல்

கலாயோகி இலங்கை அரசாங்கத்தோடு செய்து கொண்ட ஒப்பந்தம் 1906-ம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதத்துடன் முடிவடைந்தது. அதன் பிறகு இலங்கையில் தங்காது இங்கிலாந்து சென்று வசிக்கத் தீர்மானித்தார். இதற்குக் காரணங்கள் சரியாகத் தெரியவில்லை. இலங்கையை விட்டுப் புறப்படுமுன் 1906 -ம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதம் 28-ம் திகதி இலங்கை (ரைம்ஸ்) பத்திரிகைக்கு ஒரு பேட்டி கொடுத்தார். அதில் தாம் இலங்கையில் சமூக சீர்திருத்தச் சபைமூலம் செய்த வேலையைப் பற்றியும் இலங்கையின் எதிர்காலம் பற்றியும் பல விஷயங்கள் கூறியுள்ளார். ஆனால் தாம் ஏன் இலங்கையை விட்டுப் போகிறார் என்பது பற்றி ஒன்றும் கூறவில்லை.

கலாயோகி கனிப்பொருள் ஆராய்ச்சிப் பதவியில் தொடர்ந்து வேலைசெய்யாமல் விட்டது நமக்கு ஆச்சரியத்தைக் கொடுக்கவில்லை. இலங்கையில் இருந்த காலத்தில் படிப்படியாக கலையார்வம் மேலோங்கி விஞ்ஞான ஆராய்ச்சியில் ஆர்வம் குறைந்துவிட்டது. 1906-ம் ஆண்டின் பின்னர் விஞ்ஞானம் பற்றி ஒரு கட்டுரையேனும் எழுதியதாகத் தெரியவில்லை. இவர் இங்கிருந்து போனதற்குக் காரணம் தாம் எழுதிவந்த 'மத்திய கால சிங்களக்கலை' என்னும் நூலைச் செவ்வனே வெளியிடுவதின் பொருட்டாக இருக்கலாம்.

இவர் இங்கிலாந்துக்குத் திரும்புமுன் இந்தியாவில் மூன்றுமாதம் சுற்றுப் பிரயாணஞ்செய்தார்.

கலாயோகி இங்கிலாந்து போய்ச் சேரமுன் இவருக்கு ஒரு வீடு அங்கு தயாராகிக் கொண்டிருந்தது. இவ்வீட்டை ஒழுங்கு

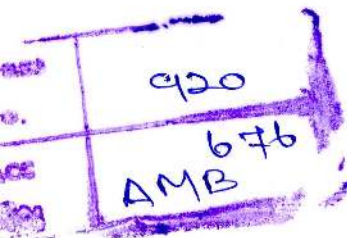
செய்துகொண்டிருந்தவர் கலாயோகியின் நண்பரான ஆஷ்பி என்பவர். இவர் ஒரு கட்டடக் கலைஞர். இங்கிலாந்தில் தொழிற்புரட்சியின் (Industrial Revolution) விளைவுகளுக்கெதிராக பிரசாரம் செய்து கொண்டிருந்த பேரறிஞர் ரஸ்கின், கவிஞர். வில்லியம் மொறிஸ் என்பவர்களின் கொள்கைகளைப் பின்பற்றி வாழ்ந்து வந்தவர் ஆவர். ஆனபடியால் கலாயோகிக்கும் இவருக்கும் நட்பேற்பட்டதில் வியப்பில்லை. தொழிற்புரட்சியால் மக்கள் முதலாளிகளுக்கும் யந்திரங்களுக்கும் அடிமைகளாகி விடுவதோடு, அநேக கைவினைஞர்கள் தங்கள் கைத்திறனையும் இழந்துவருவதைக் கண்ட ரஸ்கின் மொறிஸ் போன்றவர்கள், கைவினைஞர்களுக்கென சில தாபனங்களை (Guilds) நிறுவினர். அப்படிப்பட்ட ஒரு நிறுவனத்தை தொழிற்புரட்சியால் பாதிக்கப்படாத குளொஸ்டர் ஷையர் என்னும் பிரதேசத்தில் ஆஷ்பி நிறுவினர். அந்த நிறுவனத்திலிருந்த எழுபது கைவினைஞர்கள், தளபாடங்கள், ஆபரணங்கள் முதலியவற்றைச் செய்ததோடு புத்தகங்களையும் அச்சிட்டுவந்தனர். இவற்றுக்கு இயந்திரங்கள் உபயோகிக்கப்படவில்லை. எல்லாவேலையும் கையாலேயே செய்யப்பட்டது. இந்நிறுவனத்தில் கலாயோகியும் ஒரு பங்கு தாரரானார்.

இந்த நிறுவனத்துக்கருகில் 'புரொட்காமின்' என்னுமோர் ஊரிருந்தது. அந்த ஊரில் 17-ம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த ஒரு சப்பலிருந்தது. அதன் பெயர் 'நோர்மன் சப்பல்' அந்த வீட்டையே வாங்கி கலாயோகி வசிப்பதற்காக ஆஷ்பி திருத்திக் கொண்டிருந்தார். கலாயோகி 1907-ம் ஆண்டு இளவேனிற்காலத்தில் இவ்வீட்டில் வசிக்கத் தொடங்கினார். அங்கு வசிக்கத் தொடங்கியதும் அவ்வீட்டை தனது இலட்சியங்களுக்கேற்ப அலங்கரித்தார். தளபாடங்களெல்லாம் ஆஷ்பியின் நிறுவனத்தில் கையால் செய்யப்பட்டவை. திரைச்சீலைகளெல்லாம் கையால் நெசவு செய்யப்பட்டவை. இவ்வீட்டை அலங்கரிக்க உபயோகிக்கப்பட்ட சில பொருள்கள் கண்டியில் உள்ள கைவினைஞர்களால் செய்யப்பட்டவை. இவ்வீட்டைச் சுற்றியுள்ள இடமெல்லாம் இயற்கைவனப்பு மிகுந்ததாயும் அமைதி நிலவியதாயுமிருந்தது.

கலாயோகியும் அவர் மனைவி எதெலும் நோர்மன் சப்பலைச் சேர்ந்த சில தினங்களில் சகோதரி நிவேதிதை அங்கு சென்று 'இந்தியப் பெண்களின் இலட்சியங்கள்' என்னும் பொருள் பற்றிப் பேசினார். சகோதரி நிவேதிதை சுவாமி விவேகானந்தரின் உத்தம சிஷ்யை. கலாயோகியைப்போல இவர் இந்தியக்கலை, பண்பாடு முதலியவற்றில் ஆர்வம் கொண்டவர். பின்னர் இருவரும் சேர்ந்து 'இந்து பௌத்த புராணக் கதைகள்' என்னும் நூலை எழுதினர்.

தனது 'மத்தியகால சிங்களக் கலை' என்னும் நூலை அச்சிடுவதற்கு ஆஷ்பி என்பவருக்குச் சொந்தமான கையால் இயங்கும் யந்திரத்தை 1907-ம் ஆண்டில் வாங்கினார். 1907-ம் ஆண்டு செப்டம்பர் மாதம் இந்நூலை அச்சிடத்தொடங்கி 1908-ம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதத்தில் அச்சிட்டு முடித்தனர். இந்நூலில் காணப்படும் ஐந்நூற்றுக்கு மேற்பட்ட விளக்கப் படங்கள் கலாயோகியின் மனைவி எதெல் குமாரசுவாமியால் இலங்கையிலிருந்த காலத்தில் எடுக்கப்பட்டவை. சிங்களக் கலையையும் மத்திய கால சிங்கள சமூகத்தின் அமைப்பையும் இந்நூல் நன்கு விளக்குகிறது. இவ்விஷயங்களை விளக்கி இது போன்ற ஒரு நூல் முன்னும் பின்னும் வெளிவரவில்லை. இந்நூலைக் கொண்டு, தொழிற்புரட்சி ஏற்படுமுன் ஐரோப்பாவின் சமுதாயநிலையெவ்வாறு இருந்ததென்பதை நாம் ஊகித்துக் கொள்ளலாம். இந்நூல் அச்சாகிக்கொண்டிருந்த பதினைந்து மாதகாலத்தில் 'இந்தியக் கைவினைஞர்கள்' 'இந்தியக் கலையின் நோக்கங்கள்' போன்ற பலசிறு பிரசுரங்கள் இவ் அச்சகத்திலிருந்து வெளிவந்தன.

இங்கிலாந்தில் வசித்துவந்த காலத்தில் சந்தர்ப்பம் வாய்க்கும்போதெல்லாம் இந்திய சுதந்திர இயக்கத்தக்கு தமது ஆதரவைக் கொடுத்து வந்தார். 1908ம் ஆண்டு ஒக்டோபர் மாதத்தில் லண்டனில் நடந்த இரண்டு கூட்டங்களில் பங்குபற்றி உரையாற்றினார். முதல் கூட்டம் வங்காளப் பிரிவினைத்தினம் சம்பந்தமானது. லாலாஜபதிராய் தலைமையில் நடந்த இக்கூட்டத்தில் கலாயோகி பேசினார். தென்னாபிரிக்காவில் காந்தியடிகள்

ஆனந்த குமாரசுவாமி அவர்கள் இரவீந்திரநாத் தாகூர் அவர்களுடன்
 (சாந்திநிகேதனில் பாபு ஹிரலால் சென் அவர்கள் எடுத்த புகைப்படம்,
 கல்கத்தாவில் இருந்து வெளிவந்த "மொடர்ன் ரிவியூ" (Modern Review)
 ஏப்ரல் 1911ஆம் வருட இதழில்)

Class	
No.	920
Acc	676
	AMB

சிறையிடப்பட்டதை எதிர்த்து நடந்த கூட்டத்தில் சவர்க்கார், பெபின் சந்திரபோஸ் முதலியோருடன் கலாயோகியும் உரையாற்றினார்.

1908ம் ஆண்டு டிசெம்பர் மாதம் 19ம் திகதி லண்டனில் நடைபெற்ற இலங்கையர் இராப்போசன விருந்தில் இலங்கை மாணவருக்கு நல்வாழ்த்துக்கூறி கலாயோகி சிறந்த ஓர் உரையாற்றினார். அவர் ஆற்றிய உரையில் ஒவ்வொரு வரியிலும் அவருடைய இலட்சியங்கள் தொனிப்பதால் அதில் ஒரு பகுதியை இங்கு தருகின்றேன்.

“இன்று வெளியிடப்பட்ட ‘மத்தியகால சிங்களக் கலை’ யென்னும் நூலை எழுதுவதற்கும் வெளியிடுவதற்கும் ஆறு வருடகாலமாக என்னுடன் அயராது உழைத்த எனது மனைவி (எதெல் குமாரசுவாமி) இங்கு சமூகம் கொடுக்க முடியாமைக்கு எனது வருத்தத்தைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன். எனக்கு இதுபோன்ற விருந்துகளில் பங்குபற்றிப் பழக்கமில்லை. நான் ஒரு எளிய வாழ்க்கை வாழ்ந்து வருகிறேன். நான் உண்பது தாவர உணவு. நான் மதுபானம் அருந்துவதில்லை. இராப்போசன விருந்தில் இதுதான் நான் ஆற்றும் முதல் உரை. நீங்கள் இங்கிலாந்துக்கு கல்விகற்க வந்த நோக்கம் சட்டம், வைத்தியம், பொறியியல், விஞ்ஞானம் முதலிய துறைகளில் பட்டம் பெற்று உலகில் முன்னேறுவதற்காகவே. நீங்கள் எவராவது அறிவைப் பெருக்கும் நோக்கத்தோடு வந்ததாகத் தெரியவில்லை. 19-ம் நூற்றாண்டில் ஓர் இலங்கைவாசியாவது அறிவு வளர்ச்சிக்கோ அல்லது கலைவளர்ச்சிக்கோ உலகம் போற்றும் முறையில் ஒன்றைச் செய்ததாக நான் கேள்விப்படவில்லை. இலங்கையில் படித்தவர்களிற் பலர் தங்கள் நாட்டின் சரித்திரத்தையோ பண்பாட்டையோ அறியாதவர்களாய் காணப்படுகின்றனர். இலங்கையின் பண்டைப் பெருமைக்குக் காரணமென்ன? இந்தியாவோடு நெருங்கிய தொடர்பு வைத்திருந்ததல்லவோ காரணம். இந்தியா கீழைத்தேசங்களுக்கெல்லாம் வழி காட்டியாகவிருந்து வந்திருக்கிறது. இந்திய சுதந்திர இயக்கத்தில் அக்கறையுள்ளவர்களாயிருக்க வேண்டும். நீங்கள் மேல்நாட்டாரைப் பின்பற்றினால் உங்களை ஒருவரும் மதிக்கமாட்டார்கள். இலங்கையின் நிர்வாகம்

திருத்தப்பட வேண்டும். இலங்கையர் சுதந்திரத்தால்தான் முன்னேற முடியும். ஆகையால் நாட்டுச் சுதந்திரத்துக்காக நீங்கள் உழைக்க வேண்டும். நான் இப்பொழுதும் ஓர் மாணவனாகவே இருக்கிறேன். இங்கு கூடியிருக்கும் மாணவரெல்லாரும் என்னை உங்களில் ஒருவனாக கருதவேண்டுமென்பதே எனது பெருவிருப்பம்.”

கலாயோகி தனது பாரிய நூலான ‘மத்தியகால சிங்களக் கலை’ அச்சிட்டு முடிந்ததும் 1909-ம் ஆண்டு பெப்ரவரி மாதம் இந்தியா சென்று அவனீந்திரநாத் தாசூர், ரவீந்திரநாத் தாசூர் என்போரது விருந்தாளியாய்த் தங்கினார். அவனீந்திரநாத் தாசூர் பாரம்பரியமான இந்திய ஓவிய முறையைப் பின்பற்றி ஓவியங்கள் வரைந்து இந்திய ஓவியம் சம்பந்தப்பட்டவரையில் ஒரு புதிய சகாப்தத்தை ஏற்படுத்தினார். இவர் நந்தலால்போஸ் முதலியவர் களுக்கு வழிகாட்டியாக விளங்கியவர். இவர் ஓவியங்களைப் பாராட்டி ‘மொடேன் ரிவியூ’ முதலிய சஞ்சிகைகளில் கலாயோகி பல கட்டுரைகளை எழுதினார். இவரும் இவர் மாணவர் நந்தலால் போசும் பின்னர் கலாயோகி எழுதிய ‘புத்தரும் புத்தர் கொள்கைகளும்’ என்னும் நூலுக்கு பல ஓவியங்கள் வரைந்து கொடுத்தனர். இக்காலத்தில் கலாயோகி கல்கத்தாவில் பல இடங்களிலும் கலை சம்பந்தமான சொற்பொழிவுகளை ஒளிப்படங்களின் உதவியோடு (Lantern Lectures) ஆற்றினார். இச் சொற்பொழிவுகள் கலைசம்பந்தமாக பெரும் விழிப்பை ஏற்படுத்தியதாக சிறந்த கலாவிமர்சகரான ஓ.சி.கங்குலி கூறியுள்ளார்.

அக்காலத்தில் மிகப் பிரபலமாயிருந்த இரவிவர்மாவின் ஓவியங்களை இங்கு குறிப்பிடுவது பொருத்தமாயிருக்கும். இவர் கேரளத்தைச் சேர்ந்தவர். தமது சுற்றத்தார் ஒருவரிடமும் ஓர் ஐரோப்பியரிடத்தும் ஓவியம் கற்றவர். இவர் இந்தியத் தேவ தேவியர்களையும் புராண இதிகாசக் கதைகளையும் பெரிய எண்ணெய்ப் படங்களாக சித்திரித்தார். இவை ஜெர்மனியில் வர்ணப்படங்களாக அச்சிடப்பெற்று இந்தியாவில் பெருந்தொகையாக விற்கப்பட்டன. ஒருகாலத்தில் இவர் வரைந்த இலட்சுமி, சரஸ்வதி படங்கள் இந்துக்களின் வீடுகளையெல்லாம் அலங்கரித்த

தன. ஆனால் இவை இந்தியக்கலைப் பரம்பரைக்கு மாறானவை என்பது கலாயோகியின் கருத்து. மேலே குறிப்பிடப்பட்ட இலட்சுமி சரஸ்வதி படங்களில் பல கைகள் காணப்பட்ட போதிலும் தேவியரின் தோற்றம் ஒரு அழகான பெண்ணின் தோற்றத்தையே பிரதிபலிக்கிறதென்றும், இவற்றில் தெய்வாம்சத்தைக் காணமுடியாதென்றும் சுட்டிக்காட்டினர்.

கலாயோகி 1911 ம் ஆண்டில் அலகபாத்தில் நடைபெற்ற பொருட்காட்சியில் கலைப்பகுதிக்குப் பொறுப்பாக நியமிக்கப்பட்டார். இதன்பொருட்டு 1910-ம் 11-ம் ஆண்டுகள் கலைப் பொருள்களைச் சேகரிக்கும் பொருட்டு இந்தியாவின் பலபாகங்களிலும் சுற்றுப்பிரயாணம் செய்தார். இப்பிரயாணங்களில் அவர் மனைவி எதெல் குமாரசுவாமியும் பெரும்பாலும் உடன் சென்றனர். இப்பிரயாணங்களைப்பற்றி எதெல்குமாரசுவாமி தமது நண்பன் ஆஷ்பிக்கு பல கடிதங்கள் எழுதினர். முதல் கடிதத்தின் ஒரு பகுதி பின்வருமாறு:

‘நாங்கள் கலைக்காட்சிக்கு பொருள்களைச் சேகரிக்கும் பொருட்டு வட இந்தியாவில் நகரநகரமாய் பிரயாணம் செய்து வருகிறோம். பெரும்பாலான பொருள்கள் தரம் குறைந்தவையாயிருந்த போதிலும், சில கலையம்சம் பொருந்தியவையாகக் காணப்பட்டன. அக்ராவும் டில்லியும் இன்றும் பழுதடையாமல் காணப்படுகின்றன. கடைகளுக்குள் போனால், ஓரளவு பண்டைய இந்தியாவைக் காணமுடிகிறது. ஆனந்தா போய் மக்களைப் பேட்டி காணும்போது, நான் வண்டியிலிருந்தபடி எல்லாவற்றையும் பார்த்து அப்படியே மனதில் பதித்து வைத்துக் கொள்கிறேன். அக்காட்சிகள் அற்புதமானவை. பெண்கள் தோற்றம் அபாரமானது. இவர்களின் உடைகளும் அவற்றின் வர்ணங்களும் சொல்லுக்கடங்காத அழகுடையவை. இங்கு அவசரமென்பதைக் காணமுடியாது. இவர்களிடம் காணப்படும் பண்பாட்டைப்போல வேறெங்கும் காணமுடியாது. நாகரிக மின்னதென்று அறிந்த மக்களிடையே இருக்கிறேன் என்னும் உணர்ச்சி எனக்கேற்பட்டது.’

இன்னும் ஒரு கடிதத்தில் அவர் கூறுவது:

‘ஆனந்தா இங்கு வசிக்க வேண்டுமென்று தீர்மானித்து விட்டார். அவருடைய சேவை இங்கு மிகவும் வேண்டப்படுகிறது. அவருக்கு மிகவும் செல்வாக்கு இருக்கிறபடியால் இங்கு அவர் தங்கவேண்டியதின் அவசியத்தை உணர்கிறேன். அவர் எங்கு சென்றாலும் மாணவர் அவரை வழிபடுகின்றனர். மற்றையவரும் அப்படியே. கல்கத்தாவில் இந்திய கலைகளில் ஆர்வமுள்ள சில ஆங்கிலேயர் இருக்கின்றனர். அவர்கள் இவருக்கு எந்த உதவியையும் செய்ய ஆயத்தமாக விருக்கிறார்கள். இந்தியாவில் ஒரு பெரும் கலைக்கூடத்தை தாபிக்க இவர் திட்டம் போட்டிருக்கிறார். அது ஒரு காலத்தில் கைகூடுமென்ற நம்பிக்கை அவருக்குண்டு. எனக்கும் அப்படியே. இத்திட்டத்தின் எதிர்காலம் எப்படியிருந்த போதிலும் அவர் காசியில் சிலகாலம் தங்கத் தீர்மானித்துவிட்டார். இதில் துக்ககரமான அம்சமென்னவெனில், இங்கிலாந்திலிருக்கும் நோர்மென் சப்பலை விடவேண்டு மென்பதே. இதுபற்றி என்னால் நினைக்கவும் எழுதவும் முடியாமலிருக்கிறது. ஆனால் அதை விடவேண்டும் போலத்தான் தோன்றுகிறது.’

வட இந்தியாவில் கலைப்பொருள்களைத் தேடிப்பிரயாணஞ் செய்தபோது கலாயோகி பாபுபகவான்தாஸ் என்னும் மகாபுருஷரை சந்தித்தார். இவர் அன்னிபெசன்ட் அம்மையாருக்கு பிரம்மஞான சபையைத் தாபிப்பதற்கு பேருதவிபுரிந்தவர். வேதங்கள், உபநிடதங்கள், ஸ்மிருதிகள், இதிகாசங்கள், புராணங்கள் இவற்றைத் திறம்படக் கற்றவர். இவற்றின் சாரத்தை பல நூல்களாக காலத்துக்கேற்ற முறையில் வெளியிட்டவர். பல்வேறு சமயங்களுக்குள் காணப்படும் அடிப்படை உண்மையை ஒரு பெருநூலில் வெளியிட்டுள்ளார். இவர் இந்திய கலாச்சாரத்துக்கு செய்த பெரும் சேவையைப் பாராட்டி இவருக்கு இந்திய அரசாங்கம் ‘பாரத ரத்ன’ என்னும் உன்னத விருதுவை வழங்கியது. இவர் குடும்பத்தில் பாரம்பரியமாகவிருந்த சில ஓவியங்களை கலாயோகி வாங்க முயற்சித்தார். இவர்கள் அவற்றை விற்க விரும்பாததால் அவற்றை இரவலாகப் பெற்று பிரதிபண்ணிக் கொண்டு திருப்பிக் கொடுத்தார். அலகபாத்தில் பொருட்காட்சி நடந்தபோது கலாயோகியும் அவரது மனைவியும்

பாபு பகவான் தாசின் விருந்தினராக ஆறுவாரகாலம் தங்கியிருந்தனர்.

மேற்கூறிய பிரயாணத்துக்கும் கலைப்பொருள்களை வாங்குவதற்கும் கலாயோகி தன் பொருளையே செலவழித்தார். முன்னர் இங்கிலாந்தில் வீடு வாங்குவதற்கும், முதலில் சில நூல்களை வெளியிடுவதற்கும் தன் பொருளையே செலவழித்தார். இவருக்குத் தகப்பனார் பெருந்தொகையான சொத்துக்களை விட்டுச் சென்றபடியால் இவருக்கு ஒருபொழுதும் பணக்கஷ்டமேற்படவில்லை.

பொருட்காட்சி முடிந்தபின் 1912ம் ஆண்டில் சிலமாதங்கள் சாந்திநிகேதனில் தாகூர் அவர்களோடு தங்கினார். இருவருக்கு மிடையில் ஏற்பட்ட நட்பு தாகூர் மறையும் வரை நீடித்திருந்தது. கலாயோகி அஜித்குமார் சட்டர்ஜியின் உதவியோடு தாகூர் கவிதைகளை ஆங்கிலத்தில் சிலவற்றை மொழிபெயர்த்து 'மொடேன் ரிவியூ' சஞ்சிகையில் 1911 ம் ஆண்டு ஏப்ரல், மே மாத இதழ்களில் வெளியிட்டார். இம்மொழிபெயர்ப்பே ஆங்கிலத்தில் வெளிவந்த முதல் மொழிபெயர்ப்பாகும். பிற்காலத்தில் தாகூரின் ஓவியங்களை உலகுக்கு அறிமுகம் செய்துவைத்தவரும் கலாயோகியே. சாந்திநிகேதனில் எடுக்கப்பட்ட படமொன்றில், கலாயோகி ஒரு நாற்காலியில் இருக்க தாகூர் பக்கத்தில் நிற்கிறார். இதிலிருந்து தாகூர் கலாயோகியை எவ்வளவு கனம் பண்ணினார் என்பது தெரியக்கூடியதாகவிருக்கிறது. கலாயோகி அமெரிக்காவுக்குப் போகத்தீர்மானித்தபோது, தாகூர் இவரைத் தனது அமெரிக்க நண்பருக்கு அறிமுகம் செய்து கடிதங்கள் எழுதிவைத்தார்.

கலாயோகி விரும்பியமாதிரி அலகபாத் பொருட்காட்சி முடிந்தபின் இந்தியாவில் தங்கவில்லை. 1912-ம் ஆண்டுக்கும் 1916ம் ஆண்டுக்கும் இடையில் பெரும்பாலான காலத்தை இங்கிலாந்திலேயே கழித்தார். இக்காலத்தில் பலநூல்களை எழுதிவிட்டார். முன்புபோல இவற்றைத் தாமே வெளியிடாது பல பதிப்பகங்கள் மூலம் வெளியிட்டார். இந்தியக் கலைகளும் கைத்தொழில்களும் (1913), இந்து பௌத்த புராணக் கதைகள்

(1914), புத்தரும் புத்தரின் கொள்கைகளும் (1916), ராஜபுத்திர ஓவியங்கள் (1916), முதலியவையே இக்காலத்தில் வெளியிடப்பட்ட முக்கிய நூல்கள். மேற்குறிப்பிட்ட நூல்களில் 'இந்தியக் கலைகளும் கைத்தொழில்களும்' என்பது ஒரு முக்கிய நூலாகும். இந்தியக் கலைகள் பற்றிய ஒரு கையேடாக இதைக் கொள்ளலாம். வழக்கமான அடிக்குறிப்புக்களில்லாமல் சகலரும் படித்து விளங்கக்கூடிய முறையில் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. இதில் 225க்கு மேற்பட்ட விளக்கப்படங்கள் காணப்படுகின்றன. ஆபரணங்களைப் பற்றிக் கூறும்போது யாழ்ப்பாணத்தில் காணப்படும் ஆபரணங்களைப்போல் வேறெங்கும் காணமுடியாதெனக் கூறியுள்ளார் (பக்கம் 155). இந்நூலைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்தால் இந்துசமயம் இந்துநாகரிகம் முதலியவற்றைப் படிக்கும் மாணவருக்கு பேருதவியாயிருக்கும்.

'புத்தரும் புத்தர் போதனைகளும்' என்னும் நூலில் முக்கிய விஷயங்களில் இந்துசமயமும் பௌத்தமும் ஒத்திருக்கின்றன வென்று இவர் கூறியிருப்பது (பக்கம் 219) சாதாரணமாக மக்கள் பௌத்தத்தைப் பற்றிக் கொண்டுள்ள கருத்துக்குமாறுபட்டதாகும். 'இராஜபுத்திர ஓவியங்கள்' என்னும் நூலில் அவை இந்து ஓவிய மரபைப் பின்பற்றி எழுந்தனவென்றும், முகாலயர் காலத்து ஓவியங்களுக்கு மாறுபட்டவையென்றும் ஐயந்திரிபற விளக்கியுள்ளார்.

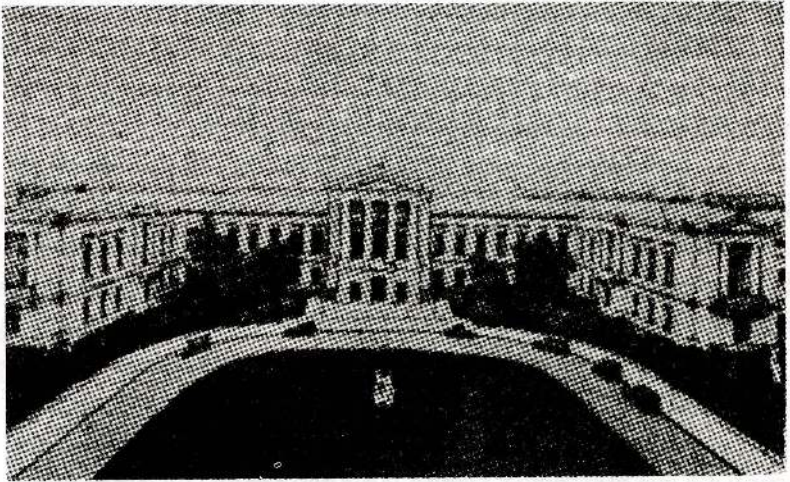
தென்னாபிரிக்காவில் இந்தியர்களின் உரிமைகளுக்காகப் போராடிவிட்டு 1914-ம் ஆண்டு இங்கிலாந்து மார்க்கமாக இந்தியா திரும்பியபொழுது காந்தியடிகளுக்கு லண்டனில் ஒரு வரவேற்பளிச்சுப்பட்டது. இவ்வரவேற்பில் எம்.ஏ.ஜின்னா, சரோஜினி தேவி முதலியோருடன் கலாயோகியும் பாராட்டுரை வழங்கிய பின்னர், ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் சரோஜினி தேவி கலாயோகியை, இந்தியாவின் தலையாய தூதுவர் (Supreme Ambassador) எனக் கூறியது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

இந்தியாவில் ஒரு கலைக்கூடத்தை தாபிக்க எடுத்த முயற்சி கைகூடாது என்ற நிலையேற்பட்டபொழுது அமெரிக்காவிலிருந்து ஒரு அழைப்பு வந்தது.

அமெரிக்காவில் கலைப்பணியும் தத்துவஆராய்ச்சியும்

இந்தியாவில் ஒரு கலைக்கூடத்தைத் தாபிக்க எடுத்த முயற்சி கைகூடாத சமயத்தில்தான் அமெரிக்காவிலிருந்து அழைப்பு வந்ததெனக் கூறினோம். இந்த அழைப்பை விடுத்தவர் டாக்டர் டென்மன் வால்டோ ரோஸ் (Dr.DenmanWaldo Rose) என்பவர். இவர் பொஸ்ரன் நகரிலிருந்த சிறந்த கலைக்கூடத்தின் தர்மகர்த்தாக்களில் ஒருவர். ஒரு பேராசிரியராக விருந்ததோடு பெரிய செல்வந்தர்; சிறந்த கலாரசிகர். இவர், கலாயோகியை லண்டனில் அவர் (கலாயோகி) தாபித்த இந்தியக் கழகத்தில் சந்தித்தார். இவர் கலாயோகியின் கலைப்பொருள்களை வாங்குவதோடு, அவரை இப்பொருள்களுக்குக் காப்பாளராக நியமிக்கவும் முன்வந்தார்.

இச்சந்தர்ப்பத்தில் பொஸ்ரன் கலைக்கூடத்தைப் பற்றிச் சிறிது கூறுவது பொருத்தமாயிருக்கும். 1970-ம் ஆண்டில் அதன் நூற்றாண்டு விழாச் சம்பந்தமாக இருபெரும் தொகுதிகளாக வெளிவந்த சரத்திலிருந்து அதன் பழமையையும் பெருமையையும் அறியக்கூடியதாகவிருக்கிறது. இங்கு ஏற்கனவே பண்டைய கிரேக்க, ரோம, எகிப்திய, பாரசீக, சீன, யப்பானிய கலைப்பொருள்கள் சேகரிக்கப்பட்டிருந்தன. சீன, யப்பானிய கலைப்பொருள்களுக்கு காப்பாளராகவிருந்தவர் யப்பானியப் பேரறிஞர் ஒக்கூரககுச்சோ (Okakurakakusa). இவர் தாகூர், சகோதரி நிவேதிதை ஆகியோரின் நண்பர்; ஆசிய ஒருமைப் பாட்டுக்காக அதிகம் உழைத்தவர்; கலாச்சார அடிப்படையில் ஆசியா ஒன்று (Asia is one) என்னும் கருத்துடையவர். இவரைத் தொடர்ந்து இவரைப் போன்ற கருத்துடைய கலாயோகி அங்கு சென்றது பொருத்தமானதே.

ஆனந்த குமாரசுவாமி அவர்கள் 30 வருடங்களாக பணியாற்றிய
பொஸ்டன் நுண்கலை அரும்பொருட் காட்சிச்சாலை

கலாயோகியின் கலைப்பொருள்கள் பொஸ்ரன் கலைக் கூடத்துக்கு சேர்க்கப்பட முன்னும், இந்திய கலைப்பொருள்கள் சில அங்கிருந்தன. இவை முன் கூறப்பட்ட யப்பானிய அறிஞர் போன்றவர்களால் சேகரிக்கப்பட்டவை. ஆனால் கலாயோகியின் பொருள்கள் சேர்க்கப்பட்டபின்னரே அவ்விடம் இந்தியக்கலைப் பாரம்பரியத்தைப் பிரதிபலிக்கும் கூடமாக மாறியது. இதன் பின்னரே அக்கலைக்கூடத்திலிருந்த ஆசிய பகுதி நிறைவெய்தியது. ஏனெனில் கலாயோகி கூறியிருப்பதுபோல் ஆசிய கலாச் சாரத்துக்கு எல்லாம் இந்தியாதான் ஊற்று.

கலாயோகி செய்யவிருந்த ஆராய்ச்சிகளுக்கு அமெரிக்கா தகுந்தவிடமாக இருந்தது. அமெரிக்காவைப்போல் ஆராய்ச்சியாளருக்கு வேண்டிய வசதிகளைச் செய்து கொடுக்கும் தேசத்தை வேறெங்கும் காணமுடியாது. இதனாலேயே ஆராய்ச்சியாளர் அமெரிக்காவை நாடிச்செல்கின்றனர். இரண்டொரு ஆண்டு களுக்கு முன் ஏறக்குறைய எல்லா நோபல் பரிசில்களையும் அமெரிக்கவாசிகளே பெற்றனர். மேலும், புதுக்கருத்துக்களை வரவேற்க அமெரிக்கா தயங்குவதில்லை. இதனைச் சுவாமி விவேகானந்தருக்கும் அவருடைய சீடருக்கும் கிடைத்த வரவேற்பிலிருந்து நாமறியலாம்.

1917-ம் ஆண்டு தொடக்கம் 1921ம் ஆண்டு வரைக்கும் கலாயோகி இந்தியப் பொருள்களுக்கு காப்பாளராகவிருந்தார். 1922ம் ஆண்டு தொடக்கம் 1933ம் ஆண்டு வரைக்கும் இந்தியக் கலைப்பொருள்களோடு, பாரசீக மகமதியகலைப் பொருள்களுக்கும் காப்பாளராகவிருந்தார். 1937 தொடக்கம் 1947ம் ஆண்டில் இறக்கும் வரைக்கும் இந்திய, பாரசீக, மகமதிய கலைப் பொருள்கள் சம்பந்தமான ஆராய்ச்சியாளராகவிருந்தார்.

1917ம் ஆண்டில் கலைக்கூடத்தில் கலைப்பொருள்களை ஒழுங்காக வைக்கும் வேலையோடு தமது முக்கிய நூல்களில் ஒன்றான 'சிவநடனம்' என்னும் நூலை வெளியிடும் வேலையிலும் ஈடுபட்டார். அமெரிக்காவில் இவர் வெளியிட்ட முதல் நூல் இதுவே. இந்நூல், காலத்துக்குக் காலம் கலாயோகி இந்தியக் கலை, கலாச்சாரம் சம்பந்தமாக எழுதிய பதினான்கு

கட்டுரைகளின் தொகுப்பாகும். இதில் முக்கியமானது 'சிவ நடனம்' என்னும் கட்டுரையாகும். இக்கட்டுரை முதன் முதலில் 1912-ம் ஆண்டில் திரு.ஜே.எம்.நல்லசாமிப்பிள்ளை நடாத்திய 'சித்தாந்த தீபிகை' என்னும் சஞ்சிகையில் வெளிவந்தது. திரு.நல்லசாமிப்பிள்ளையே இக்கட்டுரைக்கு வேண்டிய தமிழ் மேற்கோள்களை கொடுத்துதவியவர். இந்திய விக்கிரகங்களைப் பற்றிப் பல தொகுதிகளைக் கொண்ட ஒரு பெரும் நூலை எழுதிய திரு.ரி.ஏ.கோபநாதராவ் , நடராஜ விக்கிரகத்தைப் பற்றி எழுதுவதற்கு விஷயத்தைச் சேகரித்துக் கொண்டிருக்கும் பொழுது, கலாயோகி நடராஜ விக்கிரகத்தைப் பற்றி எழுதிய கட்டுரையைக் கண்டதும் அதனிலும் பார்க்க சிறப்பாகத் தம்மால் எழுத முடியாததை உணர்ந்து, கலாயோகியின் அனுமதிபெற்று தமது நூலில் அதனைச் சேர்த்துக் கொண்டார்.

சிவ நடனத்துக்கு கலாயோகி எழுதிய விளக்கத்தைப் பற்றி எழுத இங்கு இடம் போதாது. அதுபற்றித்தனியாக எழுத வேண்டும். இறைவனின் பஞ்ச கிருத்தியத்தைப் பிரதிபலிக்கும் சிவ நடனத்தை விளக்கி கலாயோகி எழுதிய கட்டுரையே இந்தியக் கலைகளின் சிறப்பை உலகுக்கு முதன்முதலில் அறிமுகப்படுத்தியது. கலாயோகி பற்றி நினைக்கும்பொழுது நமது மனக்கண்முன் முதல்வருவது அவர் சிவநடனம் பற்றி எழுதிய கட்டுரையே. இந்திய அரசாங்கம் கலாயோகியின் நூற்றாண்டையொட்டி வெளியிட்ட முத்திரையில் கலாயோகியின் பக்கத்தில் நடராஜ உருவம் காணப்படுகிறது. அமெரிக்க இந்திய ஒத்துழைப்பால் வெளிவந்த கலாயோகியின் வாழ்க்கையைச் சித்திரிக்கும் படத்துக்கும் 'சிவநடனம்' (Dance of shiv) என்னும் பெயரே கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. உலகெங்கும் சிவநடனத்தின் பெருமையை அறியச்செய்த கலாயோகியை தமிழ் மக்கள் எப்பொழுதும் மனதில் வைத்து பூசிக்கக் கடமைப்பட்டவர்.

சிவநடனம் பிரெஞ்சு மொழியிலும் வெளிவந்தது. இந்நூலுக்கு முன்னுரை எழுதிய ரோமேயின் ரோலண்ட் (Romain Rolland) ஒரு பிரெஞ்சு அறிஞர். இலக்கியத்துக்கு நோபல்பரிசு பெற்றவர். முதலாம் யுத்தகாலத்தில் யுத்தத்துக்கு எதிராகப்

பிரசாரம் செய்தபடியால் நாடுகூடத்தப்பட்டவர். அறிஞர் தங்கள் கருத்துக்களை வெளியிடுவதற்கு எப்பொழுதும் உரிமையுண்டு என்னும் பிரகடனத்தைத் தயாரித்து உலக அறிஞர்களின் கையொப்பத்தோடு வெளியிட்டவர். இப்பிரகடனத்தில் ஆசியா விலிருந்து கையொப்பமிட்டவர்கள் ரவீந்திரநாத் தாகூரும், கலாயோகியுமே.

“1920-ம் ஆண்டில் கலைக்கூடத்துக்கு பொருள் சேகரிக்கும் பொருட்டும், கலைபற்றிமேலும் ஆராய்ச்சி செய்யும் பொருட்டும் கலாயோகி ஒரு உலகப்பிரயாணத்தை மேற்கொண்டார். இப்பிரயாணத்தின்போது யப்பான், கம்போடியா, யாவா, மலேசியா முதலிய இடங்களுக்குப்போனார். இவ்விடங்களுக்குப் போனதன் நோக்கம் தான் வெளியிடவிருந்த ‘இந்திய இந்தோனேஷிய கலை’ என்னும் நூல் சம்பந்தமான ஆராய்ச்சியைச் செய்வதற்கெனக் கருதலாம்.

இப்பிரயாணத்தில் இலங்கைக்கும் வந்தார். இலங்கையில் கலை சம்பந்தமான சுற்றுப் பிரயாணம் செய்ததோடு சொற்பொழிவுகளும் ஆற்றினார். இலங்கை நோயல் ஏசியாற்றிக் கழகத்தின் (Royal asiatic Society) ஆதரவில் சேர். பொன்னம்பலம் அருணாசலம் தலைமையில் ‘இந்திய ஓவியங்கள்’ என்னும் பொருள்பற்றி சொற்பொழிவாற்றினார். ஆனந்தாக் கல்லூரியில் ‘பண்டைய சிங்களக் கலை’ என்னும் விஷயம் பற்றிப் பேசினார்.

1922-ம் ஆண்டில் உலகப் பிரயாணத்தை முடித்துக் கொண்டு பழையபடி கலைக்கூடத்தில் தமது கடமைகளை ஆரம்பித்தார். கலைக்கூடத்திலிருந்த பொருட்களைப் பட்டியல் படுத்துவதும், அங்கு காணப்படும் சிறந்த கலைப்பொருட்களைப் பற்றிக் கலைக் கூடச்சஞ்சிகைக்கு ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகள் எழுதுவதும் இக்காலத்தில் அவராற்றிய முக்கிய பணிகளாகும். இப்பணிகளுக்கெல்லாம் அவருடைய பன்மொழிப்புலமை மிகவும் உதவியாயிருந்தது. அதுபற்றிச் சிறிது இங்கு கூறுவது பொருத்தமாயிருக்கும். விக்கிளிவ் கல்லூரியில் படித்தபொழுது தாயாரின் விருப்பப்படி கிரேக்கம், லத்தீன் பாஷைகளைக் கற்றுக் கொண்டார். லண்டன் சர்வகலாசாலையில் படிக்கும்பொழுது

உயர் விஞ்ஞானம் கற்கும் மாணவர் படிக்கவேண்டிய பிரஞ்சு, ஜெர்மன் பாஷைகளைக் கற்றுக்கொண்டார். இலங்கையில் கடமையாற்றியபொழுது தமது சொந்தப் பாஷையாகிய தமிழையும், சிங்களக்கலை ஆராய்ச்சிக்கு வேண்டிய சிங்களம், பாளி, சமஸ்கிருதம் முதலிய பாஷைகளையும் கற்றுக்கொண்டார். இராஜபத்திர ஓவியங்களை ஆராய்ந்தபொழுது இந்திமொழியையும் ஓரளவு கற்றார். பாரசீக, மகமதிய கலைகளை ஆராய்வதற்கு பேர்ஷியன் மொழியையும், அரபு மொழியையும் கற்றார். மேலே கூறப்பட்டவற்றுள் முக்கிய மொழிகளில் காணப்படும் நூல்களை பிறருதவியின்றி தாமே படித்து விளங்கக்கூடிய அறிவைப் பெற்றிருந்தார். இப்பன்மொழியறிவு கலை ஆராய்ச்சிக்கு மாத்திரமல்லாமல் பின்னர் அவராற்றிய தத்துவ ஆராய்ச்சிக்கும் உதவியளித்தது.

கலைக்கூடத்திலிருந்த பொருள்களை ஆறு பட்டியல்களாக வெளியிடத் திட்டமிட்டு ஐந்தாக வெளியிட்டார். அந்தப் பட்டியல்களின் விபரம் வருமாறு: (1) பொது அறிமுகம், (2) சிற்பம், (3) சமண ஓவியங்களும் கையெழுத்துப் பிரதிகளும், (4) இராஜபத்திர ஓவியம், (5) முகலாய ஓவியம்.

கலைக்கூட சஞ்சிகைக்கு 1917-ம் ஆண்டு தொடக்கம் 1947-ம் ஆண்டு வரைக்கும் 61 கட்டுரைகளை எழுதியுள்ளார். ஆராய்ச்சிக்கு எடுத்துக்கொண்ட பொருள்களைப் பல்வேறு கோணங்களிலிருந்து பார்த்து - சரித்திரம், சமயம், கலை-கட்டுரையை எழுதினார். ஒவ்வொரு கட்டுரையும் உன்னதமானதாயும் பூரணமானதாயும் காணப்படுகிறது.

இவற்றைவிட இந்தியக்கலைபற்றி ஒரு கையடக்கமான நூலை (A Portfolio) விளக்கப்படங்களுடன் வெளியிட்டார்.

அமெரிக்காவிலிருந்து கொண்டு உலகத்தின் பலபாகங்களிலுமுள்ள கலை கலாச்சாரம் சம்பந்தமான சஞ்சிகைகளுடன் தொடர்பு வைத்திருந்தார். பல்வேறு சஞ்சிகைகளுக்கும் வாழ்நாளில் நானூற்றுக்கு மேற்பட்ட கட்டுரைகளும் புத்தகமதிப்புரைகளும் எழுதியுள்ளார். இவையெல்லாம் பொருள் பொதிந்தவையாகவும், புதுக்கருத்துக்கள் கொண்டவையாகவும்

காணப்படுகின்றன. இவர் கட்டுரைகள் வெளிவந்த நாடுகள் இந்தியா, இலங்கை, இங்கிலாந்து, பிரான்சு, ஜெர்மனி, வின்லன்ட், சுவீடன், போர்த்துக்கல், ருமேனியா, முதலியவையாகும். கலாயோகியின் 65-ம் ஆண்டு நிறைவையொட்டி இக்கட்டுரைகளின் விபரமான அட்டவணையொன்று ஆர்ஸ் இஸ்லாமிக்கா (Ars Islamica) என்னும் சஞ்சிகையில் வெளிவந்துள்ளது. மலேசியா வாசியான திரு.எஸ்.துரைராசசிங்கமும் ஒரு அட்டவணையை தயாரித்துள்ளார். இலங்கையில் கலாயோகி வசித்தகாலத்தில் பத்திரிகைகளுக்கு எழுதிய கடிதங்கள், கட்டுரைகளின் அட்டவணையை ஜேம்ஸ் கிறவுச் (James Crouch) என்னும் அவுஸ்திரேலியப் பேராசிரியர் தயாரித்து இலங்கைச் சரித்திர சமூகவியல் சம்பந்தமான சஞ்சிகையில் (The Ceylon Journal of Historical and Social Studies, New series, Vol. III, No.2) வெளியிட்டுள்ளார்.

இவர் இவ்வளவு பாரிய வேலைகளை எப்படிச் செய்து முடித்தாரென்ற கேள்வி எழுகின்றது. இதற்கு இவரை நன்கு அறிந்த ஓர் அமெரிக்கர் பின்வருமாறு விடையிறுத்துள்ளார். 'இவர் தம் வாழ்நாளில் இருவருடைய வேலையைச் செய்துள்ளார். இவர் நாள்தோறும் கடைப்பிடித்து வந்த ஒழுங்குமுறையே எல்லோரும் வியப்படையத்தக்க அளவில் பிரமாண்டமான வேலைகளைச் செய்து முடிக்க வைத்தது. காலை ஐந்தரை மணி தொடக்கம் ஒன்பது மணி வரைக்கும் - அதாவது பொஸ்ரனுக்கு போகும் வரைக்கும் வீட்டில் படித்தல் எழுதுதல் செய்தார். கலைக் கூடத்தில் பிற்பகல் நாலரை மணிவரைக்கும் வேலை செய்தார். மாலைவேளைகளில் காலநிலை இடங்கொடுத்தால் சிறிதுநேரம் தோட்டத்தில் வேலை செய்வார். அது முடிந்ததும் இரவு பத்து மணிவரை படித்தல், எழுதுதல் முதலியவற்றில் ஈடுபட்டார்'.

இங்கு, கலாயோகிக்கு தோட்டக்கலையிலிருந்த ஈடுபாட்டைக் குறிப்பிடுவது பொருத்தமாயிருக்கும், இவர் சிறு பையனாக இருந்தபொழுது தாயாருடனும், சிறிய தாயாருடனும் தோட்ட வேலையில் ஈடுபட்டிருந்தார். சர்வகலாசாலையில் தாவர சாஸ்திரத்தை ஒருபாடமாகக் கற்றார். பொஸ்ரன் நகரத்தில் சிறிது

காலமிருந்தபின் அந்நகருக்கு அருகிலிருந்த நீட்காம் என்னும் நாட்டுப்புறத்தில் ஒரு வீட்டிலிருந்துவந்தார். அவ்வீட்டுக்கு அருகில் ஒரு தோட்டத்தை அமைத்திருந்தார். அத்தோட்டத்தில் அரிய பூச்செடிகள் வளர்க்கப்பட்டன. சில செடிகளை கண்ணாடி அறைகளில் வைத்திருந்தபடியால் அவை காலநிலையால் தாக்கப்படாமல் எப்பொழுதும் பூத்துக்கொண்டிருக்கும்.

1927ம் ஆண்டில் இந்திய கலை சம்பந்தமான ஒரு முக்கிய நூலை வெளியிட்டார். அதுதான் 'இந்திய, இந்நோனேசிய கலையின் சரித்திரம்' என்பதேயாகும். இந்நூல் ஜொமன் மொழியிலும் ஆங்கிலத்திலும் ஒரே காலத்தில் வெளிவந்தது. இதில் இந்திய நாகரிகம் - விசேடமாக இந்தியக் கலை இலங்கை, பர்மா, சீயம், சுமத்திரா, ஜாவா, மலேசியா முதலியவிடங்களில் பரவிய வரலாறு கூறப்பட்டுள்ளது. ஆசிய நாகரிகத்திற்கு இந்தியாதான் ஊற்று (Source) என்னும் கலாயோகியின் கூற்றை இந்நூல் நன்கு விளக்குகிறது. இந்நூலில் கொழும்பு பொன்னம்பலவானேசுவரர் கோயிலைப்பற்றியும் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. கலாயோகி தமது மைத்துனர் சேர். பொன்னம்பலம் இராமநாதனுக்கு இக் கோயில் கட்டப்படும் முறையைப் பற்றி விசாரித்தெழுதிய கடிதத்துக்கு அவர் எழுதிய விடை இங்கு இடம்பெற்றுள்ளது. (பக்கம் 125)

'அமெரிக்காவில் ஹார்வர்ட், பிறின்ஸ்டன் முதலிய சர்வ கலாசாலைகளிலும் கலைக்கூடங்களிலும் காலத்துக்குக் காலம் இந்தியக்கலை, கலாச்சாரம். சமயம் முதலிய விஷயங்களைப் பற்றி கலாயோகி விசேஷ சொற்பொழிவுகளை நிகழ்த்தினார். அவை: கலையில் இயற்கையின் திரிபு' The Transformation of nature in Art) 1935. கலைப் பொருட்களை காட்சிக்கு வைப்பதேன் (Why Exhibit works of Art) 1943, 'சொற் சித்திரமும் நினைவுச் சித்திரமும்' (Figures of Speech and Figures of Thought) 1946 போன்ற நூல்களாக வெளிவந்தன. - 'கலைப்பொருட்களைக் காட்சிக்கு வைப்பதேன்' என்னும் கட்டுரையில் கலைக்கூடங்கள் பற்றிய சில முக்கிய விஷயங்களைக் கூறியுள்ளார். கலைக் கூடங்களில் காணப்படும் பொருள்கள் ஒரு காலத்தில் மக்களால்

உபயோகிக்கப்பட்டவை. அவை உபயோகிக்கப்பட்டிருந்த இடங்கள் அழிந்து போகவே அவை பாதுகாப்புக்காக கலைக்கூடங்களில் வைக்கப்பட்டுள்ளன. கலைக்கூடங்களின் கடமை அவற்றைப் பாதுகாப்பதோடு, மக்களுக்கு அவற்றைப் பற்றிய அறிவையும் புகட்டுவதாயிருக்கவேண்டும். அதனைச் செவ்வனே செய்வதற்குக் கலைக்கூடங்களில் வழிகாட்டிகளாகவிருப்போர் சரித்திரம், சமயம், சிற்பம் முதலிய துறைகளில் அறிவுடையவர்களாயிருக்க வேண்டும்.

கலாயோகி பலவிடங்களில் சொற்பொழிவுகளாற்றினார் எனக் கூறினோம். அச்சொற்பொழிவுகள் பற்றி மூவர் ஒருவர் இந்தியர், இருவர் அமெரிக்கர் கூறியுள்ள அபிப்பிராயங்களை இங்கு தருகின்றேன். இப்பொழுது அண்ணாமலை சர்வகலாசாலையில் உபவேந்தராகவிருக்கும் டாக்டர் சந்திரசேகரன் கூறியவை பின்வருமாறு:

“அவர் இந்தியக் கலைபற்றி ஆற்றிய சொற்பொழிவு பொருள் பொதிந்ததாயும், அறிவு புகட்டுவதாயும், இந்தியாவின் பல பாகங்களையும் இடையிடையே குறிப்பிடுவதாயும், சமஸ்கிருத பதங்கள் இங்கும் அங்கும் கலந்ததாயிருந்தது. இந்தியரையும் இந்திய கலையோடு சம்பந்தப்பட்ட அமெரிக்கரையும் தவிர, சபையிலிருந்த மற்றையோருக்கு அது அப்பாற்பட்டதாயிருந்தது. இளம் மாணவனாகவிருந்த எனக்கு இப்படியொருவர் இந்தியக் கலையைப் பற்றி அழகாக எடுத்துக் கூறுவதை எல்லோரும் அமைதியாகவும் கவனத்தோடும் கேட்பதைப் பார்க்க பெருமிதம் ஏற்பட்டது. அவர் கூறுவது தங்களுக்கு அப்பாற்பட்டதாயிருந்த போதிலும், அவர் நிறை கல்வியால் வசீகரிக்கப்பட்டிருந்தனர். கல்வி மாண்களுக்குரிய தேஜஸ் அவரிடம் காணப்பட்டது”.

‘அமெரிக்க மாணவர் ஒருவர் கூறியிருப்பது:- 1930ம் ஆண்டு கலைக்கூடத்தில் அவர் இந்தியக் கலைபற்றி நிகழ்த்திய தொடர் சொற்பொழிவுகளைக் கேட்டவர்கள் அந்த அனுபவத்தை மறக்கமாட்டார்கள். குறிப்பெடுக்க நாங்கள் அனுமதிக்கப்படவில்லை. முன்னரே அவை எங்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருந்தன. அந்த இருட்டறையில், புளுக்கத்துக்கு மத்தியில், எங்கள் கவனம்

ஒன்றன்பின் ஒன்றாகக் காட்டப்பட்ட சிற்பங்களால் ஈர்க்கப் பட்டது. சொற்பொழிவாளருடைய அமைதியான சாரீரமும், வார்த்தைகளும் எங்களை ஒரு புது உலகத்துக்கு அழைத்துச் செல்கின்றன. அவர் கூறியது கலைபற்றிய விமர்சனம் போலல்லாமல் உபதேசமாயிருந்தது.’

ஒரு அமெரிக்கக் கலைஞர் கூறியிருப்பது: ‘ஒருமுறை அவருடைய பேச்சை பொஸ்ரனில் கேட்டேன். அவருடைய பேச்சுவிஷயத்தோடு தொடர்புடையதாயும், கடின பிரயோகங்களல்லாததாயும் ரசிக்கக்கூடியதாயும் இருந்தது. அங்கிருந்த கல்விமான்களும், இந்திய சமூகத்தினரும் அவருடைய ஒவ்வொரு வார்த்தையையும் கவனமாகக்கேட்டனர். இன்னுமொரு முறை அவருடைய பேச்சைக் கேட்டேன். அதுவும் கவர்ச்சிகரமாக விருந்தது. அமெரிக்காவில் சிறந்த பத்துக் கட்டுரையாளர்களில் (Essayists) இவரும் ஒருவராகக் கணிக்கப்படுவதாக ஒரு சஞ்சிகையில் படித்தேன்.’

1930ம் ஆண்டு வரையில் சிந்துவெளிப் பள்ளத்தாக்கில் நடைபெற்ற அகழ்வாராய்ச்சியில் பொஸ்ரன் கலைக்கூடத்தையும் பங்குபெறச் செய்தார். இதனால் கலைக்கூடத்துக்குச் சிந்துவெளி நாகரிகம் சம்பந்தமான 5000க்கு மேற்பட்ட முத்திரைகளும் மட்பாண்டங்கள் முதலியனவும் கிடைத்தன.

கலாயோகி ஆங்கிலத்தில் ஒரு கவிஞராகவுமிருந்தார். இவர் எழுதிய கவிதைகளுக்கு இவருடைய நண்பர் எரிக்ஜில் (Eric Gill) என்பவர் எழுதிய சித்திரங்கள் அழகுக்கு அழகு ஊட்டுபவையாகக் காணப்படுகின்றன. இவர் வரைதலிலும் ஓவியம் தீட்டுவதிலும் திறமை பெற்றிருந்தார். யக்ஷரைப் பற்றிய இவரின் நூலுக்கு இவரே திறம்படச் சித்திரம் வரைந்துள்ளார்.

இலங்கை, இந்தியா, இங்கிலாந்து முதலியநாடுகளில் இருந்த காலங்களில் கலாயோகி இந்திய சுதந்திர இயக்கத்தில் ஆர்வங் கொண்டிருந்ததை நாம் முன்பு கவனித்தோம். எழுத்தின் மூலமும் பேச்சின் மூலமும் தமது ஈடுபாட்டைக் காட்டினாரொழிய நேரடியாக சுதந்திரப்போராட்டத்தில் ஈடுபடவில்லை. அப்படியிருந்தும் இங்கிலாந்தில் இருந்தகாலத்தில், உலகப் பிரசித்தி

பெற்ற ஸ்கொற்லன்ட்யாட் இரகசியப் பொலிசார் இவரைக் கண் காணித்து வந்தனர். அமெரிக்காவுக்குப் போகவிருந்த சமயத்தில் இவரைப் பல கேள்விகள் கேட்டனர். இதனால் இவர் அமெரிக்காவுக்கு ஒரு சங்கீதக் கோஷ்டியுடன் போனதாகத் தெரிகிறது.

அமெரிக்காவிலிருந்து கொண்டும் இந்திய சுத்திர இயக்கத்துக்கு உதவிசெய்து வந்தார். இந்தியாவுக்கும் அமெரிக்காவுக்கு மிடையில் நல்லுறவை வளர்ப்பதற்காக 1924ம் ஆண்டில் நியூயோர்க் நகரில் நிறுவப்பட்ட தாபனத்துக்கு தலைவராகத் தெரிவுசெய்யப்பட்டார். இரண்டாவது யுத்தகாலத்தில் இந்திய சுதந்திரத்துக்காக உழைக்கும் பொருட்டு அமெரிக்காவில் தேசிய ரீதியில் அமைக்கப்பட்ட சபைக்கு கலாயோகி தலைவராக நியமிக்கப்பட்டார். இந்திய சுதந்திர இயக்கத்துக்கு ஆதரவாகவும் பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்தின் அடக்குமுறையைக் கண்டித்தும் அமெரிக்க பத்திரிகைகளுக்கு பல கடிதங்கள் எழுதினார். 1947ம் ஆண்டில் அமெரிக்காவில் நடைபெற்ற இந்திய சுதந்திரநிகழ்ச்சிகளில் பெரும் பங்கெடுத்தார்.

கலாயோகி தமது கடைசி பதினைந்தாண்டுகளில் ஒப்பியல் முறையில் சமயங்களை ஆராய்வதில் ஈடுபட்டிருந்தாரென அவரது மனைவி கூறியுள்ளார். ஆனால் ஒப்பியல் ஆராய்ச்சிக்கு வேண்டிய மனப்பான்மை இலங்கையிலிருந்த காலத்திலிருந்தே அவரிடம் காணப்படுகிறது. இலங்கையிலிருந்த காலத்தில், தலதாமாளிகைக்கு அருகில் ஒரு கிறிஸ்தவ ஆலயம் கட்டப் படவிருப்பதைக் கண்டித்து பத்திரிகைக்கு ஒரு கடிதமெழுதினார். அக்கடிதத்தில் தாம் - மதக் காழ்ப்புக்கொண்டு அக்கடிதத்தை எழுதவில்லையென்றும், இடப்பொருத்தமின்மை பற்றியே எழுதியிருப்பதாகவும் குறிப்பிட்டிருந்தார். மேலும், மதவெறி காரணமாகவும் அறியாமை காரணமாகவும் மதங்களுக்குள் ஏற்றத் தாழ்வு காண்போரிடத்து, அமெரிக்க அறிஞரான தோரோ (Thoreau) வைப் போல் தமக்கும் அனுதாபமில்லையெனக் கூறியுள்ளார். தோரோவுக்கு நவநாகரிக வாழ்வு பிடிக்காததினால், காட்டுப்புறத்தில் வாழ்ந்து வந்தார். எமெர்சன் என்னும் அறிஞரைப் போல் தோரோவும் இந்துசமய நூல்களான உபநிடதங்கள்,

கீதை முதலியவற்றில் ஈடுபாடு கொண்டிருந்தார். வால்டன் (Walden) என்னும் நூலையும் காந்தியடிகளின் சர்வோதயக் கொள்கைக்கு வித்திட்ட ரஸ்கின் (Ruskin) என்னும் அறிஞரின் நூல்களையும் கலாயோகி படித்திருந்தாரென்பது அவர் இலங்கைப் பத்திரிகைக்கு எழுதிய கடிதங்களிலிருந்து அறியக்கிடக்கிறது.

கலைப்பணி செய்து வந்த முப்பதாண்டு (1903-33) காலத்திலும் சமய ஆராய்ச்சியிலும் ஈடுபட்டிருந்தார். ஏனெனில் அவர் ஆராய்ந்த கலைகளெல்லாம் - இந்து, பௌத்த, சமண, கிறிஸ்த, இஸ்லாமியகலைகள் - சமய சம்பந்தமானவையே. இவற்றிற்கு மேலாக சமயசம்பந்தமான சில நூல்களை எழுதினார். நாம் முன்பு குறிப்பிட்ட 'இந்து, பௌத்த புராணக்கதைகள்', 'புத்தரும் புத்தர் கொள்கைகளும்' என்பவை இக்காலத்தில் எழுதப்பட்டவையே. புராணக்கதைகள் பற்றிய நூல், இவருக்குப் புராணங்கள் இதிகாசங்களிலிருந்து ஆட்சியை நன்கு எடுத்துக் காட்டுகிறது. பிற்காலத்தில் புராண சம்பந்தமான விஷயங்களுக்கு (உதாரணமாக பிரயனம், வில்வித்தை) சிறந்த விளக்கம் கொடுத்துள்ளார்.

'புத்தரும் புத்தர் கொள்கைகளும்' என்னும் நூலில் புத்தர் சரித்திரத்தையும் புத்தசமயத்தின் பல்வேறு பிரிவுகளான ஹீன யானம், மகாயானம், சென் (Zen) பௌத்தம் முதலியவற்றைப் பற்றி விரிவாக ஆராய்ந்திருப்பதோடு பௌத்தத்துக்கும் இந்து சமயத்துக்கும் உள்ள தொடர்பை எடுத்துக் காட்டியுள்ளார். இந்து சமயத்துக்கும் பௌத்தத்துக்குமுள்ள தொடர்பு கத்தோலிக்க மதத்துக்கும் புரொட்டஸ்தாந்து மதத்துக்கும் உள்ள தொடர்பு போன்றதெனக் கூறியுள்ளார். பிற்காலத்து பௌத்தர்- அதுவும் தேரவாத பௌத்தர்- கூறுவதுபோல் பௌத்தத்தில் அநாதம் கொள்கைக்கு இடமில்லையென்பது கலாயோகி கருத்து. இவர் கருத்தை பௌத்தத்தை ஆராய்ந்த மேல்நாட்டு அறிஞரும், ஆதரித்துள்ளனர். டாக்டர் ராதாகிருஷ்ணன் இலங்கையில் புத்தரைப் பற்றி ஒரு விசேட சொற்பொழிவு நிகழ்த்தியபொழுது, புத்தர் இந்துசமயத்தைச் சீர்திருத்த வந்தவரேயொழிய புதுச்சமயத்தைத்

தாபிக்க வரவில்லையெனக் கூறினார். இவர் கருத்துக்களை மறுத்து, முன்னாள் பிரதமர் பண்டாரநாயக்கா இலங்கைப் பத்திரிகைகளுக்கு ஒருகடிதம் எழுதினார்.

சென் பௌத்தத்தை சீனதேசத்துக்குக் கொண்டு சென்றவர் காஞ்சியைச் சேர்ந்த போதிதாமர் என்னும் புத்தபிக்கு என்பார். சென் பௌத்தத்துக்கும் சித்தர் மார்க்கத்துக்கும் ஒற்றுமையுண்டு. போகர் என்னும் சித்தர் சீனாவைச் சேர்ந்தவரென்பார்.

ஒப்பியல் ஆராய்ச்சிக்கு வேண்டிய பல்வேறு சமய நூல்களைக் கற்றுக்கொண்டதை இங்கு கவனிப்பது பொருத்தமாயிருக்கும். இந்து சமயத்துப் பிரஸ்தான திரயங்களான (முக்கியமூன்று நூல்களான) வேதங்கள், உபநிடதங்கள், கீதை என்பவற்றை நுணுக்கமாக ஆராய்ந்துள்ளார். வேதகாலத்து சமஸ்கிருதம் (Vedic Sanskrit) பிற்காலத்து சமஸ்கிருதத்திலிருந்து மிகவும் வித்தியாசமானது. இப்படியிருந்தும் அப்பாஷையைத் திறம்படக்கற்று வேதங்களுக்குப் புத்துரை கண்டார். கியூம் (Hume) என்பவர் பதின்மூன்று முக்கிய உபநிடதங்களை ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்து ஒரு தொகுதியாக வெளியிட்டுள்ளார். இந்நூலில் ஒவ்வொரு பக்கத்துக்குமிடையில் வெள்ளைத்தாள்களை வைத்து கலாயோகி இரு தொகுதிகளாக கட்டிவைத்துக் கொண்டார். இத்தாள்களில் அம்மொழிபெயர்ப்புக்கு பலதிருத்தங்களைக் குறித்துள்ளார். இத்திருத்தங்கள் அவரின் பெரும் புலமையைக் காட்டுவதாகக் கூறப்படுகிறது. கீதை இந்துசமயத்தின் சிறந்த நூல் என்பது இவர் கருத்து. இதுபற்றி இவர் கூறியிருப்பது: 'இந்தியாவில் வெளிவந்துள்ள எல்லா நூல்களிலும் மிக முக்கியமான நூலான பகவத் கீதையை இங்கு விசேடமாகக் குறிப்பிட வேண்டும். பதினெட்டு அத்தியாயங்களைக் கொண்ட இந்நூலை ஒரு மதப்பிரிவின் (Sectaritan) நூலாகக் கொள்வது பிழையாகும். இந்துமதத்தைச்சேர்ந்த பல பிரிவினரும் இந்நூலை தினசரிப் பாராயணத்துக்குரிய நூலாகக் கொள்கின்றனர். இதன்பொருட்டு நூல் முழுவதையும் மனப்பாடம் செய்யும் வழக்கமிருந்து வருகிறது. வேதங்கள், பிரமாணங்கள், உபநிடதங்களின் சாரமாக இதனைக் கொள்ளவேண்டும். இந்நூல் பிற்காலச் சமய

வளர்ச்சிக்கு மையமாக அமைந்துள்ளது. மேலும் போலிச்சரித்திர புருஷர்களான கிருஷ்ணனையும், அருச்சுனனையும், அக்கினியும் இந்திரனுமாகக் கொள்ள வேண்டும்.’

கலாயோகி இந்துசமய, பௌத்த நூல்களைப் படித்தது போல் மறு சமய நூல்களையும், சிறப்பாக அநுபூதிமாண்களின் நூல்களையும் படித்துள்ளார். கிரேக்க தத்துவஞானிகளான பிளாட்டோ, அரிஸ்டோட்டில் முதலியவர்களின் நூல்களை கிரேக்க மொழியிலும் புளோற்றினசுடையதும் (Plotinus), அவர் வழிவந்த ரோமன் கத்தோலிக்க அநுபூதிமாண்களினதும் நூல்களை லத்தீன் மொழியிலும் எக்காட் (Veister Eckhart) என்பவரின் நூல்களை ஜெர்மன் மொழியிலும், அவரின் சமகாலத்தவரும் நண்பருமான கெனோன் (Guernon) நூல்களை பிரெஞ்சு மொழியிலும் ருமி (Rumi) என்னும் சூவியின் நூல்களை அரபு மொழியிலும் படித்தார்.

இவர் பல்வேறு நூல்களைப் படித்தது பற்றியும் அவற்றைப் பயன்படுத்திய முறைபற்றியும் ஐ.பி.ஹோணர் (I.P.Horner) என்னும் அறிஞர் கூறியிருப்பது பின்வருமாறு: ‘ஆனந்தகுமார சுவாமி அவர்களை அதிமேதை அல்லது வித்தகர் என்றழைப்பது பொருத்தமாயிருக்கும். அவர் தனது அபாரமூளையின் சக்தியை மெய்ப்பொருள் காண்பதில் செலுத்தினார். இதுவே அவரின் வாழ்க்கை இலட்சியமாகவிருந்தது. அவர் தனது அயராத உழைப்பையும் பல நூற் கல்வியையும் பயிற்றப்பட்ட மூளையின் ஆற்றலையும் இந்த நோக்கத்துக்கே பயன்படுத்தினார். அவர் தானறிந்த விஷயங்களை தேவைக்கேற்றபடி பிரித்தும் ஒன்று சேர்த்தும் பார்க்கப் பழகியுமிருந்தார். அவர் பல விஷயங்களையும் பல நூல்களையும் படித்தபோதிலும், அவர் மனதில் குழப்பத்துக்கிடமேயில்லை. எல்லாவற்றையும் சீர்ப்படுத்திவைத்திருந்தார். இதனால் அவர் ஒரு நடமாடும் கலைக்களஞ்சியமாக விளங்கினார். அவரைப் போல் பல்துறைகளிலும் பாண்டித்தியம் பெற்றவரைக் காண முடியாது.

‘அவர் தமது அறிவை பல துறைகளிலுமிருந்து பெற்றுக் கொண்டார். இதற்கு அவருடைய பலமொழிப்பயிற்சி உதவியா

யிருந்தது. இதனால் அவர் மொழிபெயப்பாளரை நம்பி இருக்க வேண்டிய நிலைமையேற்படவில்லை. தேவைப்படும் போது தாமே மொழிபெயர்த்துக்கொள்வார். அவரின் மொழிபெயர்ப்புக்களின் அழகுதான் என்னே! அவர் ஒரு பந்தியை மொழிபெயர்த்தாலென்ன அல்லது ஒரு சொல்லை மொழிபெயர்த்தாலென்ன அது மிகவும் பொருத்தமாயிருக்கும். இதனால், அவர் ஒரு நூலையேனும் முழுதாக மொழிபெயர்க்கவில்லையென்ற குறையிருந்துதான் தீரும்.

‘அவர் சம்பந்தப்பட்ட விஷயங்களில் எந்தக் கேள்வியைக் கேட்டாலும் அதற்குப் பொருத்தமான, கவர்ச்சிகரமான விடை கிடைக்காமல்போகாது. நாம் கேட்கும் கேள்விகளை உயர் நிலையில் வைத்துமறுமொழி கொடுப்பார்.’

இப்பொழுது இந்தியாவில் சமயத்துறையில் ஹரே கிருஷ்ணா, ஆழ்ந்த தியானம் போன்ற பல புதிய இயக்கங்கள் காணப்படுகின்றன. ஆனால் கலாயோகி சமயம் பற்றிப் பல நூல்களைப் படித்தும் பலவாறு சிந்தித்திருந்தும், ஒரு புதிய சித்தாந்தத்தை ஏற்படுத்த விரும்பவில்லை. அவர் இது விஷயமாகக் கூறியிருப்பது பின்வருமாறு:

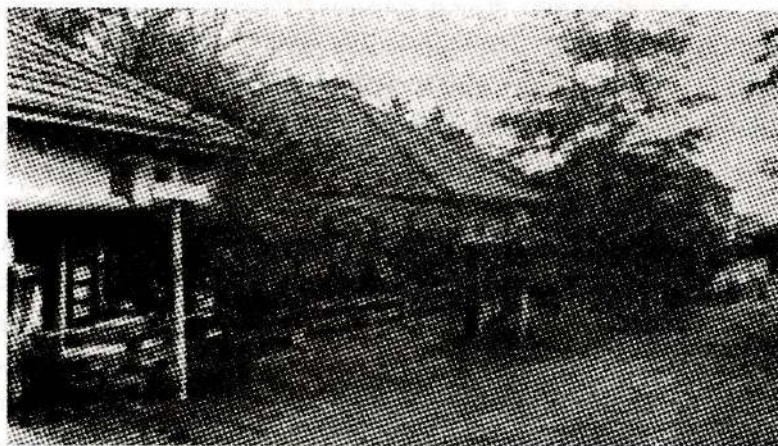
‘கலைத்துறையிலோ, சமயத்துறையிலோ சொல்ல வேண்டியதெல்லாம் சொல்லியாய்விட்டது. புதுக்கச்சு சொல்வதற்கு ஒன்றுமில்லை. நமது கடமை சொல்லப்பட்டவற்றை சிந்தித்து, தெளிந்து அதன்படி வாழ்வதே.’ இதுபோன்ற கருத்துடையவர்களை பாரம்பரியவாதிகள் (Traditionlists) என்பர். இவர்களில் கலாயோகிக்கும், பிரெஞ்சு அறிஞர் ஹெனோன் (Guenon) என்பவருக்கும் முக்கிய ஒற்றுமையுண்டு. சேர். இராமநாதன் ஹிபெட்ஜேனல் (Hibbet Journal) என்னுஞ் சஞ்சிகையில் எழுதிய கட்டுரையொன்றில் மேனாட்டு விஞ்ஞானத்தை அறியாமை பாற்பட்ட அறிவு (Western Science is ignorant knowledge) எனக் கூறியுள்ளார். இதற்கு ஹெனோன் தனது ‘மேற்கும் கிழக்கும்’ (East and West) என்னும் நூலில் சிறந்த விளக்கம் கொடுத்துள்ளார். “விஞ்ஞானம் பஞ்சபூதங்களின் செயல்களை விளக்குவதால் ஒருவகை அறிவு ஏற்படுகிறது.” ஆனால் ஆத்மீக விஷயங்களைப்

பற்றி அது ஒன்றும் கூறாதபடியால், அது அறியாமை பாற்பட்ட அறிவாகும்

இந்துக்கள் காலதேச வர்த்தமானத்தைக் கடந்த உண்மைகளை சனாதன தர்மமென்றனர். இச்சனாதன தர்மத்தை ஆங்கிலத்தில் 'பெரினியல் பிலோசபி' (Perennial Philosophy) என்பர். இதை ஆராய்ந்தவர்கள் பலநாட்டு பலசமய ஞானிகளின் வாழ்க்கையிலும் ஓர் ஒற்றுமையைக் காண்கின்றனர். இதுபற்றி கலாயோகி பல சமயங்கள் ஒரு பாஷையின் பல்வேறு பிரதேசவழக்குகள் (dialects of the same Language) போன்றவையென்றும், ஒரே சிகரத்துக்கு இட்டுச் செல்லும் பல்வேறு வழிகளென்றும் (off erent paths leading to the same summit) கூறியுள்ளார்.

ஆங்கிலத்தில் சிறந்த நாவலாசிரியரும் சமயத்துறையில் பல ஆராய்ச்சிகளை செய்தவருமான அல்டஸ் ஹக்ஸ்லி (Aldous Huxley) 'பெரினியல் பிலோசபி' என்னும் நூலை வெளியிட்டுள்ளார். இந்நூலில் பல தலைப்புக்களில் பல நாட்டு ஞானிகள் அநுபூதிமான்களின் கருத்துக்களை வெளியிட்டுள்ளார். வித்தோல் பெரி (Whittal A perry) என்பவர் ஆயிரம் பக்கங்கள் கொண்ட இன்னொரு நூலை (Treasury of Trdditional Wisdom) வெளியிட்டுள்ளார். ஆனால் இந்நூல்களில் தமிழ்நாட்டு அநுபூதிமான்களின் கருத்துக்கள் இடம்பெறவில்லை. பொருத்தமான கருத்துக்கள் இல்லாமலில்லை. அப்படியிருந்தும் அவை இடம்பெறாமலுக்குக் காரணம் அவை ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்க்கப்படாமையாகும். சில நூல்கள் மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருந்தாலும் அவை கிடைப்பது அரிதாய்விட்டது. சேர். பொன்னம்பலம் அருணாசலம் திருவாசகம், தாயுமானவர் பாடல்கள் முதலிய நூல்களிலிருந்து சில பகுதிகளையும், திருமுருகாற்றுப்படையையும் ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்துள்ளார். கலாயோகி இந்நூலை தமது நூலொன்றில் மேற்கோளாகக் காட்டியுள்ளார். சேர் பொன்னம்பலம் இராமநாதன் அமெரிக்காவில் செய்த பிரசங்கங்களின் சாரமாக விளங்கும் 'மேல்நாட்டு மக்களின் ஆத்மீக வாழ்வு' (Cuture of the soul among the Western Nation) என்னும் நூலில் சைவசித்தாந்த உண்மைகளை திருவாசகம், தாயுமானவர் பாடல்

முதலியவற்றிலிருந்து மேற்கோள்காட்டி தித்திக்கும் ஆங்கிலத்தில் விளக்கியுள்ளார்.

ஆனந்த குமாரசுவாமி அவர்கள் பிறந்த இல்லம்

வித்தகர் புகழுடம்பு எய்துதல்

கலாயோகி எழுபதாண்டுகள், மேலே எடுத்துக்காட்டியபடி நோய்வாய்ப்படாமல் வேலை செய்யமுடிந்ததென்றால் அந்தப் பெருமை, அவருடைய வாழ்வின் பிற்பகுதியில் அவர் மனைவியாயிருந்த லூசா குமாரசுவாமியையே சாரும். அவர் ஒரு வாழ்க்கைத் துணைவிக்கு வேண்டிய நற்குணங்களெல்லாம் பெற்றிருந்தார். து பற்றி கலாயோகி குடும்பத்துடன் நெருங்கிப் பழகிய மாக்ஸ் ஆர்.குரொஸ்மன் (Max R Grossman) என்பவர் கூறுவது :

‘எனக்கு இது நன்கு விளங்குகிறது. லூசா குமாரசுவாமி ஓர் உத்தம பெண்மணி. உலகரங்கில் கலாயோகி ஒரு பிரசித்த தத்துவஞானியாக விளங்கப்போகிறாரென்றர் இதுபற்றி எனக்கு ஐயமில்லை. அந்தப் பெருமையில் பெரும் பங்கு அவருடைய மனைவியையே சாரும். அவரே இவர் வேலை செய்வதற்கு வேண்டிய வசதிகளை எல்லாம் செய்து கொடுத்தார். தினசரி எழும் பிரச்சினைகளை எல்லாம் தாமே ஏற்றுக்கொண்டார்.’

தமது கணவர் விளம்பரத்தை விரும்பாதவரென்பதை நன்கறிந்திருந்தார். கல்விமான்கள் வரிசையில் தனக்கொரு இடத்தைத் தேடிக்கொள்ள விரும்பவில்லை என்பதையும் அறிந்திருந்தார். கணக்குக்கும் கலாயோகிக்கும் வெகுதூரமென்பதை அறிந்து, தாமே அவரின் வரவு செலவுக் கணக்குகளுக்குப் பொறுப்பை ஏற்றுக்கொண்டார். கணவன் செய்யும் ஆராய்ச்சிகளுக்கு உதவி செய்து வந்தபடியால் தாமும் ஓர் ஆராய்ச்சியாளரானார்.

கலாயோகியின் விருப்பப்படி லூசா குமாரசுவாமி இந்தியா சென்று ஓராண்டு கங்கேரி குருகுலத்தில் சமஸ்கிருதம் கற்றார்.

ஆனந்த குமாரசுவாமி - 1935

சுருங்கச் சொன்னால், லூசா குமாரசுவாமி 'அவனே தானாய் விட்டார்.'

மனைவி எவ்வளவோ கவனமாயிருந்தபோதிலும் கடைசி இரண்டொரு வருடங்கள் உடல் நலம் குறைந்திருந்தார். இவர் மறைந்தபின் திரு. துரைராசசிங்கத்துக்கு அவ்வம்மையார் எழுதிய கடிதத்தில் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டுள்ளார்.

'இவ்வாண்டு (1947) வசந்தகாலம் ஆரம்பத்திலிருந்து உடல்நலம் குறைவுற்றது. இவர் களைப்புற்று மிகவும் சோர்வுற்றிருந்தார். வேலைகளை ஆறுதலாகச் செய்யத் தெண்டித்தார். ஆனால் இவருக்கு நேரம் போதாமலிருந்தது. எவ்வளவோ வேலை செய்ய வேண்டியிருப்பதை உணர்ந்தார். நான் எத்தனையோ வைத்தியர்களிடம் அழைத்துச் சென்றேன். எல்லோரும் அதிக உழைப்புத்தான் காரணமென்றனர். இது இவருக்கும் தெரியும். இவருக்கு வைத்தியர்களிடம் நம்பிக்கையில்லை. பொதுவாக சுகதேகியாகவேயிருந்தார். ஆனால் மெழுகுதிரி அதற்குரிய காலம் வரையும்தான் எரியமுடியும். வேலை இவருக்குத் தவம். இதற்குமேல் நாமொன்றும் கூறமுடியாது'

1947-ம் ஆண்டில் இவர் மறையுமுன் சில முக்கிய சம்பவங்களில் கலந்துகொள்ள முடிந்தது தெய்வசங்கற்பமென்றே கூறவேண்டும். 1947ம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் மாதம் இந்தியா சுதந்திரம் பெற்றதனால் இவர் வாழ்க்கையின் ஓர் இலட்சியம் கைகூடியது. இது சம்பந்தமாக ஹார்வாட்டில் நடந்த கூட்டத்தில் இவர் இந்தியத் தேசியக் கொடியை ஏற்றிவைத்தார். இந்தக் கூட்டத்தில் பேசும் போதும், இந்தியா சுதந்திரம் பெற்றிருப்பது உலக நன்மைக்கு உழைப்பதற்கு ஒரு சாதனமாகக் கருதவேண்டுமெனக் கூறினார். உலகின் எதிர்காலம் இந்தியாதான் பெற்ற சுதந்திரத்தை எவ்வாறு பயன்படுத்துகிறதென்பதில் தங்கியிருக்கிறதாகவும் கூறினார். இக்கூட்டத்தில் உணர்ச்சிவசப்பட்டிருந்தபடியால் இவர் மிகவும் களைப்புற்றுக் காணப்பட்டார்.

இவர் பங்குபற்றிய அடுத்த நிகழ்ச்சி இவரின் எழுபதாவது பிறந்த தினக் கொண்டாட்டமாகும். இவ்வைபவம் பொஸ்ரன் நகரிலுள்ள ஹார்வாட் கிளப்பில் கொண்டாடப்பட்டது. இதற்கு

பொஸ்ரன், கேம்பிரிச் (அமெரிக்காவிலுள்ளது) முதலிய இடங்களிலுள்ள அறிஞர்கள் வந்திருந்தனர். இதில் பங்குபற்றிய ஜேம்ஸ் மார்ஷல் புளூமர் (James Marshall Plumer) என்பவர். எழுதியிருப்பது பின்வருமாறு:

‘பிரதம விருந்தினருக்கு வலது பக்கத்திலிருந்த ஹார்வாட் பல்கலைக்கழக முன்னாள் பேராசிரியரும் இப்பொழுது பொஸ்ரன் கலைக்கூடத்தின் நிர்வாகிகளில் ஒருவருமான ஜோர்ஜ் ஹேரால் எட்ஜல் (George Horal Edgel) என்பவர் மூலம் அமெரிக்காவிலுள்ள எல்லாச் சர்வகலாசாலைகளும் கலைக்கூடங்களும் தங்கள் பாராட்டுக்களைத்தெரிவித்தன. அவருக்கு இடப்பக்கத்திலிருந்த ஹார்வாட் காப்பாளரும், சிறந்த ஆசிரியருமான லாங்டன் வாணர் (Langdaan Warner) மூலம் தூர கிழக்கு நாடுகளுடன் கலாச்சாரத் தொடர்பு வைத்திருந்த சகல அமெரிக்கரும் பேசினர். திடமான கொள்கையுடைய கிரகாம் கெளி (Grahamo Gurey) என்பவர் அங்கு கூடியிருந்த சகலர் சார்பிலும் பேசினார். தந்திச் செய்திகள் மூலம் உலகத்தின் பலபாகங்களிலுமுள்ள அன்பர்கள் தங்கள் வாழ்த்துக்களைத் தெரிவித்தனர்.

இதன் பின்னர் அன்பளிப்புகள் வழங்கப்பட்டன. பாரத ஐயரால் தொகுக்கப்பட்ட ‘கலையும் சிந்தனையும்’ (Art and Thought) என்னும் பாராட்டுவிழா மலர் அச்சிட்டு முடியாதபடியால் அதன் படிவம் ஒன்று வழங்கப்பட்டது. இம்மலருக்கு உலகின் பலபாகங்களிலுள்ள அறிஞர்கள் நாற்பதுக்கு மேற்பட்ட கட்டுரைகளை வழங்கியுள்ளனர். இப்பொரியார்களெல்லாம் தமக்காக ஏன் இவ்வளவு சிரமம் எடுத்தனரெனப் பின்பு கலாயோகி கூறினார். அவ்விருந்தில் கூடியிருந்தவர்கள் சார்பாக இரு சோடி வெள்ளிப்பீலீசுகளும் கோப்பைகளும் வழங்கப்பட்டன. யாழ்ப்பாணத்துப் பெரும்புலவர் நவநீத கிருஷ்ணபாரதியாரால் பாடப்பெற்று மலேசியா துரைராச சிங்கம் அவர்களால் மஞ்சள் பட்டில் அச்சடித்து அனுப்பப்பட்ட வாழ்த்துக் கவிதையும் வழங்கப்பட்டது.

இவற்றுக்கு மேலாக, இலங்கையில் நடைபெற்ற விழாவை விமர்சித்து அனுப்பப்பட்ட தந்திச் செய்தியும் இவ்விருந்தின்போது வாசிக்கப்பட்டது. இவற்றையெல்லாம்

பார்த்துவிட்டு அவர் உணர்ச்சிவசப்பட்டார். அவரால் நின்று கொண்டு பேசமுடியாமல் தமது நன்றியுரையை இருந்து கொண்டே நிகழ்த்தினார். அதன் சாரம் பின்வருமாறு:-

‘நீங்கள் எல்லோரும் இங்கு கூடியிருப்பதினாலும், அன்பளிப்புக்கள் வழங்கியதினாலும், படிக்கப்பட்ட வாழ்த்துச் செய்தி களினாலும், பாரதஜயர் தயாரித்தனுப்பிய விழாமலரினாலும் நான் கௌரவிக்கப்பட்டதோடு, மிகவும் உணர்ச்சிவசப்பட்டு விட்டேன். நானிங்கு காணாத நால்வர்பற்றி - உயிருடன் இருந்திருந்தால் அவர்கள் இங்கு கட்டாயம் வந்திருப்பார்கள் - குறிப்பிட விரும்புகிறேன். அவர்கள் டாக்டர் டென்மன் டபள்யூ ரோஸ் (Dr.Denman W.Ross), டாக்டர் ஜோன் லொட்ச் (Dr.John Lodge), டாக்டர் லூசியன் ஷேர்மன் (Dr.Lucian Schirman), பேராசிரியர் ஜேம்ஸ் வூட்ஸ் (Prof.James Woods), என்பவர்களாவர். இவர்களுக்கு நான் மிகவும் கடமைப்பட்டுள்ளேன். டாக்டர் டென்மன்ரோஸ் என்பவரே பொஸ்ரன் கலைக் கூடத்தில் இந்தியப் பகுதியை ஆரம்பிப்பதற்குத் தூண்டு கோலாகவிருந்தவர். டாக்டர் லொட்ச் அதிகம் எழுதாவிட்டாலும் வாஷிங்டனிலும் இங்கும் ஆற்றிய சேவையினாலும், அவர் கொண்டிருந்த குறிக்கோளினாலும்- கற்காலம் தொடங்கி இக்காலம் வரைக்குமுள்ள அரியபொருட்கள் கலைக்கூடத்தில் இடம்பெறவேண்டுமென்ற குறிக்கோள்- அவர் எப்பொழுதும் ஞாபகத்தில் வைக்கப்படவேண்டியவர். டாக்டர் ஜேர்மன், மறுபிறப்புப் பற்றி நான் எழுதவேண்டுமென்று அவர் இறக்கு முன் எனக்கிட்ட பணியை நிறைவேற்ற எண்ணியுள்ளேன். ஆசிரியர்களுள் தலைசிறந்தவரான பேராசிரியர் வூட்சின் இடத்தை நிரப்ப முடியாது.

என் வாழ்நாளில் அரைவாசியை பொஸ்ரனில் கழித்துள்ளேன். இங்கிருந்து கலை, சரித்திரம், சமயம் சம்பந்தமான ஆராய்ச்சி களை நான் விரும்பியபடி செய்வதற்கு இடம் தந்த பொஸ்ரன் கலைக்கூட நிர்வாகிகளுக்கும் தர்மகர்த்தாக்களுக்கும் எனது நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

எனது கருத்துக்களை ஏற்காவிட்டாலும் அவற்றைக் கூறுவதற்கு இடம் தந்த அமெரிக்க கீழ்நாட்டுக் கலாச்சாரம் சம்பந்தமான சங்கத்தின் (American Oriental Society) சஞ்சிகையின்

ஆசிரியர்களுக்கு நான் மிகவும் கடமைப்பட்டுள்ளேன். அதில் சிறப்பென்னவெனில், எனது ஆராய்ச்சி முடிபுகள் இக்கால சமுதாயக்கொள்கைகளுக்கு மாறாகவிருந்த போதிலும் அவர்கள் அதைப்பொருட்படுத்தவில்லை. ரஸ்கின் கூறியிருப்பது போல், கலைசம்பந்தப்படாத தொழிலெல்லாம் மிருகத்தன்மையுடையவை (Industry without Art is Brutality) என்பதை என்னால் சொல்லாமலிருக்க முடியாது. மனிதன் தான் படைக்கும் ஒவ்வொரு பொருளுக்கும் அதன் தரத்திற்கும் பொறுப்புடையவனாகவிருக்காவிட்டால் அவன் சந்தோஷமாகவாழ முடியாது. இப்பொழுதிலிருக்கும் நிலையில் தொழிலாளி, முதலாளிக்கும் யந்திரத்திற்கும் அடிமையாயிருப்பதால் அவன் சந்தோஷமாக வாடி முடியாது. பொதுவுடைமை நாடுகளிலும் தொழிலாளியின் தனிப்பட்ட ஆற்றலுக்கு இடம் கிடையாது. கலைக்கூடங்களில் காணப்படும் பொருள்களைப் பார்க்கும்பொழுது, அவை ஒரு காலத்தில் மனிதனால் உபயோகிக்கப்பட்டவையென்பதும் நமக்குத் தெரிகிறது. மனிதன் எப்பொழுது தனது சுவ தர்மத்தின்படி வாழ்கிறானோ அப்பொழுதுதான் அவன் சுதந்திர புருஷனாக வாழமுடியும்.

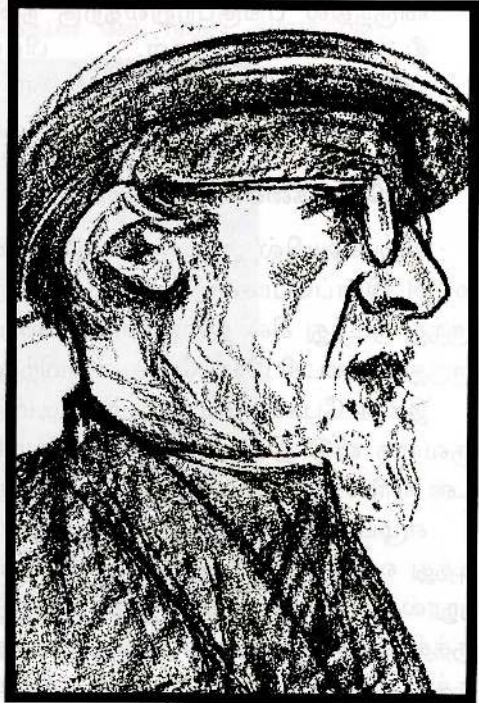
மேலும், நான் ஒருபுதுச்சித்தாந்தத்தையோ ஒரு புது இயக்கத்தையோ உண்டாக்க முயலவில்லை என்பதை வலியுறுத்த விரும்புகிறேன். சொல்ல வேண்டியதெல்லாம் சொல்லியாய் விட்டதென்பதை நான் நன்கறிவேன். எல்லாவற்றையும் நடத்திவைக்கும் பரம்பொருள் காட்டும் வழிப்படி நடப்பதே நமது கடமை. எல்லா வித்தியாசங்களுக்கும் அடிப்படையில் ஒரு ஒற்றுமையிருக்கிறது. சமயங்களெல்லாம் ஒரு பாஷையின் பிரதேச வழக்குகள் போன்றவையாகும்.

இன்று எனது எழுபதாவது பிறந்த தினமாயிருப்பதால், பிரியாவிடை கூறுவதற்குத் தகுந்த சந்தர்ப்பமாகும். எங்கள் திட்டமிதுவாகும். அடுத்த ஆண்டு நானும் எனது மனைவியும் வேலையிலிருந்து ஓய்வெடுத்துக்கொண்டு இந்தியாவுக்குப் போகத் தீர்மானித்துள்ளோம். இது எமது சொந்த வீட்டுக்குப் போவது போலாகும். இப்பொழுது மார்க்கொபாலிஸ் (Marco Polis) என்பவரோடு தீபேத்தில் சுற்றுப்பிரயாணம் செய்து விட்டு, எனது மனைவி கற்றுக்கொண்ட ஆசிரியரிடம் - கங்கேரி

திரு. எஸ்.என். அலங்கார்
அவர்கள் வரைந்த
ஆனந்த குமாரசுவாமி
அவர்களின் தோற்றம்

திரு. எச். வி. ராம் கோபால்
அவர்கள் வரைந்த
ஆனந்த குமாரசுவாமி
அவர்களின் தோற்றம்

குருகுலத்தில் -சமஸ்கிருதமும் இந்தியும் கற்றுக்கொண்டிருக்கும் எங்கள் மகன் ராமாவை மீளவும் சந்திப்போம். சுதந்திர நாடாகவிருக்கும் இந்தியாவில் எமது எஞ்சிய வாழ்நாளை கழிப்போம்.

நான் கலைகளின் சரித்திரத்தைப் படித்ததன் மூலம் தத்துவ ஆராய்ச்சிக்கு இட்டுச் செல்லப்பட்டேன். இதனால் என் வாழ்க்கையில் ஒரு திருப்பம் ஏற்பட்டது. இனி வேலை செய்வதைக் குறைத்துக் கொண்டு தியானத்தில் ஈடுபட விரும்புகிறேன். இதுகாறும் தர்க்கரீதியாக அறிந்து கொண்டவற்றை அநுபூதிமூலம் உணரவிரும்புகிறேன். நான் உயிருக்குயிராம் பரம்பொருளை அறிய நாடுகிறேன்.

மேலே கூறியவற்றை விவரித்தவர் பின்வருமாறு கூறி முடிக்கின்றார்.

'இவர் சொற்களின் நாதம் ஒலித்துக்கொண்டிருக்கும் பொழுது. விருந்தில் பங்குபற்றுவதற்கு நண்பர்களாக வந்தவர்கள் சீடர்களாகிவிட்டார்கள். பிறந்ததின விழாவில் பங்குபற்றவந்தவர்கள், கடைசி இராப்போசனத்தில் (Last Supper) பங்குபற்றினவரானார்கள். இராப்போசனவிருந்தில் பேசப்படும் பேச்சைக் கேட்க வந்தவர்கள் இவரின் கடைசி உபதேசங்களைக் கேட்டனர்.'

சிலுவையில் அறையப்படு முன் யேசுவும் சீடர்களும் கடைசி இராப்போசனத்தில் பங்கு பற்றினர். கலாயோகியும் விருந்து நடந்து சில தினங்களில் மறைந்துவிட்டபடியால் அவ் விருந்தும் கடைசி இராப்போசனமாயிற்று.

இவர் பேச்சு முடிந்ததும் கூடியிருந்தவர்கள் ஒருவராக இருவராக வீடு திரும்பினர். கலாயோகி நண்பர்களின் உதவியுடன் காரில் ஏறி மனைவி காரைச் செலுத்த வீடு போய் சேர்ந்தார்.

எழுபதாவது பிறந்ததின விழாவின் பின்னரும் தாம் கடைப்பிடித்து வந்த கிரமப்படி தமது வாழ்க்கையை நடாத்தி வந்தார். புதுநூல்கள், கட்டுரைகள் எழுதுவதோடு பழைய நூல்களையும் திருத்தி வந்தார். அவர் மறைந்த தினத்தன்று காலை கூட தாம் திருத்தி அச்சிடுவதற்குத் தயாராக வைத்திருந்த 'சிவநடன' த்தை

யும் அதற்குரிய விளக்கப்படங்களையும் திருமதி குமாரசுவாமிக் குக் காட்டினார். ஒக்டோபர் மாதத்தில் நியூயோர்க் நகரத்தில் ஒரு பெரிய உபசாரத்துக்கு இவரின் அன்பர்கள் ஒழுங்கு செய்து கொண்டிருந்தார்கள். ஆனால் இதற்குமுன் செப்டம்பர் மாதம் ஒன்பதாம் திகதி (9-9-47) நண்பகலில் மாரடைப்பினால் திடீரென உயிர்நீத்தார். இது பற்றி அன்று அவருடனிருந்த மாணவன் ரொபேட் வின்சர் புறூஸ் (Robert Winzer Bruce) பின்வருமாறு எழுதியுள்ளார்:

டாக்டர் குமாரசுவாமி இறந்த தினத்தன்று நான் அவர் வீட்டிலிருந்தேன். நான் வரைந்த படங்களை அவருக்குக் காட்ட ஒழுங்கு செய்துகொண்டிருக்கும்பொழுது மாரடைப்பினால் தாக்கப்பட்டார். காலைநேரம் முழுவதையும் தாம் திருத்தி முடித்துக்கொண்டிருக்கும் புத்தகம் சம்பந்தமாக வேலைசெய்து கொண்டிருந்தார். பகல் பதினொரு மணியளவில் திருமதி குமாரசுவாமியும் நானும் வேலைசெய்துகொண்டிருந்த வீட்டுக்கு முன்னாலிருந்த புற்றரைக்கு வந்தார். 'எனக்கு பத்து வயது குறைவாயிருந்தால் எவ்வளவு நன்றாயிருக்கும்' என்றார். அப்படியிருந்திருந்தால் தாமும் எங்களுடன் கூடி வேலை செய்திருக்கலாம் என்னும் கருத்துப்பட அப்படிக்கூறினார். பின்னர் திருமதி குமாரசுவாமியும் நானும் காருக்குப்போய் எனது படங்களை எடுத்துக் காரோடு சாத்திவிட்டு கலாயோகியைக் கூப்பிட்டேன். என் காரருகில் வரும்பொழுதே 'எனக்கு மயக்கமாகவிருக்கிறது' என்று கூறிக்கொண்டு வந்தார். வந்து திருமதி குமாரசுவாமியின் உதவியோடு தரையில் உட்கார்ந்தார் பின்னர் தரையில் படுத்துவிட்டார். படுத்தவுடன் அறிவிழந்து விட்டார். சிறிது நேரத்தில் இறந்துவிட்டாரென்ற எண்ணம் எனக்கேற்பட்டது. அப்படியிருந்தும் முகத்தில் தெளிப்பதற்கு தண்ணீருக்கு ஓடினதோடு டாக்டருக்கும் ஆள் அனுப்பினோம். டாக்டர் வந்து 'மாரடைப்பினால் இறந்துவிட்டார். செய்யக் கூடிய தொன்றுமில்லை' என்றார்.

மரணச் சடங்குகள் மிக அமைதியாகவே நடைபெற்றன. மலர் வளையங்கள் முதலியன இடம்பெறவில்லை. வந்திருந்த இந்திய மாணவர் ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு மலரை அவரின்

பாதத்தில் வைத்து தங்கள் மரியாதையைத் தெரிவித்தனர். ஹார்வாட் பல்கலைக்கழகத்தைச் சேர்ந்த பேராசிரியர் உல்ரிச் என்பவர் கலாயோகியின் சேவைகளைப் பாராட்டி உருக்கமான ஒரு உரை நிகழ்த்தினார்.

திருமதி குமாரசுவாமிக்கு கிரேக்கமொழியைப் போதித்த கிரேக்க திருச்சபையை (Greek Orthodox Church) ச் சேர்ந்த ஒரு பாதிரியார் மரணக் கிரியைக்குரிய கிரந்தத்திலிருந்து சில பகுதிகளை கிரேக்க மொழியில் படித்தார்.

இவற்றுக்குப் பின் அவர் உடல் தகனம் செய்யப்பட்டது. அஸ்தி சேர்க்கப்பட்டு ஓர் அழகான பேழையில் சேமித்து வைக்கப்பட்டது. வசதியான நேரத்தில் அஸ்தியை இந்தியாவுக்கு எடுத்துச் சென்று கங்கையில் கரைப்பதென திருமதி குமாரசுவாமி தீர்மானித்தார்.

மரணச் சடங்குகள் முடிவடைந்ததும் கலாயோகி விட்டுப் போன வேலைகளை அவர் மனைவி தொடர்ந்து செய்ய வேண்டியதாயிருந்தது. அவருடைய நூல்கள், கட்டுரைகள், கடிதங்கள், சிலைட்ஸ் (Slides) முதலியனவற்றைப் பாதுகாத்து வெளியிடும் பொறுப்பை பிறிஸ்ரன் சர்வகலாசாலையிடம் (Princeton University) ஒப்படைக்கப்பட்டது. அவரின் கட்டுரைகள் முதலியவற்றைப் பிரசுரத்துக்கு ஒழுங்கு செய்துகொடுக்கும் பொறுப்பை திருமதி குமாரசுவாமி தாமே ஏற்றுக்கொண்டார்.

இவ்வேலைப் பொறுப்பினால்தான் போலும் இந்தியாவுக்கு உடனே திருமதி குமாரசுவாமி வரமுடியவில்லை. 1965ம் ஆண்டு தான் அஸ்தியைக்கொண்டு இந்தியாவுக்கு வரமுடிந்தது. இந்தியாவுக்குப் போகும் வழியில் இலங்கைக்கும் வந்தார். கொழும்பிலும் யாழ்ப்பாணத்திலும் இவருக்குச் சிறந்த வரவேற்பளிக்கப்பட்டது.

யாழ்ப்பாணத்தில் திருமதி குமாரசுவாமி அவர்களை வரவேற்கும் பாக்கியம் எனக்குக் கிடைத்தது. கலாயோகியை நான் சந்திக்காவிட்டாலும் இவரைச் சந்தித்தது அக்குறையை நிவர்த்தி செய்தது போலிருந்தது. இவர் தங்குவதற்கு ஒரு ஹோட்டலில் இடம் ஒழுங்குசெய்திருந்தோம். உணவுக்கு மேல்நாட்டு முறையில் ஏற்பாடு செய்திருந்தோம். அவ்வுணவை உண்ணுவதற்கு

மறுத்து விட்டார். தமக்கு ஊரரிசிச் சாதமும், தயிரும், பழமும் கொடுக்கும்படி கேட்டார். அகால நேரமாயிருந்த போதிலும் வரவேற்புக் குழுவினருந்த டாக்டர் சண்முகரத்தினமும், டவுலத்ராமும் உடனே வேண்டிய ஒழுங்கைச் செய்து கொடுத்தார்கள். மேல்நாட்டிலிருந்து வரும் அறிஞர்கள் நாம் வாழும் முறைப்படி வாழவே விரும்புகின்றனர்.

திருமதி குமாரசுவாமிக்கு யாழ்ப்பாணத்தில் பல பாகங்களைக் காண்பிக்கும் பொறுப்பு என்னிடம் விடப்பட்டது. விசேஷமாக கலாயோகியின் மூதாதையர் வசித்து வந்த இடத்தை அவருக்குக் காண்பித்தேன். இவ்விடங்களுக்குப் போகும் பொழுது பல விஷயங்களைப் பற்றிப் பேசினோம். உலகத்தின் குழப்பமான நிலையைப் பற்றிப் பேசும்பொழுது 'இது கலியுகம், வெறெதை எதிர்பார்க்க முடியும்' என்றார். இதிலிருந்து அவர் இந்திய பாரம்பரியத்தில் எவ்வளவு ஊறியிருந்தாரென்பது புலப்படுகின்றது. இவர் ஆங்கிலத்தை அமெரிக்கதொனியில்லாமல் அழகாகப்பேசினார். அதுபற்றி நான் பாராட்டியபொழுது 'இவையெல்லாம் ஆனந்தாவின் கொடை' என்றார்.

இவர் இலங்கையில் தங்கியிருந்த காலத்தில் இலங்கை அரசாங்கமும், மக்களும் முயற்சியெடுத்திருந்தால் கலாயோகியின் நூல்கள், எழுத்துப் பிரதிகள், கடிதங்கள், அவர் உபயோகித்த பொருள்கள் முதலியவற்றில் சிலவற்றையேனும் பெற்றிருக்கலாம். ஆனால் ஒருவரும் முயற்சியெடுக்கவில்லை.

இலங்கையிலிருந்து அஸ்தியுடன் அலகபாத் சென்றார். அங்கு அமெரிக்காவில் இவருடன் நன்கு பழகிய பாரீக் முர் (Patrick Moore) என்பவர் வேண்டிய ஒழுங்குகளைச் செய்தார். அவர் இதுபற்றி எழுதியிருப்பது:

'நாங்கள் இந்தியாவுக்கு மாற்றப்பட்டபின் லூசா குமாரசுவாமி, குமாரசுவாமி அவர்களின் கட்டுரைகளை அச்சிடுவதற்கு ஒழுங்கு செய்வதில் நெடுங்காலமாக ஈடுபட்ட பின்னர் தாம் தாய்நாடாக ஏற்றுக்கொண்ட இந்தியாவுக்கு யாத்திரை செய்தார். அவர் வந்த முக்கிய காரணம் கங்கையில் குமாரசுவாமி அவர்களின் அஸ்தியைக் கரைப்பதாகும். அலகபாத்தில்

உள்ள நண்பர்களின் உதவியோடு இதற்கு வேண்டியவற்றைச் செய்தேன். 1965-ம் ஆண்டு செப்டம்பர் மாதத்தில் ஒரு சுபதினத்தில் திரிவேணி சங்கமத்துக்கு ஒரு தோணியில் புரோகிதருடன் போனோம். லூசா குமாரசுவாமி புரோகிதர் சொல்லியபடி எல்லாவற்றையும் செய்தார். வழக்கமாக உணர்ச்சிகளை வெளிக்காட்டாத இவர், பேழையைத் திறந்து அஸ்தி கங்கையில் போடப்படும் நேரத்தில் கலங்கிவிட்டார். கடைசிக் கிரியையாக அஸ்தி கரைக்கப்பட்ட இடத்திலிருந்து நீரை இரு கைகளாலும் அள்ளிப்பருகினார். ஆனந்தகுமாரசுவாமியின் பூதவுடல் அதன் உற்பத்தியிடத்தை அடைந்து விட்டது.’

கலாயோகியை அமெரிக்கா முற்று முழுதாகப் பயன்படுத்தியதுபோல் அவர் விட்டுப்போன செல்வங்களையும் அமெரிக்கா தக்கபடி பிரயோசனப்படுத்தி வருகிறது. திருமதி குமாரசுவாமி இந்தியாவிலிருந்து திரும்பிய சிலகாலத்தில் இறந்துவிட்டார். அவர் மறைந்தபின் அவர் செய்து வந்த வேலைகளை, கலாயோகியைப்பற்றி தனது கலாநிதிப்பட்டத்துக்கு ஆராய்ச்சி செய்த ரோஜர் லிப்சே (Roger Lipsey) என்பவர் செய்து வருகிறார். கலாயோகியின் நூற்றாண்டு விழாவையொட்டி பிறின்ஸ்ரன் சர்வகலாசாலை மூன்று பாரிய நூல்களை வெளியிட்டுள்ளது. இருநூல்கள் அவருடைய முக்கிய கட்டுரைகளைக் கொண்டவை. மற்றையது அவரின் வாழ்க்கையையும் பணிகளையும் பற்றியது. லிப்சே என்பவரே மேற்கூறப்பட்ட மூன்று நூல்களையும் தொகுத்தும் எழுதியும் உதவியவர். இவர் தொகுத்துக் கொடுத்த தத்துவம் சம்பந்தமான கட்டுரைகளை பென்குவின் (Penquin) பிரசுரத்தார் வெளியிடத் தீர்மானித்திருந்தனர். இதுவரை இதுவும் வெளிவந்திருக்கவேண்டும். அமெரிக்கா பிரின்ஸ்ரன் சர்வகலாசாலை வெளியிட்ட நூல்களோ, பென்குவின் பிரசுரித்தார் வெளியிட இருந்த நூல்களோ இன்னும் இலங்கை வந்து சேரவில்லை.

கலாயோகியைப்பற்றி நினைக்கும்பொழுது மலேசியா வாழ் இலங்கைத் தமிழரான எஸ்.துரைராசசிங்கம் அவர்களை நினைக்

காமல் இருக்கமுடியாது. இந்தியாவிலும் இலங்கையிலுமுள்ள சர்வகலாசாலைகளும் கலை, கலாச்சார சம்பந்தமான ஸ்தாபனங்களும் செய்யாத ஓர் அரும்பணியை அவர் செய்துள்ளார். உலகத்தின் பலபாகங்களிலுமுள்ள கலாயோகியின் அன்பர்களுடன் தொடர்புகொண்டு, அவர்களிடமிருந்து கலாயோகி பற்றிய கட்டுரைகளைப் பெற்று 1947, 1951, 1974 -ம் ஆண்டுகளில் வெளியிட்டார். 1974-ம் ஆண்டுகளில் வெளிவந்த நூல் தோற்றத்திலும், பொருட் செறிவிலும் சிறந்து விளங்குகிறது. இந்நூல் மூலம் கலாயோகியைப்பற்றிய சகல விஷயங்களையும் அறிந்து கொள்ளலாம். இப்பொழுது இவர் கலாயோகியின் வாழ்க்கை வரலாற்றை மூன்று தொகுதிகளாக எழுதி வெளியிடுவதில் ஈடுபட்டுள்ளார். கலாயோகியின் நூல்கள் பலவற்றை யாழ்ப்பாணம் பொதுநூல் நிலையத்துக்கு அன்பளிப்புச் செய்துள்ளார்.

இப்பொழுது ஐரோப்பா, அமெரிக்கா முதலிய நாடுகளில் கலாயோகியின் கருத்துக்களை உலகில் பரப்புவதில் ஒரு திருக்கூட்டம் ஈடுபட்டுள்ளது. இதில் பிரெஞ்சு அறிஞர் ஷூன் (Shoun), பிரபல ஆங்கில அறிஞர்களான மாக்கோபாலிஸ் (Marco Pallis), வித்தோல் ஏபெரி (Whitall a Perry) முதலியோர் விசேஷமாக குறிப்பிடவேண்டியவர்கள். இவர்கள் கலாயோகி கொள்கைகளைப் பரப்புவதற்கு ஆங்கிலத்தில் ஒரு சஞ்சிகை (Studies in Comparative Religion) நடாத்தி வருகின்றனர். நியூயோர்க் நகரின் இருதய சத்திர வைத்திய நிபுணராக விளங்கிவரும் கலாயோகியின் ஒரே மகனான ராமா குமாரசுவாமி கீதை பற்றியும், யேசுநாமம் பற்றியும் ஒப்பியல் முறையில் இரண்டு கட்டுரைகள் இச்சஞ்சிகையில் சமீபத்தில் எழுதியுள்ளார்.

இவர்கள் வழியைப் பின்பற்றி நாமும் கலாயோகி விட்டுப்போன செல்வங்களைப் பயன்படுத்துவோமாக.

“கங்குல் பகலற்ற திருக்காட்சியர்கள் கண்டவழி
எங்கும் ஒருவழியே என்தாய் பராபரமே”

676

Class	
No.	920
Acc	676
By	AMB

குமரன் புத்தக இல்லம்

 pbd

482030119 200.00

ANANTHA KUMARASWAMY

02/02/2018